

8808

P29

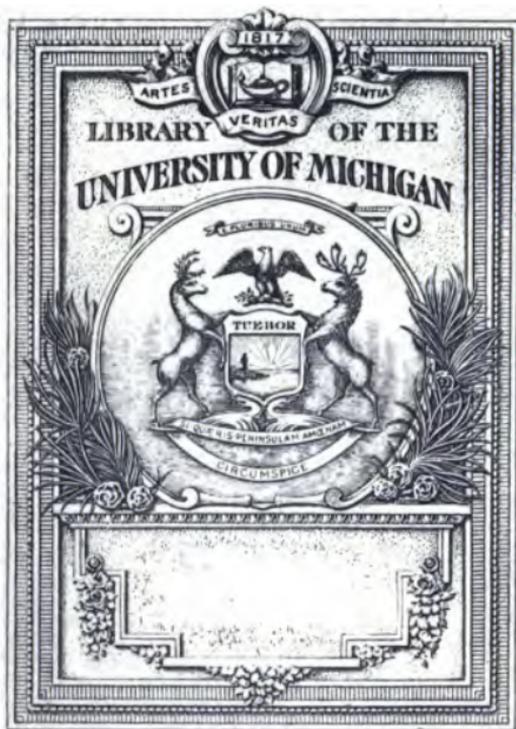
v. 2

A 469668

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Germany

880.8

P29

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

**ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ
ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΙ Ε.**

**XENOPHONTIS EPHESI
DE ANTHIA ET HABROCOME
EPHESIACORVM
LIBRI V.**

**EDIDIT
FRANCISCVS PASSOW.**

L I P S I A E
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCCLXXXIII.

Passow, Franz Ludwig Carl Friedrich

C O R P V S

**SCRIPTORVM EROTICORVM
GRÆCORVM.**

EDIDIT

FRANCISCVS PASSOW.

V O L. II.

XENOPHON EPHESIVS.

L I P S I A E

**SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCCXXXIII.**

www.libtool.com.cn

1) Greek

Koehle.

8-19-3

2677

www.libtool.com.cn

P R A E F A T I O .

Scriptorum veterum ante Suidam nullus mentionem fecit *XENOPHONTIS EPHESII*. Suidas vero T. II. p. 646. Kust. habet haec:

Ξενοφῶν Ἀντιοχεύς, ἱστορικός. Βαβυλωνικά· ἐστὶ δὲ ἐρωτικά.

Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός. Ἐφεσιακά· ἐστὶ δὲ ἐρωτικά, βιβλία εἰς, περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας, καὶ περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, καὶ ἄλλα. (βιβλία ἰ. edd. perperam.)

Ξενοφῶν Κύριος, ἱστορικός. Κυπριακά· ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὰ ἐρωτικῶν ὑποθέσεων ἱστορία, περὶ τῆς Κινύραν καὶ Μύθραν καὶ Ἄδωνιν.

In his nonnulla turbata esse videntur, sed sine meliorum codicum ope vix integritati restituenda. Suspicioni quorundam, Xenophontis nomen omnibus his locis subditicium esse, haud multum tribuerim: gentile ubique superadditum tale quid ut statuamus prohibet.

Ephesii Xenophontis Erotica primus, quantum nos quidem novimus, post renatas litteras tractavit *Angelus Politianus*, qui libri I. cap. II. Ephesiacorum particulam Latine reddidit *Miscellaneorum centuria I. cap. LI.*: unde habuerit librum, indicare neglexit, quamquam veri sit simillimum, librum iam tum Florentiae in bibliotheca coenobii ad S. Mariam monachorum Cassinensium ordinis S. Benedicti exti-

tisse. Ibi certe unicum, cuius ad nos pervenit notitia, codicem eumque bombycinum superioris saeculi initio vidit *Bernhardus Montefalconius*, diar. Ital. p. 365. biblioth. bibliothecar. T. I. p. 414. accurate eum descriptum dederunt *Anton. Cocchius* in praef. ad Xenophontem Ephesium a se editum, *Phil. Dorvillius* praef. ad Chariton. p. XV. *Franc. Furia* praef. ad fabul. Aesop. p. XXXII. *Frid. Iacobs.* praef. ad Achill. Tat. p. LXXVII. transiit hinc ante XXX. fere annos in Mediceo-Laurentianam, inter cuius cimelia nunc adservatur. Complectitur vero codex, non pretio tantum, sed antiquitate quoque praestantissimus, inter sacros Theodori Ducae, Athanasii, aliorum libellos thesaurum quasi eroticorum, amatorias narrationes *LONGI, ACHILLIS TATII, CHARITONIS* et *XENOPHONTIS EPHESII*, estque idem, ex quo Xenophon et Charito primi lucem adspexerunt, nostraque memoria *Paulus Lud. Courierus* insignem illam in Longi pastoralibus lacunam explevit. Elegans est *Iacobsii* coniectura et procul dubio vera, non casu quodam ludicros illos libellos medium inter piorum hominum opuscula locum tenere, sed ut severiorum iudicum oculos tanto certius ac facilius effugerent.

Primus iam Xenophontem nostram Graece et Latine edidit *Antonius Cocchius*, medicus Florentinus, Londin. MDCCXXVI. triennio enim ante interpretationem Italam evulgaverat *Antonius Maria Salvini*, a. MDCCXXIII. At quum Graeca nescias utrum negligentius descripta essent an vitiosius expressa, *Tib. Hemsterhusius*, *Io. Albertius* et *Frid. Lud. Abreschius* in Miscellaneis observationibus, atque *Phil. Dorvillius* in notis ad Charitonem multis locis ex ingenio scriptori auxilium tulerant. Tamen repetita est editio Cocchiana Lucae, MDCCLXXXI. additis interpretationibus Latina *Cocchii*, Itala *Salvini*, Gallica *Jourdani*, quae primum a. MDCCXLVIII. prodierat, auctisque editionis Londinensis erroribus et vitis.

Nec melius cessit res inducto cuidam Graeculo, sub initialibus litteris *II. I.* latenti, (plena est hominis nomen *Πολύβιος Κορραίο Λεπτός*, v. *Frid. Jac. Bast. epist. crit. ad Boissonad. p. 252.*) qui Xenophonem absque ulla dote Vindobonae MDCCXCIII. evulgabat: sed de hoc ne verbo amplius.

Lactiora abhinc nostro tempora affulgere ceperunt. Etenim *Aloys. Emericus Liber Baro Locella* editione Vindob. MDCCXCVL. in lucem emissa tam praeclare de eo est promeritus, ut Xenophontis sospitator iure dicendus sit: Graeca verba e duplici Florentini libri collatione altera a *Cochio*, altera eaque diligentissima a *Carolo Weigelio* facta, innumeris locis emendavit; sicuti neque codex sufficiebat, neque priorum criticorum acumen, ipse egregia sagacitatis specimina edidit, Batavorum observationibus suis commentarios quoque eruditissimi genere referatissimos addidit, novam denique interpretationem Latinam confecit: id unum dolendum restat, non omnes quinque libros comparatos esse a *Weigelio*, cuius docta opera circa caput secundum libri tertii subsistit, ipso *Locella*, ne ulterius progredetur in labore arduo neque actum ageret inutiliter, prohibente. Hic enim interea, dum *Weigelium* naviter intentum sciret codici conferendo, exemplar Cocchianum nactus erat: at sera decessum poenitentia intellexit, nimiam se fidem habuisse diligentiae medici Florentini. Tot enim bonas lectiones a *Cochio* praetermissas suppeditabat collatio *Weigeliana*, ut vix sit dubium, quin saepiuscule profuisset Xenophonti, si ad finem fuisset perducta.

Locellam haud parvi gressu sequutus est *Chr. Guil. Mitscherlichius*, qui inter scriptores Graecorum eroticos a Bipontinis editos Longo Xenophonem commentum dedit: nonnulla tamen et hic bene administravit. Typis quidem excusis coeperat Longus a. MDCCXCIV., indicatque hunc ipsam annum titulus: sed distanti belli calamitates Bipontino quoque

cietati aliquot annorum intercapedinem fecerant, prodieratque interea recensio *Locellae*, unde id certe commodi natum est *Mitscherlichio*, cui illius copias editioni suae procrastinatae adhibere potuerit: sic demum post *Locellam* emissa est, et quamvis priorem annum in fronte gerat, mutato tamen loci indicio in extrema voluminis pagina leguntur haec: *Argentorati, anno VI.*, qui est MDCCXCVIII. Hoc igitur anno Argentorati absoluta est libri impressio, quae Biponti a. MDCCXCIV. inchoata erat.

Successorem denique *Locella* non indignum invenit Xenophon viginti annis post *Petrum Hofmannum Peerlkampium*, Harlemi, MDCCCXVIII. Repetitis quibus *Locella* editionem suam ornaverat omnibus, insertisque notis ineditis *Eliae Palairati* plurimis, *Geo. Arnaldi*, *E. G. Higtii*, *Treslingii*, aliorum paucis, et addita *Iani Casperii* dissertatione de Xenophonte Ephesio rarissima, (prodiit sine loco et anno, hunc vero MDCCXL. esse satis constat, v. *Saxi* onom. litter. Vol. I. p. 473.) exquisita eruditione popularium suorum famam ac gloriam aequavit, ingenii acie multorum etiam superavit.

Sex quas enumeravimus editionibus nunc haec accedat septima, reliquis minore certe pretio parabilis, quae prima horum exemplarium laus est. Graeca vero maximam partem ad recensionem *Locellae* conformavimus, subinde *Peerlkampio* quoque in auxilium vocato, neque *Mitscherlichio* prorsus neglecto. Ubique tamen ab horum virorum auctoritate recedendum videretur, et aliorum vel meum quaecunque iudicium sequi maluerimus, huius rei breve fecimus indicium, rationesque significavimus, quod annotationis nostrae unum erat consilium.

Sed quod vix sperare eram ausus, insigne observationibus illis accessit decus et ornamentum. Quum enim *Friderico Jacobsio*, praeceptori olim dilectissimo, per litteras indicassem, prelo me mandaturum

esse Xenophontem, vir egregius, quae eius est humanitas, transmisit mihi quantivis pretii emendationum fasciculum, quibus ut pro meis uterer sponte concessit. Feci quod tanta benignitas iussit: suo singulas loco meis interserui, auctoris nomine singulis addito: *μεγάλα χάρις αὐτῶ.*

Alio praeterea beneficio me sibi obstrinxit *Frid. Osannus*, vir antiquo necessitudinis vinculo mihi coniunctissimus: qui quum per instructissimas Europae bibliothecas ante complures annos iter faceret et Florentiae quoque versaretur, vidit codicem Laurentianum, ex quo nonnullas lectiones stabilivit, (quod quatuor praecipue prioribus libri quinti capitibus factum est.) in aedra vero eiusdem urbis bibliotheca Riccardina aliud quid quaerens incidit in alterum Xenophontis librum manuscriptum, papyraceum quidem et admodum recentem, non tamen prorsus spernendum, licet nonnisi e Laurentiano descriptus esse videretur, v. *Osann.* auctar. lexic. Graecor. p. 49. 50. Quod ibi promisit, alio se loco de hoc codice esse moniturum, id litteris ad me datis praestitit, esse eum ad verbum ex archetypo illo Laurentiano descriptum, fortasse ut ex hoc apographo imprimeretur: a scribae enim manu in fine additur legi, 5° May 1700, et paullo inferius, *Imprimatur. Horazius Mazzei.* nisi forte nomen negligentius exaratum sit *Maffei* aut *Mattei*. Adiunxerat *Osannus* Lucensis editionis exemplar, cuius margini Riccardini codicis varias lectiones nonnullas ipse adscripserat: pertinent hae ad partem lib. I. cap. 2. 3. et ad lib. V. integrum: conuente *Osanna* eas quoque in res nostras ita convertimus, ut libri quinti discrepantias inter Graeca verba statim receperimus, nisi certa corruptelae vestigia prae se ferrent: vix enim dubium, in illis Riccardinum cum Laurentiano conspirare: reliqua satis habuimus in animadversionibus notasse.

Libri enim Laurentiani plenam accuratamque collationem, cuius instituendae otium non suppetebat

Ossano, etiamnum desideramus, quod futuro Xenophontis editori, siquidem adire contigerit Florentiam, primum esto negotium. Sed aliud quoque subsidium criticum latet adhuc, quamvis dignissimum, quod in adspectum rursus proferatur. A *Bastio* scilicet epist. crit. ad Boissonnad. p. 174. edocemur, habuisse se exemplar Locellanae editionis, notis manuscriptis copiose instructum: has vero partim ipsius fuisse *Bastii*, cuius magna cum Xenophonte familiaritas, partim *Hermannii Tollii* Batavi, cuius in notitiam pervenerit ille in conventu Rastadiensi, ubi taedia diplomatica Xenophontis nostri lectione assidua fefellisset. Quum epistolam criticam scriberet *Bastius* a. MDCCCIX., si quis inter Germanos edere velit Xenophontem, huius spem fecit communicandi cum eo exemplaris, sed tunc repertus est nemo. Nunc morte praematura absumpto *Bastio* exemplar illud frustra quaesivit *Peerlkampius*, neque nobis felicioribus esse contigit.

Restat iam, ut paucis sententiam nostram de aetate aperiamus, qua Xenophon nobis floruisse videatur. Ac primus, qui hanc quaestionem non obiter tantum attigit, sed accurate pertractavit, quique *Locellam* adsentientem habuit, *Ianus Casperius* Antoninorum fere temporibus adsignavit nostrum, post devictum tamen a Severo Pescennium Nigrum eum vixisse statuens, saeculo P. C. N. secundo exeunte. *Casperio* et *Locellae* hoc maxime persuasit Irenarcharum magistratus, quos Hadriano antiquiores non fuisse evicerunt: ad hos enim pertinent duo loci, lib. II. cap. 13. p. 24, 17. et lib. III. cap. 9. p. 33, 76. Sed abrogati sunt rursus Irenarchae Honorio VIII. et Theodosio III. Coss. sive A. C. 409., ut spatium nobis relictum sit trecentorum ad minimum annorum. At non satis possumus mirari iudicium, iam ab *Hemsterhusio* pronuntiatum, a *Casperio* et *Locella* comprobatum, multa esse fabulae nostrae vestigia moris antiqui, Graecitatem probam, prisci sermonis simplicitatem, nihil in

oratione nisi sinceram, siccum, sanum, nullas argutias, nulla quaesita acumina, nullas intermixtas sententiolas, nulla denique pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectentur seriorum saeculorum scriptores.

Ab horum igitur virorum sententia magnopere nobis est recedendum, et ut iudicio nostro maior etiam accedat auctoritas, verbis utamur senis gravissimi Adamantii Corais in praefatione ad Heliodorum, Vol. I. p. ιε. Τὸν Ξενοφῶντα ἄλλοι λέγουσι ὅτι εἶναι τοῦ Ἡλιοδώρου μεταγενέστερος κατὰ τοὺς χρόνους, ἄλλοι τὸν θέλοντι προγενέστερον, τοῦλάχιστον μίαν ἑκατονταετηρίδα, τινὲς δὲ καὶ σύγχρονον σχεδὸν τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐφαντάσθησαν. Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὴν ἀφέλειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ ἀνεπιτηδευτὸν μάλιστα τῆς φράσεως τοῦ Ξενοφῶντος τούτου, πρόκειναι νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἔγραψεν εἰς καιρὸν, ὅταν ἡ κρίσις τοῦ καλοῦ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσῃ παντάπασι τοὺς συγγραφεῖς· ἂν ὅμως πάλιν παρατηρήσῃ πολλὰς φράσεις καὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἢ δὲν εἶχον ἀκόμη τότε περάσει ἀπὸ τὸν χυδαῖον λαὸν εἰς τὰ βιβλία, ἢ ὅχι μὲν τοσαύτην κατάχρησιν*), ὁ Ξενοφῶν εἶναι βέβαια πολὺ μεταγενέστερος τοῦ Ἡλιοδώρου. Πρόσθετε εἰς ταῦτα καὶ τὸ παντάπασι ἄτονον καὶ ἐκλελυμένον τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τὴν κατὰ πολλὰ πολὺπλοκὸν δέξιν τοῦ δράματος, καὶ θέλει κρίνει ἀπίθανον ὅτι ἤκμασεν ὁ Ξενοφῶν εἰς τὸν αἰῶνα, ὅστις ἐγέννησε τὸν Πλούταρχον, τὸν Γαληνὸν, τὸν Λουκιανὸν, καὶ ἄλλους τοιούτους σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας. Ἡ ἔλλειψις τῶν μεγάλων ἐλαττωμάτων εἰς τοὺς συγγραφεῖς προέρχεται πολλὰκις ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ νοῦς, μὴτ' εἶναι πάντοτε ἀπο-

*) Τδιαύται εἶναι ὁ φοβερός ἔρωσ, ἀντι τοῦ μέγας καὶ σφοδρός, ἢ εὐμορφία κατακόπως εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτε ἀντι τοῦ κάλλος, καὶ εὐμορφος ἀντι τοῦ καλός, οἱ καλοὶ χρόνοι ἀντι τοῦ ἀγαθοὶ ἢ εὐτυχεῖς χρόνοι, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐξετάσω.

τέλεσμα τῆς κοινῆς ἀρετῆς τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν
 ὁποῖον γράφουσιν· ὀλίγον φοβεῖται νὰ πῆσῃ, ὅστις
 δὲν ἔμαθε νὰ κέεται ὑψηλά. www.digitalegyptology.com

Haec Coraës, nec est quod demptum nec quod
 additum velis. Scite enim sibi cavit vir prudentissi-
 mus, a saeculo arctioribus limitibus circumscripto,
 quamvis hoc veri sit simillimum, Heliodoro, Longo,
 Achille Tatío recentiorem, Charitone antiquiorem ha-
 bendum esse Xenophontem.

www.libtool.com.cn

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

www.libtool.com.cn

—————

Ἦν ἐν Ἐφέσῳ ἀγὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης ὄνομα. Τοῦτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας, Θεμιστοῦς, γίνεται καὶς Ἀβροκόμης, μέγα δέ τι χρῆμα ὠραιότητι σώματος ὑπερβαλλούση, κάλλους οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ, οὔτε ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον γενομένου. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης αἰεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤϋετο, συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ· παιδεῖαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει, κιδάρα δὲ αὐτῷ καὶ ἰκπασία καὶ ὀπλομαχία συνήθη γυμνάσματα. Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι, καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων· προσεῖχαν δὲ ὡς θεῷ τῷ μειράκιῳ· καὶ εἰσὶν ἤδη τινὲς, αἱ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες καὶ προσεθύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει, καὶ οὐδὲν αὐτῷ, οὐ θέαμα, οὐκ ἀκροσμα, ἄξιον Ἀβροκόμου κατεφαινέτο· καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι ἢ παρθένον εὐμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότων, ὅτι ἐν καλῶν αὐτός· Ἐρωτὰ γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν, ἀλλὰ πάντη ἐξέβαλεν ὡς οὐδὲν ἠγούμενος, λέγων, ὡς οὐκ ἂν ποτε οὐ τις ἐρασθεῖη, οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θείῳ· εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἀγαλμα Ἐρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινε τε ἑαυτὸν Ἐρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν οὔτως· ὅπου γὰρ Ἀβροκόμης ὄφθειη, οὔτε ἀγαλμα κατεφαινέτο, οὔτε εἰκὼν ἐπηρεῖτο.

II. Μηνιᾶ πρὸς ταῦτα ὁ Ἐρως· φιλόμοικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος· ἐξήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειράκιου· καὶ γὰρ καὶ τῷ θεῷ δυσάλωτος ἐφαινέτο. Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν καὶ πᾶσαν δύναντιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλλόμενος ἐστράτευεν ἐφ' Ἀβροκόμην. Ἦγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος

ἐπιχώριος ἰορτὴ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν· στάδιοι δὲ εἰς αὐτὸν ἑκτά· ἴδει δὲ κομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους, κεκοσμημένας πολυτελεῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους, ὄσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῳ. Ἦν δὲ αὐτοὺς περὶ τὰ ἕξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ κομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλήθος ἐπὶ τὴν θείαν, πολὺ μὲν ἐγχωρίων, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νεμφίους ταῖς παρθένους εὐφρασκεσθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρήσαν δὲ κατὰ στάθμον οἱ κομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερά καὶ δῶδες καὶ κινῶ καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἴπποι καὶ κύνες καὶ σκετὴ κυνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ κλειστά εἰρηνικά. Ἐκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ὡς πρὸς ἑραστὴν ἐκεκόμετο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίπκης, ἐγχωρία. Ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας σίον θαυμάσιον, καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερβάλλετο παρθένους· ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαίδεκα ἐγγόνοι, ἤνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπὶ εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος καλὸς εἰς ὄραν συνεβάλλετο· κόμη ξανθὴ, ἢ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοί, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθῆς χιτῶν ἀλουργῆς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μεχρὶ βραχιόνων καθειμένος, νεβρίς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὄπλα, ἀκοντεὶς φερόμενοι, κύνες ἐπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τεμένουσιν ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν· καὶ τότε οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλήθος, καὶ ἦσαν ποιικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπὲρ ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλων εἰνὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιπεποιημένην· προσερχόντο δὲ πάντες καὶ προσεκύνησαν, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον· ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἢ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τῶν παρθένων πλήθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν· ὡς δὲ Ἀβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τούνηθένδε, καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες, ἰδόντες Ἀβροκόμην, ἐπέειπον ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπὶ αὐτὸν, βοῶντες ἀπὸ τῆς θείας ἐκπεπληγμένοι, καλὸς Ἀβροκόμης λέγοντες καὶ οἷος οὐδὲ εἰς, καλοῦ μίμημα θεοῦ. Ἦδη δὲ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν, οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς ἑραστῆς τέχνης μελετήματα.

Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέροισι ἢ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα· καὶ ἦ
 τε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ἔτιώσ ἀνέραστος
 Ἀβροκόμης ἦθ' ἔλεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

III. Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπή, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν
 θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυθε,
 ἤσαν δὲ εἰς ταῦτόν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι·
 ἐνταῦθα ὀφῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἀλλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἀβρο-
 κόμου, ἠτάται δὲ ὑπὸ Ἐρωτος Ἀβροκόμης, καὶ ἐνίσφα τε συνε-
 χέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων οὐκ ἐ-
 δύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκλιμεῖος ὁ θεός. Διέκειτο δὲ καὶ
 Ἀνθία πονήρως, ὅλοισ μὲν καὶ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
 τοῦ Ἀβροκόμου κάλλος εἰσρέον θερμομένη, ἦδη δὲ καὶ τῶν παρθέ-
 νοις προκόντων καταφρονούσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα
 Ἀβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἄν τὰ
 δυνατὰ, ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἰδεδάπει πρὸς τὴν
 θέαν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. Καὶ τότε μὲν θύσαντες
 ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι, καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφό-
 μενοι, ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες, ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφι-
 στάμενοι, πολλὰς προσφάσεις διατριβῆς ἠῦρισκον. Ὡς δὲ ἦλθον
 ἑκάτερος παρ' ἑανένον, ἐγνώσαν τότε οἱ κακῶν ἐγεγονέυσαν, καὶ
 ἔγνωια αὐτοὺς ὑπῆει τῆς ὄψεως θατέρον, καὶ ὁ ἔρωσ ἐν αὐτοῖς
 ἐνεκαίετο, καὶ τὸ περιττόν τῆς ἡμέρας ἀξήσαντες τὴν ἐπιδυ-
 μίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ἤσαν, ἐν ἀδρόφῃ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ
 ὁ ἔρωσ ἐν ἑκατέροισι ἦν ἀκατάσχετος.

IV. Λαβῶν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἀβροκόμης καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆ-
 τα, φεῖ μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχῆς; ἃ μέχρι νῦν
 ἀνδρικὸς Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἐρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδοροῦ-
 μενος, ἔαλωκε καὶ νενίκημαι καὶ παρθένοῦ δουλεύειν ἀνωμαλῆ-
 μαί, καὶ φάνηται τις ἦδη κάλλιον ἐμοῦ, καὶ θεὸν Ἐρωτα καλοῦ.
 Ὡ πάντα ἄνθρωπος ἔτι καὶ πενηρός· οὐκ ἀρτερέσιαι οὐκ; εὐμενῶ
 γεννητός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἐρωτος; νῦν οὐδὲν ἄντα θεὸν νικῆ-
 σάι με δεῖ; Καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀβροκό-
 μη, εὐμορφὸς Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, εὐχὴ σοί. Δεδόχθω ταῦτα·
 οὐκ ἄν Ἐρωσ πῦρ μὲν κρατῆσει. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεός
 σφοδρότερός αὐτῆς ἐπέκειτο, καὶ ἔειπεν ἄντικλιτοντα, καὶ
 ἀδύνα μὴ θέλοντα. Οὐκέτι δὲ κατεῖχεν, ἔβρας ἑαυτὸν εἰς γῆς,
 νενίκηκας, εἶπεν, Ἐρωσ, μέγα σοκ πρόκαιον ἐγγίγεται καθ'

Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος· ἰκέτην ἔχεις ἕσωτος σὸν, ἐπὶ πε καταπεφηνότα τὸν πάντων θεσπότην· μὴ με περιίδης, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμαρῆσιν τὸν θεόν· ἄπειρος ὢν, Ἐρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνου· ἀλλὰ τῶν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γένοιτο μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεῷ. Ταῦτα ἔλεγεν, ὁ δὲ Ἐρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπερηφίας ἐνενοεῖτο τιμαρῶν εἰσπράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην. Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ οὐκέτι φέρειν δυναμένη, ἐκγεῖρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν. Τί, φησὶν, ὃ δυστυχῆς, πέποιθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἔρῳ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ καὶ κόρη μὴ πρόποντα. Ἐφ' Ἀβροκόμην μαίνομαι, καλῶ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ· καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὄρος, καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη· τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίνα πάντα κοινώσομαι; κοῦ δὲ Ἀβροκόμην ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης συντοῆς αἰδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες.

V. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦει μὲν Ἀβροκόμης ἐπὶ τὰ συνίδη γυμνάσματα, ἦει ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θερησκίαν τῆς θεοῦ, ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης συντοῆς κεκορηκότα καὶ τὸ βλέμμα ἄδυσμον καὶ οἱ χροῖτες ἡλλαγμένοι· καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγένετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνώρων ἀλλήλους, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι. Τοσοῦτο δὲ ἐστὲναξεν ἂν ποτα Ἀβροκόμης καὶ ἐδάκρυσε καὶ προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουσῆσθαι ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔκαστε μὲν τὰ αὐτὰ, πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφωρῷ κατείχετο· εἰ δὲ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκείνον· εἰρων δὲ ἔκασται Ἀβροκόμην· δήλη ἦν λυπούμενη, μὴ παρενδοκιμηθῆναι φοβουμένη. Ἐόχαι δὲ αὐτοῖς ἑκατέρωθεν ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὁμοίαι. Χρόνον δὲ προέδωτος, οὐκέτι τὸ μαιράκιον ἐκαρτεῖει· ἤδη δὲ οὐτῶ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπτωκε, ὥστε ἐν πολλῇ ἄδυσίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστῶ γεγοῦναι, οὐκ εἰδότες μὲν, ὃ τι εἴη τὰ συμβαίνοντα Ἀβροκόμην, δεδοκίτας δὲ ἐκ τῶν ἐρωμένων. Ἐν ὁμοίᾳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ Ἐπίππη

καὶ περὶ τῆς Ἀφιδίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγοντο παρὰ τὴν Ἀφιδίαν μάντις καὶ ἱερεῖας, ὡς εὐρήσοιτας λύσειν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθνον τε ἱερεῖα καὶ ποικίλα ἐπίσπενδον, καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξελάσκεσθαι τινὰς λέγοντες δαίμονας, καὶ προσεποιοῦν, ὡς εἶη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀβροκάμου οἱ περὶ τὸν Ἀσχομήδην ἔθνον τε καὶ ᾄοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρω αὐτῶν ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ ἐτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἐκείντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πάννυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατεκαίεν αὐτῶς τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμεται. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντεύόμενοι τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν.

VI. Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἄπὸν Ἐφέσου σταδίω ὀδοθήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφιόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταῦτα. Χρᾶ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔκη τάδε·

τίκατε ποθεῖτε μαθεῖν νοῦσον τέλος ἦδὲ καὶ ἀρχήν;
 ἀμφοτέροις μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη·
 δεινὰ δ' ὄρω τοῖςδεσσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα·
 ἀμφοτέροι φεύξονται ὑπεῖρ ἅλα λυσοδίδωκοι·
 δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μξοθαλάσσοις,
 καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ αἰδηλον·
 καὶ ποταμοῦ Νεῖλου παρὰ ρεύματιν Ἰαίδι σεμνῆ
 στωτρίῃ μετόπισθε παραστής ὄλιβα δῶρα·
 ἀλλ' ἐτι κεν μετὰ πῆματ' ἀρεῖονα πότμον ἔχουσι.

VII. Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἐφεσον, εὐθύς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀρχαίῃ, καὶ τὸ δεινὸν ὅ τι ἦν, πάννυ ἠφόρον· συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἢ νόσος, οὔτε τίς ἢ φυγή, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένους παραμυθῆσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἶόν τε, καὶ συζητεῖν γάμψ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλευόμενον, δι' ὧν ἐμαντεύεσται. Ἐδόκει δὲ ταῦτα, καὶ διέγνωσαν, μετὰ τὸν γάμψ

ἐπέμψαι χρόνον τιλι ἀποδημήσοντάς αὐτούς. Μεστὴ μὲν ἦδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐαχουμένων, πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων ὁ μὲν, ὅταν ἄξεται γυναῖκα Ἀνθίαν, ἣ δὲ, ὅσα μισρακίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ὡς ἐπέθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τῆν Ἀνθίαν ἔξειν μεγάλας ἔχαιρεν· ἐφάρβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἰδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδύονα. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἦδετο μὲν, ὅτι Ἀβροκόμην ἔξει· τίς δὲ ἡ φύγη ἢ τίνας αἱ συμφοραὶ κατεφρόνει, πάντων τῶν ἰσομένων κακῶν Ἀβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν.

VIII. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἦγοντο, καὶ ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἠκούσης τῆς νυκτός· βραδύνειν δὲ πάντα ἰδόκει Ἀβροκόμη καὶ Ἀνθία· ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων, τὸν ὑμέναιον ἄδόντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες πατέκλιον. Ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποικημένος· κλίην χρυσοῦ στρώμασιν ἱστρωτο πορφύροις, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποικιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην θεραπεύοντες· ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν· οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλίκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες· ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ἀπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κειοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλαμύδα ἔχων· Ἔρωσ αὐτὸν αὐδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμέμεν. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιαν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαφόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

IX. Τοῖς δὲ ἑκατέροις κάθος συνέβη ταῦτόν, καλοῦτε πρὸς αἰεὶν ἐτι ἀλλήλοις ἠδύναντο, ὅτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑπ' ἠδοῆς παρεμμένοι, αἰδοῦμενοι, φοβούμενοι, στυγνιστῶντες, ἠδόμενοι· ἐκάλιστο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ ἀραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὅψι δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκῶν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἣ δὲ ἰδάκουσα, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπαμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἀβροκόμης, ὃ τῆς ἐμοί, φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτός, ἦν μόλις ἀπέκλιψα, πολλὰς πρότερον νυκτὸς δυστυχήσας· ὃ φωτὸς ἠδίων ἐμοὶ κόρη καὶ τῶν πάποτε λαιουμένων εὐτυχιστέρα· τὸν ἔραστην ἔχει

ἄνδρα, μεθ' οὗ ἔην· καὶ ἀποθαιεῖν ὑπάρξει γυναικὶ σάφροσι.
 Εἰκὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα, καὶ αὐτῷ ἔδοκει
 παντὸς μὲν εἶναι νεκτάρου παρμώτερον τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ
 τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκον δυνατώτερον. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν
 προσφθεγγαμένη, ναί, φησί, Ἄβροκόμη, δοκῶ σοι καλῆ, καὶ
 μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; ἄνανδρε καὶ δειλῆ,
 πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; ἀπὸ τῶν
 ἐμαντῆς κακῶν ἃ πέπονθας οἶδα· ἀλλ' ἰδοῦ, δάκρυα μὲν
 ὑποδέχου τὰμὰ, καὶ ἡ καλὴ σου κόμη πινέτω κόμα τὸ ἔρω-
 τικῆν, καὶ συμφύντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν
 δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἔν'
 ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερωῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσ-
 ωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλ-
 μοῖς προσετίθει, καὶ τοὺς στεφάνους ἀνελάμβανε, καὶ τὰ χεῖλη
 τοῖς χεῖλεσι φιλοῦσα συνῆδαφῆκει καὶ ὅσα ἐνεόουσιν, διὰ τῶν
 χειλῶν ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θάτερον ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος
 παρερέμπετο. Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ὦ, φησὶ,
 πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ
 κέντρον ψυχῆ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν δὲ ἐρωτικοὶ, καλῶς
 μοι δηκονήσατε καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἄβρο-
 κόμου ψυχὴν ὠδηγήσατε· τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ, καὶ
 ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ἐμούς, τοὺς Ἄβροκόμου
 διακόνοισ· ὑμεῖς δὲ αἰεὶ βλέποιτε ταῦτα, καὶ μήτε Ἄβροκόμη
 ἄλλην δεῖξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξη τις ἄλλος εὐμορφος·
 ἔχετε ψυχὰς, ὡς αὐτοὶ ἐξεκάνυσατε· ταύτας ὁμοίως τηρήσατε.
 Ταῦτα εἶπε, καὶ περιφύντες ἀνεκάνοντο, καὶ τὰ πρῶτα τῶν
 Ἄφροδίτης ἐρώτων ἀπήλασον· ἐφιλονεῖκουν δὲ δι' ὅλης νυκτός
 πρὸς ἀλλήλους, φιλοτιμούμενοι, τίς φανείται μᾶλλον ἐρῶν.

X. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίστατο πολὺ μὲν ἡδίονες,
 πολὺ δὲ εὐθυρότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν
 χρόνον καλῶν. Ἐορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς καὶ μετὰ εὐω-
 χίας πάντα καὶ ἡδῆ καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη· ἀλλ' οὐχὶ τὸ
 εἰμαρμένον ἐπελείηστο, ἀλλ' οὐδὲ ὄψα ἔδοκει ταῦτα θεῶ ἡμέ-
 λει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμ-
 πειν αὐτοὺς τῆς πόλεως· κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἡμελλόν τε γὰρ
 ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ ζρησμόν,
 ὡς οἶόν τε ἦν, παραμυθῆσασθαι, ἀκαλλαγέντες χρόνον τινὶ Ἐφεί-

σου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοί, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἑσθῆς καὶ κοικίλη, πολλὸς δὲ ἄγρυγρος καὶ χροσός, ἢ τε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι καὶ εὐχαὶ τοῦ δήμου παντός καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παιδῶν κοινῶν ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐκ Ἀegyπτου παρεσκευασμένος. Ὡς δ' ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκείται, πολλοὶ δὲ θεράπαικαι. Μελλούσης δὲ τῆς νεὸς ἐπανάξεσθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων παρῆν παραπεμπόντων, πολλοὶ δὲ καὶ ζῶν μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Ἀνοκηθῆς καὶ ἡ Θεμιστῶ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρημοῦ, τοῦ παιδός, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦντες. Ὁ δὲ Μεγαμήθης καὶ Εὐίππη ἐπεπόνθεσαν μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. Ἦδη μὲν οὖν ἐθορόβουν οἱ ναῦται, καὶ ἔλυετο τὰ προμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπικνεῖτο· βοῆ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλὴ καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγῆς, τῶν μὲν, ὧ παιῖδες, λεγόντων, φίλτατοι, ἄρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φύντες ὀφόμεθα; τῶν δὲ, ὧ πατέρες, ἄρα ὑμᾶς ἀποληφόμεθα; δάκρυα δὲ καὶ οἰμωγὴ, καὶ ἕκαστος ὄνομασι τὸν οἰκείον ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ Μεγαμήθης φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ἤρχετο, ὡς ἐξάκουστον εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ, ὧ παιῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτύχοιτε, καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφεσιοί, καὶ τὴν φιλότατην ἀπολάβοιτε πατρίδα· εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους· προἴτεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Ἐτι λέγοντα ἐξίοντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα· καὶ οὗτοι ἀπῆσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαρρῆϊν παρακαλοῦντος.

XI. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφύοντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδαικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποκτείνοντες· παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. Κάκεινη μὲν τὴν ἡμέραν οὐρῶν χρησάμενοι πνεύματι, διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν,

τὴν τῆς Ἥρας ἱερὰν νῆσον· κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὐραῖος· λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους· ἄρα ἡμῖν ὑπάρξει συγκυαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων; καὶ δὴ ποτὲ ὁ Ἀβροκόμης, μέγα ἀναστενάξας ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι ποθεινότερα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἶη καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων· ἂν δ' ἄρα τι καὶ ἡ πεπρωμένον παθεῖν, καὶ πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὁμώσωμεν ἑαυτοῖς, φιλότατη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἀγνή, καὶ ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἄλλη γυναικὶ συνοικήσομαι. Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε, καὶ, τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἀβροκόμη, πεπίστευκας, ὅτι, ἐὰν ἀπαλλαγῶ σοι, περὶ ἄνδρός ἐτι κατ' ἐμοῦ σιέψῃ, ἣτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σου· ὡς ὁμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῖν θεὸν, τὴν μεγάλην Ἐφεσίῶν Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην, ἣν διανύομεν, θάλατταν καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντά θεὸν, ὡς ἐγὼ καὶ βραχὺ τι ἀποσπασθεῖσά σου οὔτε ζήσομαι, οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία· ἐπώμυνε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης, καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὄρκους φοβρωτέρους. Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον, κατεφαίνεται δὲ ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλὴ· καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἴδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν. Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται· ἐξῆι δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν.

XII. Συνῆσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῶν ἰδόντων καρῆλθῃ σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύβουν καὶ προσεπιτινοῦντο. Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεκπεροίτηκει τὸ ὄνομα Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπέσυχοντα δὲ αὐτοὺς δημοσίᾳ, καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς καὶ ἐορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν τε πόλιν ἄπασαν ἐξίστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἥλιου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων·
Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν,
Ἀνθία, Ἀβροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφεσίου πολιταί.

Ταῦτα ἀναθίντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ γῆσιν μέιλαντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι· παρήνευον δὲ αὐτοὺς ἄπαν τὸ Ῥοδίων κληῖθος. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίφ πνεύματα, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος, κάκειλην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρῃ ἐπέπαιον μὲν ὁ ἄνεμος, γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδύς καὶ ναυτῶν φραθυμία καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῇ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐπίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν· ἐπιστάσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀσθίας διανήζεσθαι. Ταῦτα ὡς εὐθύς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ θειῶν ἐκ τοῦ ὀνειράτος, καὶ τὸ θειῶν ἐγένετο.

XIII. Ἐτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορροῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλη· προσέρομον δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γεννικοί. Οὗτοι καταμεμαθήκεσαν τῇ γῆι ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμα. Διέγνωσαν οὖν ἐπιδήμιοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτινύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινικὴν παραθησομένους καὶ τὰ χρήματα· κατεφρόνουσι δὲ ὡς οὐκ ἀξιωμαχῶν αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἕξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας, ὀφθῆναι μέγας, φοβερός τὸ βλέμμα, κόμη ἦν αὐτῷ ἀνχηρὰ, καθειμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην· τελευταῖον δὲ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἐκείντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ φραθυμίας, οἱ μὲν καθύπνουσι, οἱ δὲ ἀλδόντες, ἐπίσταται δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἰλιανομένη τῇ νηὶ, τριήρης ἦν, σὺν ἐξῶτητι πολλῇ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀπεπῆθησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὀπλισμένοι, τὰ ἔλαψαν γυμνά ἔχοντες· πάνταυθα οἱ μὲν ἐξήϊκτον ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπόλλυντο, οἱ δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες, ἀπεσφάζοντο. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀσθία περιτρέχουσι τῷ Κόρυμβῳ, τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γενάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔρασαν, ὧ θεσποτα, καὶ ἡμᾶς ολίγας ἔχε, φαῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνους τοὺς ἐπὶ τῆς ὑποχαρίως σοι γενομένους· μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς

αἷς ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς, ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οὐκέτας· μόνον οἰκτιρον ἡμᾶς ὑπ' ἐνὶ ποιήσας δεσπότη.

XIV. Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φρονούντας· μεταδόμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν, ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλλγους, ἐνέπρησε τὴν ναῦν, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες καταφλέχθησαν· τὸ γὰρ πάντας ἔγειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς ἔώρα. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἔλεινον, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρῃ ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων, τὰς χειρὰς ἐκτεινόντων καὶ ὀλοφυρομένων. Καὶ οἱ μὲν ἔλεγόν· ποῖ ποτε ἀχθήσεσθε, δεσπότη; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ; καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, ὧ μακάριοι μέλλοντες ἀποθνήσκειν· εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν ληστρικῆν ἰδεῖν· ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἀβροκόμου, πρεσβύτης ἦδη σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἔλεινος, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἀβροκόμην, ῥίψας, ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνήχετο ὡς καταληφόμενος τὴν τριήρη, ποῖ με καταλείψεις, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα, τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἀβροκόμη; αὐτὸς ἀποκτεινὸν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γὰρ ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σου; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος, ἀπελπίσας ἔτι Ἀβροκόμην ὄψεσθαι, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀβροκόμη πάντων ἦν ἔλεινότατον, καὶ γὰρ τὰς χειρὰς ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει· οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύοντες ἡμέραις τριαὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν κῆς Φοινίκης, Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ φίλαια. Ἦγον δὲ αὐτὰς εἰσαυτήν μὲν τὴν πόλιν οὐχὶ εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἀρχοντος ληστηρίου, Ἀψύφρον τοῦνομα, οὐ καὶ ὁ Κόρυμβος ἠνύπηγέτης ἐπιμισθῶ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. Ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοῦς διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ἔσφρας ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου· καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μειράμιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέταί. Καὶ ἐν μὲν τῷ πόρῳ οὔτε πείσαι δυνατόν ἐδόκει εἶναι· ἔώρα γὰρ ὡς διακτετατὸ μὲν ὑπὸ ἀθυρίας ποτήρας, ἔώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα· ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ καταφάνετο· ἔδεδόκει γὰρ, μὴ τι ἑαυτὸν ἐργάσεται δεῖνόν.

XV. Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ

μὲν πρῶτα ἐθιγράψετε τὸν Ἀβροκόμην, καὶ θαυμάζων παρεκάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν· ὁ δὲ ἐλευθέρτα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτῶς ποιῆσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· τὸ δεύτερον δὲ ἀσπαινοῦνται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τιε, Ἐξέλειψ τὸ ὄνομα, καὶ δείξει βοηθὸν γενέσθαι καὶ συμβουλεύσθαι τινι τρόπῳ δυνήσεται κείσοι τὸ μισράκιον. Ὁ δὲ Ἐξέλειπος ἄσμενος ἀνοῖει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκλιτο πονήρως, καὶ ἦρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα· λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ, καὶ εὐνεθεύουσαι μὴ ἐπὶ πλέον ἐκανιάσθαι, ἀλλὰ ἔργον ἔχεισθαι· καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγενεὲς, κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας, ἀν' ἐκτεθάρματα πόρων· δυνηθόμεθα δὲ αὐτοῦς, ἔλεγεν, ἐξαιρέτως καθ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. Ταῦτα εἰπὼν ῥαδίως ἐπειθεν αὐτὸν ἔρωτα, καὶ δὴ συντίθενται κατὰ ταῦτα τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι πάνους, καὶ κείθειν αὐτοὺς μὲν Ἀβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν.

XVI. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκιντο ἄθροισμα, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχῆς ὀρμύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα. Ἐρχονται δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ Ἐξέλειπος, καὶ φράσσοντες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ' αὐτοῦς ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἀβροκόμην· τοῖς δὲ αἰ τε ψυχὰς ἐκράδαινοντο, καὶ οὐδὲν ὑγίης ὑπερόου. Λέγει οὖν ὁ Ἐξέλειπος πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου· μισράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρεις χαλεπῶς, οἰκίτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, ἀνήγαγε δὲ ἀντ' εὐδαιμονίας· δεῖ δὲ σε τῇ τύχῃ πάντα λογίσασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατὰ πάντα δαίμονα, καὶ τοὺς γενόμενους δεσπότας ἀγαπᾶν. Ἴσθαι γὰρ, ὡς ἐνεστὶ σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπρλαβεῖν, εἰ θελήσεις κείθεισθαι τῷ δεσπότη Κορύμβῳ· ἔρα γὰρ σε σφόδρον ἔρωτα, καὶ πάντων ἔταιμός ἐστι δεσπότην ποιῆν τῶν ἑαυτοῦ. Πίσση δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργάσθαι. Ἐνόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν εὐθείς, γῆ δὲ αὐτῇ ἔτη καὶ δεσπότηται λησται καὶ σὺ δαμία τιμωρῶν ἀποφυγῆ ὑπερηφανήσαντι Κόρυμβον. Τί δὲ σοι γυναικὸς· δεῖ τῆς καὶ πραγμάτων; τί δὲ ἐρωμένης τηλικῶδε ὄντι; πάντα ἀπόβιβσον· πρὸς μόνον δεῖ σε εὖν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κειεύσασθαι ὑπαικούειν. Ἀνοῦσα ὁ Ἀβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀγαθὴ ἦν, καὶ

οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ἠΰρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ καὶ ἀνέστεινε πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν, εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε· καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὐξείνου, ~~ἐπίτροπος~~ δέσποτα, βουλευσασθαι βραχὺν, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινόμενα σοὶ τα ρηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου ἀνεχώρει. Ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθία διελλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου καὶ τὴν παρούσαν ἀνάγκην καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον καὶ χρήματα πεισθεῖσθαι καὶ προσωσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησάμενη βραχὺν βουλευσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν, περιμένοντες ὅ τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ὁρδίας πείσειν.

www.libtool.com.cn

B.

Ὁ δὲ Ἀφροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἦγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διητῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰκόντες, ἅπερ ἠκηρόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ᾠδύροντο. Ὡ πάτερ, ἔλεγον, ὦ μήτηρ, ὦ πατὴρ φιλετάτη, καὶ οἰκτεῖοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνεγερῶν ὁ Ἀφροκόμης, ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρβάρων-πειρατῶν, ὅβριε παραδοθέντες πειρατῶν; Ἄρχεται τὰ μεμαντευμένα· τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας εἰσπράττει· ἐρᾷ Κόρρυμβος ἔμοῦ, σοῦ δὲ Εὐξείνος. Ὡ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθη, ἵνα ἑμαυτὸν ὑποθῶ ληστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἔμοιβος περιλείπεται, πόρῃ μὲν ἀκλῆ ἀνδρὸς γεννητῆρ, ἀποστειρηθέντι δὲ Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέγρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδὸς μοι συνέστροφου, οἷόν μοι ἑμαυτὸν ὑποθεῖην Κόρρυμβῳ; τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὴ τῶν ἄρκων ἀναγκαζόμεθα, ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα· ἐρᾷ τις ἔμοῦ, καὶ κείσειν ἠλπίζεν εἰς εὐνήν ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἀφροκόμην καὶ συγκρατακλιθῆσεσθαι καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ φιλόζωος γενόμην, μηδ' ὑπομείναμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἀφροκόμη· ἔξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὅπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι.

II. Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο· ἐν δὲ τούτοις Ἄφρητος, ὁ προεστὼς τοῦ ληστῆριον, πυθόμενος, ὅτι τε ἠκούσιν οἱ περὶ τὸν Κόρρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομιζόντες χρήματα, ἦεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἶδε τε τοὺς περὶ Ἀφροκόμην, καὶ κατεκλήγη τὴν εὐμορφίαν, καὶ εὐθὺς, μέγα κέρδος νόμιζων, ἤτήσατο ἐκείνους. Τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθέτους, ὅσαι συνελήφθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρρυμβον πειραταῖς· ὁ δὲ Εὐξείνος καὶ ὁ Κόρρυμβος ἄκοντες μὲν

συναχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῷ Ἀφύρτῳ, συναχώρουν δ' οὖν ἀνάγκη. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο· ὁ δὲ Ἀφύρτος παραλαβὴν τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκίτας δύο, Λεύκιον καὶ Ρόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περιβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ κομπή, καὶ πάντες ἐτεθναυμάσασαν τὸ κάλλος, καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τσαυάτην ἰδόντες εὔμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἀφύρτον, οἷους οἰκίτας εἶη κεκτημένος. Ἀγαθῶν δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν παραδίδωσιν οἰκίτη κιστῶ, δι' ἐπιμελείας καλεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπέδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοῦ τιμῆς.

III. Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν· ἡμερῶν δὲ διαγενομένων δάलगον, ὁ μὲν Ἀφύρτος ἐκ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγατὴρ δὲ αὐτοῦ, Μαντῶ ὄνομα, ἠγάσθη τοῦ Ἀβροκόμου· ἦν δὲ καλὴ καὶ ὠραία γάμων ἤδη, κολῶ δὲ τοῦ Ἀβροκόμου κάλλους ὑπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντῶ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἀβροκόμου διαίτης ἀλίσκεται, καὶ ἀπασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει ὁ τι ποιῆσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἀβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναικῶν εἰδυῖα ἔχοντα καὶ κείσειν οὐδέποτε ἐλάττουσα, οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δεῖε τοῦ πατρὸς· δι' αὐτὴν δὲ καὶ μᾶλλον ἀνεπαίετο, καὶ διέκειτο ποτήρας· καὶ οὐκ ἔτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ρόδην, τὴν συντρόφον τῆς Ἀνθίας, οὔσαν ἡλικιωτὴν καὶ κόρην, καταιπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἠλπίεζε συναργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ, σχολῆς λαβομένη, ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται, μὴ καταιπεῖν αὐτῆς, καὶ ὄρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ ἰκετεύει συμβαλέσθαι, καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένη· ἔφη δ', ἰσθὶ μὲν οἰκίτις οὔσα ἐμῇ, ἰσθὶ δὲ ὄργης πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἡδυνημένης. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ρόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀρηχάνῳ κατὰ ἑγγόνει· τὸ τε γὰρ εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητήετο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάντο δὲ ἰδεδοίκει τῆς βαρβάρου τῆς ὄργῃ· ἰδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκιον· πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ρόδῃ κοινωτήματα ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκιον, καὶ συνήσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὲ λαβομένη μόνου, ὃ Λεύκιον, ἔφη, ἀπολύλαμψεν τελείως· εὖν οὐκίτι τοὺς συντρόφους ἔχομεν· ἡ

τοῦ δεσπότου Θυγατρὴ Ἀφύρτου ἐξ᾽ μὲν Ἀβροκόμου σφοδρὸν ἔρατα, ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχοι, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι· σκόπει τοίνυν, τί δεῖ ποιεῖν· τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, ὄφρα λελόν· τὸ δὲ ἀποχεῖσθαι Ἀβροκόμῳ Ἀνθίας, ἀδύνατον· Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν· ὄψθ δὲ ἀνενηγῶν, σιάκα, ἔφη, Ῥόδη· ἐγὼ γὰρ ἔπαστα διοικήσω.

IV. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἀβροκόμῳ· τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοῦς, τί ποιῶμεν, σύντροφοί; τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκίται; δοκεῖς τινι τῶν δεσποτῶν, Ἀβροκόμῳ, καλός· ἢ Θυγατρὴ ἢ Ἀφύρτου πονήρως ἐπὶ σοι διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπὸν· σὺ οὖν, ὅπως σοι δοκεῖ βουλευσάμενος, εἴσω ἡμᾶς ἄπαντας, καὶ μὴ περιίθης ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμῳς εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, ὃ πονηρὸς, ἔφη, καὶ Φοινίκων τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερος, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμῳ· τοιαῦτα ῥήματα; καὶ παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθένον μοι διηγῆ; Δούλος μὲν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκαις οἶδα τηρεῖν. Ἐχουσις ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν φυγὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντῶ ἔϊψη καὶ βρόχους καὶ πῶρ καὶ πάντα ὅσα δύναται σώμα ἐνεγκεῖν οἰκίτου· οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθελίης ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἢ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχαρῆς, οὐδὲ προσφθέγγεσθαι τι δυναμένη· ὄψθ δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐγείρασα, ἔχω μὲν, φησί, Ἀβροκόμῳ, τὴν εὐνοίαν· τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σου πεπιστευκα, ἀλλὰ θέομαι σεν, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς θέσποτα, μὴ προδῶς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλης βαρβαρικὴν· σωματάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιδικησάμενα, κάγω ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδῶν, ἑμαντὴν ἀποκτείνασα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον αὐτὸς καὶ φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμῳ ἦγε, καὶ ἠπόρει ὅστις γένηται.

V. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν· ἢ δὲ Μαντῶ, χρονίζούσης τῆς Ῥόθης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμματίων πρὸς τὸν Ἀβροκόμῳ· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιαῦτα· Ἀβροκόμῳ τῷ κα-

λῶ δέσποινά ἢ σὴ χαιρέιν. Μαντῶ ἐρῶ σοι, μηκέτι φέρειν θα-
 ναμένη· ἀρκετὸς μὲν ἴσως παρθένω, ἀναγκαῖον δὲ φιλοῦσθ
 θέομαι, μὴ με παρίδῃς, μηδὲ ὑβρίσης τῆς τὰ σά ἡρημένην. Ἐὰν
 γὰρ κεισθῆς, κατὰ τὸν ἔμον Ἄφροτον ἐγὼ κείσω, σοὶ με
 συνοικίσει, καὶ τὴν νῦν σοὶ γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα· πλου-
 τήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσθ. Ἐὰν δὲ ἀντείχης, ἐννόει μὲν οἷα
 πείσῃ, τῆς ὑβρισμένης ἐαυτὴν ἐκδικούσης, οἷα δὲ οἱ μετὰ σοι,
 κοινῶσι τῆς σῆς ὑπερηφανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ
 γράμμα λαβοῦσα, κατασημαμένη δίδωσι θεραπαλίην τιπὶ ἐαυ-
 τῆς βαββάωφ, εἰκοῦσα Ἀφροκόμη κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε καὶ
 ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθητο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀσθίας. Κάκειλην μὲν τὴν πινακίδα
 κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει καὶ δίδωσι τῇ θεραπαλίην· ἦν δὲ τὰ
 ἐγγεγραμμένα· δέσποινά, ὃ τι βούλει ποίει, καὶ χρῶ σάματι ὡς
 οἰκέτου· καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἔτοιμος· εἴτε βασανίζεις,
 ὅπως ἐθέλεις βασανίζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι,
 οὔτε ἂν τοιαῦτα κεισθῆην κειλευσούσθ. Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμ-
 ματα ἢ Μαντῶ ἐν ὄργῃ ἀκατασχέτω· γίνεται, καὶ ἀναμίξασα
 πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυλίαν, λύπην, φόβον, ἐνεσθεί ὅπως
 τιμαρῆσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα. Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἐρχεται
 μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄφροτος, ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ τυμπλῖον ἐκεί-
 θεν, Μοῖριον ὄνομα· ὡς δὲ ἀφίκετο εὐθείας ἢ Μαντῶ τὴν κατὰ
 Ἀφροκόμον τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας καὶ
 περιβόηξασα τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προς-
 πεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, οἰκτιροῦν, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τῆς
 σῆς ὑβρισμένην ὑπ' οἰκέτου· ὃ γὰρ σώφρων Ἀφροκόμης ἐπέ-
 ρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι, ἐπαβούλευσε δὲ καὶ
 σοὶ, λέγων ἐρᾶν μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολυμημένω
 εἰσπραξάει παρ' αὐτοῦ τιμαρίαν τὴν ἀξίαν· ἢ εἰ δίδως ἐκδοτὸν
 θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαντήν φθάσασα ἀποκτενω.

VI. Ἀκούσας ὁ Ἄφροτος καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτῆν,
 ἠρένθησε τὸ πραχθέν οὐκίει, μεταπεμπάμετος δὲ τὸν Ἀφροκό-
 μην, ὃ τολμηρὰ καὶ μισρὰ, εἶπεν, κεφαλῆ, ἐτόλμησας εἰς δε-
 σπότης τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλη-
 σας, οἰκέτης ὢν; ἀλλ' οὐ τι χαιρήσεις· ἐγὼ γὰρ σε τιμαρῆσο-
 μαί, καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παρὰ
 δαίμα. Εἰπὼν, οὐκίει ἀνασχόμετος οὐδὲ λόγον ἀποῦσαι, ἐκέ-

λευσε περιβόηξι τὴν ἐοθῆτα αὐτοῦ τοῖς οὐκέταις, καὶ φέρειν πῦρ καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μειράκιον. Ἦν δὲ τὸ θάμα ἐλευσιόν· αἶ τε γὰρ βράσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνισον, βρασάνων ἄηθεις ὄν οὐκεικῶν, τὸ τε αἷμα πατέροει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαρφαίνεται. Πρὸς ἤγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερά καὶ πῦρ, καὶ μάλιστα ἐχρητο ταῖς βρασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ τυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον ἔξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου, καὶ ἰδεῖτο ὑπὲρ Ἀβρουόμου· ὁ δὲ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἔφη, διὰ σὶ κολασθήσεται, ὅτι καὶ ἐσθδικησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκίλευσε δῆσαντας αὐτὸν ἐγκαθειρθεῖσιν τιμὴν οὐκ ἔμελλε σκοπεῖν.

VII. Καὶ ὁ μὲν ἰδέσθεο, καὶ ἦν ἐν εἰρητῇ· θειῆ δὲ αὐτὸν ἄθυμια καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν εὖχ ἑώρα· ἐξήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς, ἀλλ' εὗρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν φρουροῦντων ὄκτων. Ὁ δὲ Ἀψυρτος ἐποιεῖ τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἐώρταξεν πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθία δὲ πάντα κένθος ἦν, καὶ εἰ ποτε θνηθείη κείσασιν τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, εἰσῆει πρὸς Ἀβρουόμην λαθάνουσα, καὶ καταδύρετο τὴν συμφορὰν. Ὡς δὲ ἦδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπείναι, προέπεμψεν ὁ Ἀψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους καὶ χρυσὸν ἄφθορον καὶ ἄργυρον ἐδίδον· ἐδώρησάτο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ρόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, θνηθείσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμοτήριον, περιπλαξαμένη τῷ Ἀβρουόμῃ, δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ἄγομαι, δῶρον δοθείσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἄγομαι· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μείνας, οὐκ ἔμελλε ἀποθνήσκεις, σὺ ἔχων σέθεν ὅσους σου τὸ σῶμα κοσμήσει· ἀλλ' ὀρούω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ μὲν ὀσῆ, καὶ ζῶσα, πᾶν ἀποθάνειν δεήσῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιβάλλε, καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπάζετο, καὶ τῶν ποδῶν προῦκυλλετο.

VIII. Τέλος δὲ ἡ μὲν ἐξῆει τοῦ δεσμοτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἐαυτὸν ἐπὶ γῆς ἔβρισε, ἔστανεν, ἔκλαιεν, ὃ πάτερ, λέγων, φίλτατε, ὃ μῆτερ Θεμιστῶ· κοῦ δὲ ἡ ἐν Ἐπίσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; κοῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περιβλεπτοί, Ἀνθία καὶ Ἀβρουόμης, οἱ καλοί; ἡ μὲν οἴχεται πῶρῳ σου τῆς γῆς αἰχμᾶ-

λωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφήρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήσκωμι δυστυχῆς ἐν δεσμοτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐπίσταται. Ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Δουκομήτην, ἐν βοῇτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν, ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμοτηρίῳ λῦσαι τε αὐτὸν καὶ ἀφιέναι ἐκ τοῦ οἰκήματος· τὸν δὲ ἔκπον γενόμενος ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν, διώκοντα ἔκπον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος εὐρεῖν τὴν ἔκπον, καὶ ἀνδρῶπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορε τε καὶ μικρὰ εὐελπίς ἦν.

IX. Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλειστο· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἦγετο καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ὡς δὲ ἦκον οὐ περὶ τὴν Μαντῶ εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκείθεν γὰρ ἦν Μοίρις, ἐμνησιμάκει μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδην εὐθὺς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελύει ἐρβιβιάσαστάς τινας πλοῖον πορρωτάτω τῆς Συρίαν ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οὐκ ἐτή συνουσιάζειν ἐνενοίει καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων, αἰκόλον τινὲ ἀγροῖον, ἡγουμένη διὰ τοῦτου τιμαρῆσασθαι αὐτῆν. Μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰκόλον, Λάμπωνα τοῦνομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ κελύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἐὰν ἀπειθῆ, προσέτατε βιάζεσθαι. Καὶ ἡ μὲν ἦγετο ἐκ ἀγροῦ, συνεσομένη τῷ αἰκόλῳ· γενομένη δὲ ἐκ τῷ χωρίῳ, ἔνθα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἴγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἰκετεύει κατοικεῖσθαι καὶ τηρῆσαι. Διηγείται δὲ ἦτις ἦν, τὴν προτέρην εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν· ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτερεῖ τὴν κόρην, καὶ ὁμυσαῖν ἢ μὴν φυλάξειν ἀμόλυτον, καὶ θαρδεῖν παρεκλεύετο.

X. Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰκόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ, πάντα χρόνον Ἀβροκόμην θρηνοῦσα· ὁ δὲ Ἄψυρος, ἐρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον, ἔνθα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἀβροκόμην, καὶ γνωρίζει τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμην τιμαρῆται, ἔμωθεν· εὐθὺς οὖν λῦσαι τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγεῖν εἰς ὄψεις. Πόνηρα δὲ καὶ ἔλεεινὰ πεπονθῶς προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρου· ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι, καὶ θάρσει, ἔφη, σὺ μειράκιον· ἀδίκως σου κατέγνω, καισθεῖς θνηταρὸς λόγοις· ἀλλὰ τῶν μὲν σε ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω· δίδωμι δὲ

σοι τῆς οὐλίας ἔρχειν τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἀξιοματῶν πολιτῶν
 υἱος θυματέρα· σὺ δὲ μὴ μνησικακήσης τῶν γεγενημένων, οὐ
 γὰρ ἐκὼν σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἀφύρτος· ὁ δὲ Ἀβροκό-
 μης, ἀλλὰ χάρις, ἔφη, σοι, δεσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες,
 καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμείβῃ με. Ἐχαιρον δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν
 οὐλίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμου, καὶ χάριν ἤδωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ δε-
 σπότη· αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφροσῇ κατὰ Ἀσθίαν ἦν· ἐπιτόσει
 δὲ πρὸς αὐτὸν πολλάνους, τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ πλοῦτων
 καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀφύρτου χαρημάτων; οὐ τοιαῦτον εἶναι με
 δεῖ· ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὐροίμ. Ὁ μὲν οὖν ἐκ
 τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀφύρτου, ἐννοῶν δὲ, ὅσοτε καὶ κοῦ
 τὴν Ἀσθίαν εὐθήσει. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη ἤχησαν εἰς τὴν
 Ἀσθίαν, εἰς πόλιν Ἐάνδρον· ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἢ πόλις·
 πάντα ὅσα ἐπελάθησαν πρεσβύτητι, ὡς αὐτοὺς εἶπε μετὰ πάσης
 ἐπιμελείας, καί τις αὐτοῦ νομίζων, καὶ γὰρ ἄκτενος ἦν. Διηγόν
 δὲ ἐν ἀφρόνοις μὲν κάσει, ἑλόκουσ δὲ αὐτοὺς Ἀσθίαν καὶ Ἀβρο-
 κόμης σὺν ὁρώμενοι.

XI. Ἡ δὲ Ἀσθία ἦν μὲν τινα χρόνον κατὰ τὴν αἰακίαν·
 συνεχὲς δὲ ὁ Μοίρις, ὁ ἀνήρ τῆς Μαντιῶς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμε-
 νος ἐφ' αὐτῆς Ἀσθίας σφοδρῶν ἔρωτα· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπιελάθη
 λαθῶναι· νελευταῖον δὲ λέγει τὴν αἰακίαν τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ
 ὑπαιχνεῖτο συγκροφάντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται·
 δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντιῶν, ἔρχεται πρὸς αὐτήν, καὶ λέγει εὖν
 ἔρωτα τὸν Μοίριδος. Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, πασῶν, ἔφη, δυσ-
 τυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ· τὴν ζήλην περιάζομαι, δι' ἣν τὰ μὲν
 πρῶτα ἐν Φωιῶν ἀφῆρθεθην ἐρωμένῳ, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ
 ἀνδρός· ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀσθίαν φανέεται καλὴ καὶ Μοίριδι·
 ἐγὼ γὰρ αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας. Τότε
 μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν· ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος,
 μετακίπεται τῶν αἰακίων, καὶ κελύει λαβόντα τὴν Ἀσθίαν εἰς
 τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ἄλης ἀποκτεῖναι, καὶ τούτῳ με-
 εθὼν αὐτῷ δάσει ὑπέσχετο. Ὁ δὲ οἰκτίρει μὲν τὴν κόρην,
 δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντιῶν, ἔρχεται κατὰ τὴν Ἀσθίαν, καὶ λέγει
 τὰ κατ' αὐτῆς διδογμένα. Ἡ δὲ ἀνταπάνσει τε καὶ ἀνωδέρετο,
 φεῦ, λέγουσα, τοῦτα τὸ κάλλος ἐκίβουλον ἀμαρτέροις πανταχοῦ·
 διὰ τὴν ἕκαστον εὐμορφίαν Ἀβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ εἰσθῆκεν,
 ἐγὼ δὲ ἐπαῖθα· ἀλλὰ δέομαι σου, Λύκουσ ἀπέλα, ὡς μέχρι

νῦν εὐαίφθησας, ἀν' ἀποκτείνῃς, κἄν ὀλίγον θάψον με τῇ παρα-
 κειμένη γῆ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἰμοῖς χεῖρας ἐπίβιαλε τὰς σᾶς,
 καὶ θάπτων συνεχῆς Ἀφροκόμῃ κάλει· αὐτῇ γένοιτ' ἂν εὐδαι-
 μων ἔμοι μετὰ Ἀφροκόμῳ ταφῇ. Ἔλεγε ταῦτα· ὁ δὲ αἰπόλος
 εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἔννοῶν ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην
 οὐδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτείνειν οὕτω καλῆν. Λαβῶν δὲ τὴν κόρην
 ὁ αἰπόλος, φρονέσας μὲν οὐκ ἠέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν
 ταῦτα· Ἀνθία, οἶδας, ὅτι ἡ δέσποινα Μαντῶ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν
 καὶ φρονέσαι σε· ἐγὼ δὲ, Θεοῦς δεδιώς, καὶ τὸ κάλλος οὐκ ἐλ-
 ρας, βούλομαι σε μᾶλλον κολῆσαι πόρρω πον τῆς γῆς ταύτης, μὴ
 μαθοῦσα ἡ Μαντῶ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθή-
 σι. Ἡ δὲ μετὰ θαυμάσιον λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἔφη, Θεοὶ
 καὶ Ἄρτεμι καταρῶν, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν
 ἀμείψασθε· καὶ παρεκάλει προθῆναι. Ὁ δὲ αἰπόλος, λαβόμε-
 νος τῆς Ἀνθίας, ᾤχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὐρῶν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους
 ἄνδρας Κίλικας, ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς
 τιμὴν, ἦεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι, λαβόντες τὴν Ἀνθίαν,
 εἰς τὸ πλοῖον ἦγον, καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης ἦσαν τὴν ἐπὶ Κι-
 λικίας. Ἐκαστὸν δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεῶς διαφά-
 γεισης, μόλις ἐν σπηλίδι τινὶ σφθίντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινοῦ ἤλθον·
 εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνον ὕλη δασεῖα.
 Τὴν οὖν νεῖτα ἐκεῖνην κλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τῶν
 περὶ τὸν Ἰπκόθοον, τὸν ληστὴν, συνελήφθησαν.

XII. Ἐν δὲ ταῦτοις ἡμεῖς ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκίτης ὑπὸ τῆς
 θλιαντοῦς, γράμματα κορίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ ταῦτα· ἔδουκός
 με ἀνδρὶ ἐν ξένη· Ἀνθίαν δὲ, ἥν μετὰ τῶν ἄλλων οἰκίτων
 ἔδακρῃσα μοι, πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ, εἰς ἀγρόν οἰκεῖν
 ἐκελεύσαμεν. Τούτην συνεχῶς ἐν τῷ χωρίῳ θαύμενος ὁ καλὸς
 Μπόρις ἐρῶ· μῆκετι δὲ φέρειν δυναμένη μετεπεψύαμην τὸν
 αἰπόλον, καὶ τὴν κόρην προθῆναι πάλιν ἐκέλευσά ἐν πόλει τιμῇ.
 τῆς Συρίας. Ταῦτά μαθὼν ὁ Ἀφροκόμῃς οὐκέτι μένειν ἐκατέ-
 ρε· λαβὼν οὖν τὸν Ἀψύρτον καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον,
 εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ,
 ἔνθα μετὰ τῶν αἰπόλου ἡ Ἀνθία διατριβεν, ἄγει δὲ παρὰ τὸν
 αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα, τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἔδεδώκε
 τῆς Ἀνθίας ἡ Μαντῶ, ἰδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος, εἰπεῖν αὐτῷ,
 εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα

εἶπεν, ὅτι καὶ Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδὸν· ἔλεγέ τε, ὡς αἰετινος Ἀφροκόμου μὲμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν, ὅστις ἦν, οὐ λέγει· ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὐρήσειν ἐκεῖ.

XIII. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθοον, τὴν ληστὴν, ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχοῦμενοι· τῇ δ' ἐξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρειω καὶ βύλα καὶ στεφανώματα. Ἐδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπον τῷ συνῆθει· τὸ μῆλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἀνδρῶπων, εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον· καὶ ὁπόσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δεχέσθαι τὴν θυσίαν· ὁπόσοι δὲ ἀπέτυχον, ἀθδῖς ἐξιλάσκοντο· ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερουργηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἔτοιμα ἦν, καὶ κρημνῶν τὴν κόρην ἤθελον, φόφος τῆς ὕλης ἠκούετο καὶ ἀνθρώπων κτύπος· ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προσετώς, Περύλαος τοῦνομα, ἀνῆρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέστη τοῖς λησταῖς ὁ Περύλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε· μόνος δὲ ὁ Ἰππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὄπλα. Ἐλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περύλαος, καὶ κρυπόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν ἠλέησεν· εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχῆν σαρραφῶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. Ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν ληστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτῷ τῆς κόρης ὄψεσ εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἐαλώκει Περύλαος Ἀνθίας. Ὡς δὲ ἤκον εἰς Ταρσὸν, τοὺς μὲν ληστὰς εἰς τὴν εἰρητὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἰδεομένην. Ἦν δὲ οὕτε γυνὴ τῷ Περύλαῳ, οὕτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἐλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο Περύλαῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις καὶ παῖδες. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντείχεν· οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι ποιήσει βιαζομένη καὶ πολλὰ ἐγκυμμένη, δεισασσα, μὴ καὶ τι τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, λιτεύει δὲ αὐτὸν ἀναρεῖναι χρόνον ὀλίγον, ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχαρτον τηρήσει· καὶ σῆψεται· ὁ δὲ Περύλαος πείθεται, καὶ ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἀγνήν, εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

XIV. Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῶ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον ἀναμίνουσα τοῦ γάμου· ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἦεν τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδόν· καὶ οὐκ ἔτι πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ ληστρικοῦ· ἐπεπλά-
 νητο γὰρ καὶ αὐτός τῆς ἐπὶ εὐθῦ ὁδοῦ· συντυγχάνει τῷ Ἰπο-
 θῶφ ὀπισθεμένῳ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει καὶ φιλοφρονεῖ-
 ται, καὶ δεῖται κοιτωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ· ὄρω γὰρ σε, ὦ
 μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως ἀνδρι-
 κόν· καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἀδικουμένη. Ἴωμεν οὖν,
 Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον·
 λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὴν
 μὲν Ἀσθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι
 τῷ Ἰποθῶφ, καὶ ὄρκους ποιῶσι συνεργίσειν τε καὶ συλλήψε-
 σθαι· ἤλπιξε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀσθίαν
 εὐρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ
 ἄντρον, εἶ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τοὺς ἵππους
 ἀνελάμβανον· ἦν γὰρ τῷ Ἰποθῶφ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτό-
 μενος.

www.libtool.com.cn

I.

Τῆ δὲ ἐξῆς παρήεσαν μὲν Κιλικίαν, ἐκοιούτο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Κακκαδοκίας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐκτείδεν γὰρ Ἰκπόθοος ἐνενοίει, συλλεξάμενος νεανίσκους ἀμμάζοντας, συστήσασθαι κάλιν τὸ ληστήριον. Ἴουσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν μεγάλων, πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηθειῶν· καὶ γὰρ ὁ Ἰκπόθοος ἐμπείρωσ εἶχε τῆς Κακκαδοικῶν φωνῆς, καὶ αὐτῶ πάντες ὡς οἰκίῳ προσεφέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, πάνταυθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσφύλισαντο, καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινων ἐκ τοῦ καμμάτων θεραπεῦσαι. Καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐπέτεναξεν ὁ Ἰκπόθοος καὶ ἐπεδάκρυσεν· ὁ δὲ Ἀβροπόμης ἤρετο αὐτόν, τίς ἡ αἰτία τῶν δακρῶν. Καὶ ὄς, μεγάλα, ἔφη, τάμα διηγῆματα καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγωδίαν. Ἐδεῖτο Ἀβροπόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὐτόν διηγῆσασθαι. Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἀνωθεν· μόνου δὲ ἐτόγγαλον ὄντες· ἐξηγεῖται τὰ καθ' αὐτόν.

II. Ἐγὼ, ἔφη, εἰμι τὸ γένος πάλειος Περὶνθου, πλησίον δὲ τῆς Θοράκης ἡ πόλις, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων· ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον, ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὡς εὐδαίμονες ἔνταυθα. Ἐμεῖ, νέος ὢν, ἠράσθημ μειράκιον καλοῦ· ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων· ὄνομα Ἐπεράνθης ἦν αὐτῶ. ἠράσθημ δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαιόντα ἰδὼν, καὶ οὐκ ἑκαρτέρησα. Ἐορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίον καὶ παννηχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόδριμι τῶ Ἐπεράνθη, καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι· ἀκούσαν δὲ τὸ μειράκιον πάντα ὑπισχνεῖται, κατελεῆσαν με. Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοποιεῖ φιλήματα καὶ φανύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα· τέλος δὲ ἐδυνήθημεν, καιροῦ λαβόμενοι, γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνου, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνον συνῆμεν πολλῶ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερέντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσθη. Καὶ ἔρχεται τις ἀπὸ Βυζαντίου, πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῆ Περὶνθου, ἀνήρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὄς ἐπὶ πλοῦτον καὶ πε-

ριουσίᾳ μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο· οὗτος ἐπιβὰς εὐ-
 θύς τῇ Πέρηνθῳ, ὡς ὑπὸ τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὄρᾳ
 τὸν Ἐπεράνθην εὖν ἐμοὶ, καὶ εὐθέως ἀλίσκεται, τοῦ μειρακίου
 θανμάσας τὸ κάλλος πάντα ὄντων ἐπάγεσθαι δυνάμενον.
 Ἐρασθεὶς δὲ, οὐκέτι μετρίως κατείχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν
 πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσέπεμπε· ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, ὅ
 γὰρ Ἐπεράνθης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν οὐδένα προσίετο,
 κείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, κρητὸν ἄνδρα καὶ ἑλάττονα χρημά-
 των· Ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ἐπεράνθην, προφάσει διδασκα-
 λίας· ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης· Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν,
 τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς
 Βυζάντιον· Εἰπόμην γὰρ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἑμαυ-
 τοῦ, καὶ, ὅσα ἐδυνάμην, συνήμην τῷ μειρακίῳ· ἐδυνάμην δὲ
 ὀλίγα, καὶ μοι φιλῆμα σπάνιον ἐγένετο καὶ λαλιὰ δυσχερῆς·
 ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν· Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν,
 ἑμαυτὸν παροξύνων, ἐπάνειμι εἰς Πέρηνθον, καὶ πάντα ὅσα
 ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος, συλλέξας ἄφρονον, εἰς Βυζάντιον
 ἔρχομαι, καὶ λαβὼν ξιφίδιον, συνοδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ἐπε-
 ράνθῃ, εἴρωμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ
 εὐρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδί, καὶ ὄργῃς πληθεὶς καίω
 τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν· Ἡσυχίας δὲ οὔσης καὶ πάντων ἀνα-
 πανομένων, ἔξεμι, ὡς εἶχον, λαθῶν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ἐπε-
 ράνθην, καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ὀδεύσας εἰς Πέρηνθον, εὐθύς νεῶς
 ἐπιβὰς, οὐθενὸς εἰδότες ἔπλεον εἰς Ἀσίαν· Καὶ μέχρι μὲν τινος
 διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς· τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῶν
 γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν·
 Κάγῃ ρὲν τῷ Ἐπεράνθῃ συνενηχόμεν, ὑπὸν αὐτῷ, καὶ κου-
 ποτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην· νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι
 ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ καὶ ἀποθνήσκει·
 Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ
 θάψαι, καὶ πολλὰ θακρῶσας καὶ στενάξας ἀφελὼν λείψανα· καὶ
 δυνηθεὶς εὐπορῆσαι πού ἐνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέ-
 στησα τῷ τάφῳ, καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μει-
 ρακίου ἐπίγραμμα κατ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν πλάσάμενος·
 Ἰπκόθοος κλεινῷ τεύξεν τότε σῆμ' Ἐπεράνθην
 αὐτὰ φρον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱερῶιο κολίτου
 ἐς βράδος ἐκ γαίης, ἄνθος κλυτὸν ὅν ποτε δαίμων

ἤρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου. Τούντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρωνθον ἔλθειν σὺ διέγων, ἐτράπη δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ Παμφυλίαν· κἀνταῦθα ἀπορία βίον καὶ ἀδυναμία τῆς συμφορᾶς ἐπέδρακα ἐμαστών λησθηρίῳ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπερήτης λησθηρίου γεόμενος, τὸ τελευταῖον δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστηδάμην ληστήριον εὐδοκιμήσασιν ἐπὶ πολλῷ, ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ σὺ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Ἄσθη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη· σὺ δὲ, ὃ φίλτατε, εἰπέ μοι τὰ ἐαυτοῦ· δηλὸς γὰρ εἰ μεγάλη τιλ ἀνάγκη τῇ κατὰ τὴν κλάσιν χρώμενος.

III. Λέγει δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ὅτι Ἐρῆσιος καὶ ὅτι ἠράσθη κόρης καὶ ὅτι ἔγημιν αὐτὴν καὶ τὰ μαντεύματα καὶ τὴν ἀποδημίαν καὶ τοὺς πειρατὰς καὶ τὸν Ἄψυρτον καὶ τὴν Μαντῶ καὶ τὰ θεσμὰ καὶ τὴν φυγὴν καὶ τὸν ἀπόλον καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας ὁδόν. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, συνανεθρήνησεν ὁ Ἰππόθοος, λέγων, ὦ πατέρες ἐμοὶ, ὦ πατρίσι, ἦν οὐποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι Ἐπεράνθη φίλτατε· σὺ μὲν οὖν, Ἀβροκόμη, καὶ ἔφη τὴν ἐρωμένην, καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ· ἐγὼ δὲ Ἐπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι. Λέγων ἐδείκνυε τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδάκρυνεν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι, ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἀβροκόμην ὁ Ἰππόθοος, ἄλλο, ἔφη, σοὶ ὄλιγον διήγημα παρῆλθον οὐκ εἰπών· πρὸ ὄλιγου τοῦ τὸ ληστήριον ἀλῶναι ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τῆσιν αὐτῆσιν σοὶ, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σὴν· κλέον γὰρ οὐδὲν ἔμαθον· ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι· καὶ δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες· κἀγὼ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ οὐκ οἶδα ὃ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνθ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθῇ, χαριεντες ὀφθαλμοί. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ἀνεβόησεν Ἀβροκόμης, τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν εἰώρακας, Ἰππόθοε· ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν· οὐκ ἔστι πόρρω τοῦ λησθηρίου. Ναί, πρὸς αὐτοῦ σε ψυχῆς Ἐπεράνθου, μὴ με ἐκὼν ἀδικήσης, ἀλλ' ἴωμεν, ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὔρειν. Ἐπισχεῖται ὁ Ἰππόθοος πάντα ποιήσειν· ἔλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὄλιγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆσιν ὁδοῦ. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες, ὅπως ὀπίσω τῆσιν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται· τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρελήλυ-

θεσαν ἡμέρᾳ, καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον, καὶ ἱερεῖα κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. Πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία· συμπαραῆσαν δὲ αὐτῷ οἷ τε οἰκίαι καὶ συγγενεῖς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεισώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον.

IV. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος, ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὐδοξὸς τοῦνομα· ἦκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν, εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὐδοξὸς περιγίει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτάς, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἐκαστῷ τὴν συμφορὰν· προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν, ὅτι Ἐφέσιος καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ· ἡ δὲ ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὐδοξον καὶ ἀνεπνυθάνετο, εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι· ὁ δὲ, ὅτι οὐδὲν ἐπίσταται, μακρᾶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, ἀναμιμησομένη τῶν οἰκoi. Καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰσῆει παρ' ἑαस्ता πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, αἰεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἐφέσον παραπεμφθῆναι· καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή.

V. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφεισθήκει δὲ ἡ ἡμέρα, δείκνον μὲν αὐτοῖς πολυτελεῖς ἡτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόςμητο κόσμῳ νυμφικῷ· ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ, οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύνουσα, ἀλλ' αἰεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἀβροκόμην· ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὄρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκη, τὸν γάμον. Καὶ δὴ καθ' αὐτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, ὧ πάντα ἄδικος ἐγώ, φησί, καὶ πονηρὰ, ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἀβροκόμην ἀμβίβομαι· ὁ μὲν γε, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνη, καὶ δεσμὰ ὑπομένει καὶ βασάνους, καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ, καὶ γαμοῦμαι δεστυγῆς, καὶ τὸν ὑμέναιον ἄσει τις ἐπ' ἐμοί, καὶ ἐπ' εὐνήν ἀφίξομαι τὴν Περιλάου· ἀλλ', ὧ φιλότατη μου πασῶν Ἀβροκόμου ψυχή, μηδέν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῆς· οὐ γάρ ποτε ἐκοῦσα ἀδικήσαιμί σε· ἐλεύσομαι, καὶ μέγρι θανάτου μείνασα νύμφη

σῆ. Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφινομένου κατ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου, τοῦ Ἐφεσίου ἰατροῦ, ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἤρεμαῖον, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἰκετεύει μηδενὶ κατειπεῖν τῶν βλαπτικῶν μηδὲν, καὶ ὁρᾷ τὴν πάτριον θεῶν Ἄρτεμιν, ξυμπρᾶξαι πάντα, ὅσα ἂν αὐτῷ δεηθῆ. Ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὐδόξος πολλὰ θρηνοῦσαν, καὶ θαρρῆεῖν παρεκάλει, καὶ ἐκώμυσε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὴ αὐτῷ τὸν Ἀβροκόμῳ ἔρωτα καὶ τοὺς ὄρκους τοὺς πρὸς ἐκείνον καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας· καὶ, εἰ μὲν ἦν ζῶσαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἀβροκόμην, ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλεύομην· ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομείναι γάμοι· οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβῆσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην, οὔτε τὸν ὄρκον ὑπερόψομαι· σὺ τοίνυν βοήθῃς ἡμῖν γένοι, φάρμακον εὐρών ποθεν, ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. Ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπέυξομαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλὰκις ὑπὲρ σου· αὐτῇ δὲ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πνθῆσθαι τινὰ ἐπιβὰς νεῶς τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν· ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς, Μεγαμήδη τε καὶ Εὐλίπην, ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἀβροκόμης ἀπόλωλε λέγε. Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προκύλιετο, καὶ ἔδειτο μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ φάρμακον· καὶ προκομίσασα εἰκοσι μνᾶς ἀργυρίου, περιδέραιά τε αὐτῆς· ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθορα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περγιάου· δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτεῖρας τῆς συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἐφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἠττώμενος, ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον, καὶ ἀπῆει κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τὴν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν ἐαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὄρας ἀποθανεῖσθαι λυπούμενη· πολλὰ δὲ Ἀβροκόμην ὡς παρόντα ἀνεκάλει. Ἐν τούτῳ ὄλιγον διαλιπὼν ὁ Εὐδόξος ἔρχεται κομίζων θανάσιμον οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δὲ, ὡς μὴ τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδῶν πυχόντα ἀνασωθῆναι· λαβοῦσα δὲ ἡ Ἄνθια καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτῷ, ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθύς ἐπιβὰς νεῶς ἐπανήχθη· ἡ δὲ καιρῶν ἐπιτρήσειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

VI. Καὶ ἤδη μὲν πῦξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ ἦγον αἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξάγοντες· ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῆκει, ἐν τῇ χειρὶ κρύπτοσα τὸ φάρμακον· καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκτεροὶ ἀνεφώμησαν τὸν ὑμέναιον, ἡ δὲ ἀνωδύρευτο καὶ ἐδάκρυσεν, οὕτως ἐγὼ, λέγουσα, πρότερον ἡγόμην Ἀφροκόμῃ νομφίῳ, καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικὸν, καὶ ὑμέναιος ἦγετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἀφροκόμῃ, τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σε τεθνηκότα; οὐχ οὕτως ἀνανδρος ἐγὼ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδόχθω ταῦτα, πίνωμεν τὸ φάρμακον· Ἀφροκόμῃ εἶναι μοι δεῖ ἄνδρα, ἐκείνησιν καὶ τεθνηκότα βούλομαι. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἦγετο εἰς τὸν θάλαμον. Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει· ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο. Σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατεληφθῆναι, ἐπέλευσεν αὐτῇ τινὶ τῶν οἰκτερῶν ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ὡς δὴ πιομένη· καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβάλλει τὸ φάρμακον, καὶ δακρυσάσα, ὦ φιλάτου, φησί, Ἀφροκόμου ψυχῇ, ἰδοῦ σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι, καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρὰ σε, δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίαν· καὶ δέχου με ἄσμενος, καὶ μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σου διαίταν εὐδαίμοινα. Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτῇ κατεῖχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίησε τὸ φάρμακον, ἅσα ἐδύνατο.

VII. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη καὶ ἀνεβόησε, θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν καὶ κάθη συμμιγῆ, οἰμωγῆ, φόβος, ἐκπληξίς· οἱ μὲν ἄκτιρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκένοι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περίλαῳ, πάντες δὲ ἐθρήνον τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος, τὴν ἐσθῆτα περιφόρηξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι, ὦ φιλάτη μοι κόρη, φησί, ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιπούσα τὸν ἐρῶντα, οὐ γὰρς ἡμέραις νόμφῃ Περίλαου γενομένη, εἰς οἶόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄξομεν; εὐδαίμων ἄρα ἄστεις ποτὲ Ἀφροκόμῃς ἦν· μακάριος ἐκείνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει· περιβεβλήκει δὲ ἄπασαν, καὶ ἠσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, νόμφῃ, λέγων, ἀθλία, γύναι δυστυχιστέρα. Ἐκόσρει δὲ αὐτῇ, καλλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιθῆεις χρυσόν· καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θείαν, ἡμέρας γενο-

μένης, ἐνθήμερος κλίη τὴν Ἀνθίαν, ἣ δὲ ἔκειτο ἀνασθητοῦσα, ἤγειν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους, κἀνταῦθα κατέθετα ἐν τινι οἰκίᾳ, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἄλλον ἐκικαύσας.

VIII. Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἤγετο· καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία, ἐαυτῆς γενομένη καὶ συνεῖσα, ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάχασα καὶ δακρύσασα, ὡ ψευδάρενόν με τὸ φάρμακον, φηεῖν, ὡ καλῶσαν ὀδεῦσαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμῳ ὁδὸν εὐτυχή. Ἐσφάλῃ ἄρα, πάντα καινὰ, καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου· ἀλλὰ ἔνεστι γε, ἐν τῷ τάφῳ μείνας τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῶ. Οὐ γὰρ ἐντεῦθεν μὲ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐκδοίμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι. Ταῦτα εἰπούσα ἑαρτέρει, τὸν θάνατον πρὸςδεχομένη γενναίως. Ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης, λησταὶ τινες, μαθόντες, ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικείος, πολὺς δὲ ἄγγυρος καὶ χρυσὸς, ἤλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναρρήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τὸν τε κόσμον ἀηροῦντο, καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὀρώσι· μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἠγούμενοι, ἀνίσταν τε αὐτὴν καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιόμενη, πολλὰ ἐδεῖτο, ἄνδρες, οἷτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστί, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυσὶν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἔασατε σχολάσαι με. Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρῶων ὑμῶν, μὴ με ἡμέρα δεῖξετε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυχούσαν. Ταῦτα ἔλεγεν· οὐκ ἐπέειθε δὲ τοὺς ληστὰς, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθήμεροι σκάφει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο· ἐν δὲ τῷ πλοῖ ἑτεράπευον αὐτὴν, καὶ θαρβέειν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἷσις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐνοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, πάλιν, ἔφησε, λησταὶ καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἀβροκόμου. Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖον ἔτι, μὴ Μαντῶ, μὴ Περίλαον, μὴ Κιλικίαν· ἔλθοιμι δὲ, ἐνθα δὴ κἂν τάφον Ἀβροκόμου μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἐκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὲν οὐ ποτὸν, οὐ τροφήν πρὸςίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λησταί. Καὶ

οὐ μὲν ἀνύσαντες ἡμέρας οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν, κατῆραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κένταυθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διέγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παραδοῦναι τισὶν ἐμπόροις.

IX. Ὁ δὲ Περίλαος μισθὸν τὴν τοῦ τάφου διωρυγὴν καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐξήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ ληστῶν ἀρθεῖσαν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὔρεν, ἀποκαμῶν ἤλθεν, οὐ κατήγοντο· δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οὐ περὶ τὸν Ἰππόθοον παρεσκεύασαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνῶ- πειοῦντο· ὁ δὲ Ἀβροκόμης πᾶνν ἄθυμος ἦν, καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς βίψας ἔκλιπε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. Προσιῶσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος τοῖς περὶ τὸν Ἰππόθοον παροῦσα καὶ εἰς πρεσβύτις ἄρχεται διηγῆματος, ἣ ὄνομα Χρυσίου· ἀκούσα- τε, ἔφη, ὧ ξένοι, πάθος οὐ πρό πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πό- λει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρώτα δυναμένων, ἀρχὴν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ λη- στῶν ζήτησιν, ἠγάγετι τινὰς συλλαβῶν ληστῶν καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῶ γαμψθῆναι. Καὶ πάν- τα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐτετέλεστο· ἣ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθούσα, εἶτε μανεία, εἶτε ἄλλον τινὸς ἐρῶσα, πιούσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει· οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρό- πος αὐτῆς ἐλέγεται. Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος, αὐτῇ, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγῆματος, παρῆτα δὲ ὑπ' ἄθυμιας· ὁψὲ δὲ καὶ ἀναθορῶν ἐκ τῆς τοῦ Ἰπποθίου φωνῆς· ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία, καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστὶν ἐνθάδε, καὶ τὸ σῶμα σώ- ζεται. Λέγων ἰδοῦτο τῆς πρεσβύτιδος, τῆς Χρυσίου, ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα· ἣ δὲ ἀναστενάξασα, τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρηφ τὸ δυστυχεστάτον· ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτέλῳ, καὶ ἐκόσμησε· περὶ δὲ τὰ συνταφέντα λησται, ἀνορούξαντες τὸν τάφον, τὸν τε κόσμον ἀπέειλοντο καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἐφ' οἷς πολλῇ καὶ μεγάλῃ ζήτησις ὑπὸ Περίλαου γίνεται.

X. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης περιεβόηξε τὸν χιτῶνα, καὶ με- γάλως ἀνωδύρευτο· καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. Τίς ἄρα ληστὴς οὕτως ἐρωτικός; ἴνα καὶ νεκρῶς ἐπιθυμῆσθαι σου; ἴνα καὶ

τὸ σῶμα ἀφείληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχῆς καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθαθεῖν μὲν οὖν ἔγνωσαν πάντως, ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέγιστος τὸ σῶμα εὖχος τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκραταδίῳ. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος. Φαρήειν δὲ αὐτὸν παρενάλλον οἱ περὶ τὸν Ἰκπόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτός· ἔννοια δὲ πάντων Ἀβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπολείας. Καὶ δὴ καὶ σὺκέτι καρτερῶν, λαθῶν πάντας, ἔπειντο δὲ ὑπὸ μίθης οἱ περὶ τὸν Ἰκπόθοον, ἔξισιν ὡς δὴ τινος χρήζων, καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὸς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης, καὶ ἐπιβάς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς ληστὰς, τοὺς συλήσαντας πάντα, ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι· ὠδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπίς δυστυχῆς. Καὶ ὁ μὲν ἔκλει τὴν ἐκ' Ἀλεξάνδρειαν· ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἰκπόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀκαλλυχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου, ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων, ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης ληστεύοντες ἵνασι.

XI. Οἱ δὲ λησταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόρους, πολὺ λαβόντες ἀργύριον· οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες αἰεὶ τὸν ἀνησόμενον κατ' ἀξίαν. Ἐρχεται δὴ τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλείων κατὰ θεῖαν τῆς πόλεως καὶ κατὰ χρεῖαν ἐμπορίας, Φάμμισ τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ Φάμμισ ὄρῳ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἄλλισκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπειαν αὐτῆν. Ὀνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ εὐθύς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς συνοσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀπέτελεγε, τελευταῖον δὲ ἐκίπτεται πρὸς τὸν Φάμμιν, δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι, ὅτι αὐτὴν ὁ πατήρ γεννωμένην ἀναθεῖν Ἰσιδι μέγιστος ὄρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνῆσαν τῷ τίθεσθαι. Ἦν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσης εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη, χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Φάμμισ, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνη, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται· ἢ δὲ ἔτι παρὰ Φάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἰσιδος νομιζομένη.

XII. Ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, τὴν τε Παράσιον καλομένην, καὶ Φοινίκης. ὅση

παραθαλάσσιος. Ἐκπεσούσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεί
 ποιμένων τὰ τε φορτία διαρκάζουσι καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύ-
 ουσι καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰ-
 γύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ. Ὀνειτάι
 δὲ τὸν Ἀβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης, ἦν δὲ πεπανμένος,
 Ἄραξος τοῦνομα. Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μια-
 ρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χεῖρα, ἄκασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημέ-
 νην, Κυνώ τὸ ὄνομα. Αὐτὴ ἡ Κυνώ ἔρα τοῦ Ἀβροκόμου εὐδὺς
 ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ οὐκέτι κατεῖχε· δεινὴ καὶ ἔρα-
 σθῆναι καὶ ἀπολαβεῖν ἰθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὲ Ἄρα-
 ξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο· ἡ δὲ Κυνώ
 προσφέρει λόγον περὶ συνοσίας, καὶ δεῖται κείθεσθαι, καὶ
 ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει
 τοῦτο Ἀβροκόμῃ, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς
 ὄρκους, τὴν πολλὰμὶς αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη·
 τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται. Καὶ νυκτὸς
 γενομένης, ἡ μὲν, ὡς ἄνδρα ἔξουσα τὸν Ἀβροκόμην, τὸν Ἄραξον
 ἀποκτινύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἀβροκόμῃ· ὁ δὲ οὐκ
 ἐνεγκῶν τὴν τῆς γυναίκος ὑσέλγειαν, ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, κα-
 τὰλικῶν αὐτῆς, οὐκ ἂν ποτε μαιφόνῳ συγκατακλιθῆσεσθαι
 φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὐτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα,
 ἐνθα τὸ πλήθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα,
 καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δούλος ἀποκτείνει, καὶ πολλὰ
 ὕσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐ-
 θὺς συνέλαβον τὸν Ἀβροκόμην, καὶ δήσαντες ἀνεπέμπον τῷ
 τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι· καὶ ὁ μὲν δίκην δώσασιν εἰς Ἀλε-
 ξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσποτὴν Ἄραξον ἀπο-
 κτείνειν.

Θίαν ἀνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπίσταν τὴν ἐκ' οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοποισίαν παρεσκευάζετο. Ἔδει δὲ αὐτὸν, ὁδῶσαντα τὴν ἀνα Αἰθιοπίαν, ἐπι Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἕνα ἦν τὸ Ἰκποθίου ληστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτραπέη, κάμηλοι τε πολλοὶ καὶ ὄνοι καὶ ἵπποι συνεαγωγοί· ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χεισίδου, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλή δὲ ἐσθῆς· ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀσθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν Μέρφει, ἤρχετο τῇ Ἰσιδι, στάσα πρὸ τοῦ ἱεραῦ· ὃ μάλιστα θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἀγνῆ μένω, λογιζομένη σῆ, καὶ χάμον ἀφραντες Ἀφροκόμη τηρῶ· τούττεῦθεν δὲ ἐπι Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφρεσίας γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἀφροκόμου λειψάνων· ἡ σῶσον οὖν ἐπτεῦθεν τὴν δυστυχή καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἀφροκόμη, ἢ εἰ πάντως εἰμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μείναι με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ἤρχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἦδη μὲν διεληλυθεῖσαν Κορπὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ ταῖς Αἰθιοπίων ὄροις. Καὶ αὐτοῖς Ἰκποθίος ἐπικίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Πάμμιν ἀποκωννύει καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει καὶ τὴν Ἀσθίαν αἰγμάλατον· συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόδωκεν τῶν χρημάτων· ἐνταῦθα ἦει καὶ ἡ Ἀσθία· οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἰκποθίον, οὐδὲ Ἰκποθίος τὴν Ἀσθίαν. Ὅποτε δὲ αὐτῆς πόθοιτο, ἦτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, Ἐφρεσίας δὲ Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιγώριον καὶ τὸ ὄνομα Μερφῆτις.

IV. Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἰκποθίῳ ἐν τῷ ἄντρο τῷ ληστρικῷ· ἐν τούτῳ δὲ μετακίεμπεται τὸν Ἀφροκόμη ὁ ἄρχων τῆς Αἰθιοπίου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ πυνθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκταίρει τὴν τῆρη, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἐφρεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο. Ὁ δὲ ἄπασαν μὲν ἦδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἔβειτο δὲ ἐπιτρέφει ζητῆσαι τὴν Ἀσθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβῶν, ἐπιβὰς αἰάρον, ἀνήγγετο τῆς ἐκ Ἰταλίας, ἐκεῖ πυνθόμενος τι μαθεῖν περὶ Ἀσθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰθιοπίου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἀραξον, μετακίεμπόμενος ἀνισταύσας τὴν Κυνῶ.

V. Τῆς δὲ Ἀσθίας οὐσης ἐν τῷ ἄντρο ἑρῶ τῶν φρουρούντων αὐτὴν ληστῶν εἰς, Ἀγγιῆλος τοῦνομα. Οὗτος ὁ Ἀγγιῆλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἰσραηλῶν συνεληλυθόντων, Λαοδικεὺς

τὸ γένος· ἑτιμῶτο δὲ παρὰ τῷ Ἰσποθόφω, νεανικὸς τε καὶ μεγάλη ἐν τῷ λησθηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς κείσων, καὶ ἔρασανε λόγῳ λήψασθαι, καὶ παρὰ Ἰσποθόφου δῶρον αἰτήσιν. Ἡ δὲ πάντα ἤρνεϊτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἔδωσάπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσπῆ, οὐ ληστής ἀπειλῶν· ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἀβρομόρη καὶ δοκοῦντι τεθνημέναι, καὶ πολλάκις ἀνεβόα, εἰ ποτε λυθῆεν ἡδύνατο, Ἀβρομόμου μόνου γυνὴ μείναι, κἄν ἀποθανεῖν δέη, κἄν ὢν πέπονθα χεῖρω καθῆν. Ταῦτα εἰς μίση συμφορὰν ἦγε τὸν Ἀγγιῆλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα· οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχίρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ σύντωρ ποτὲ, σὺ παρόντος Ἰσποθόφου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν τῷ λησθηρίῳ, ἐκασίωτατο καὶ ἔβριζεν ἐκείρωτο· ἢ δὲ ἐν ἀμηχανῶν κινῶν γενομένη, σπασαμένη τὸ πικραίνετον ἔλπος, καί τις τὸν Ἀγγιῆλον, καὶ πληρῆ γίνεταί καιρία· ὁ μὲν γὰρ, περιληψόμενος καὶ φιλήσων, ὄλος ἐνεσέκει πρὸς αὐτὴν, ἢ δὲ ὑπενεγκούσα τὸ ἔλπος κατὰ τῶν στέργων ἔκλυε. Καὶ Ἀγγιῆλος μὲν δίκην ἰατὴν ἰδεοῦσαι πῆς ποθητοῦς ἐκιδουμίας· ἢ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔβριζεν, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο, ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἀβρομόμου τι ἤλπιζε, ποτὲ δὲ φωνεῖν ἐκ τοῦ ἄντρον, ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὐτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῆς εὐπόρος ἦν, οὐτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν κορείαν. Ἐγνω μένειν ὅτι ἐν τῷ ἄντρον, καὶ φέρειν ὅτι ἂν τῷ δαίμονι δοκῆ· κάμειν μὲν τὴν σύντα ἔμεινε, οὐτε ὑπνον τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα.

VI. Ἐπει δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἰσποθόφου, καὶ ὄρωσι τὸν Ἀγγιῆλον ἀνηρημένον καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι, καὶ εἰκάξουσι τὸ γεγόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἐν ὀργῇ τὸ γεγόμενον ἔχειν καὶ τὸν τεθνηκότα ἐδικηῆσαι φίλον· καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μὲν τις ἀποκτεῖναι κελύων καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγγιῆλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι· ὁ δὲ Ἰσποθόφου ἠνίατο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγγιῆλῳ, ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν· καὶ δὴ κελύει τὰ φρον ὀφύξαντας μεγάλην καὶ βαθύαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν καὶ κόνας μετ' αὐτῆς δύο, ἕνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑπόσχη τῶν τετολημ,

μένων. Καὶ οἱ μὲν ἰκοῖον τὸ πρόσταχθῆν ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ οἱ κύνες· οἱ κύνες δὲ ἦσαν Ἀγυπτιοὶ καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχουσαν τὴν τάφρον, ἣν δὲ τοῦ Νελλοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα, καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἐνα τῶν ληστῶν, Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἐταλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἤλει μᾶλλον αὐτήν, καὶ τῆς συμφορᾶς φέτειρεν· ἐπειροῖ δὲ, ὅπως ἐπὶ κλιῖον αὐτῆ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῆ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἐκαστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπιχειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων, βροτους ἐπέβαλε καὶ ἴθωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαρδύν παρεκάλει. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἐτι δεινὸν αὐτῆν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἡμεροί· ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτήν, καὶ τὴν παρούσαν τύχην ἐνοήσασα, οἴμοι, φησί, τῶν κακῶν, οἷαν ἐκομῆσα τιμωρίαν; τάφρος καὶ δεσμοτήριον καὶ κύνες καθειργμένοι πολὺ τῶν ληστῶν ἡμερώτεροι· τὰ ἀντὶ Ἀφροσύμῃ σοι κάσχω· ἦς γὰρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καὶ σε ἐν Τύρῳ ἀτέλιπον ἐν δεσμοτηρίῳ· ἀλλ' αἱ μὲν ζῆς ἐτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γάρ, πατε ἀλλήλους ἔχομεν· εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμῶμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις κάποτε ἔστιν, ἔλειπ' με τὴν δουτυγῆ. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνηι συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεπέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν· ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἐκαστοτε ἀκείνην παρεμυθεῖτο, καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἰκοίει τρέφων.

www.libtool.com.cn

E.

Ο δὲ Ἀφροδίτης, διανύσας τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν καὶν ἀπώσων τοῦ μὲν κατ' εὐθὺς ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν, καὶ κατήχθησαν εἰς κόλιν Σαρακοῦσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ Ἀφροδίτης γενόμενος ἔγνω περιμέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἰ τι κῦδοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πηλείων τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγυαλεῖ πρεσβύτῃ, αἰεὶ τὴν τέχνην· οὗτος ὁ Αἰγυαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης· ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἀφροδίτην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπηε διαφερόντως. Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἀφροδίτης αὐτῷ διηγήσατο τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήμει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν κλύμην· ὁ δὲ Αἰγυαλεὺς ἀρχεται τῶν αὐτοῦ διηγήματων.

Ἐγὼ, ἔφη, τέκνον Ἀφροδίτη, οὔτε Σικελιώτης, οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ παρουσίαν ἔχω καὶ κολλῆν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθη, ἐν τοῖς ἐφήβοις κατακλεγεμένος, κόρης πολιτίδος, Θελξινόης τοῦνομα· ἀντέφ' ἂν εἶπον καὶ Θελξινόη. Καὶ τῇ πόλει παννοχίδος ἀγορεύεις, συνήλθομεν ἀλλήλους, ἀμοιρέτους ὀδηγομένους θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὡς ἔπειτα συνήλθομεν. Καὶ γόσθη τινα ἀλλήλοις συνήμαρ λαθάνοντες, καὶ ἀμύσαμεν ἀλλήλους πολυαίως ἤξειν· καὶ μέχρι θανάτου. Ἐνεμέθησε δὲ τις ἔρα φραῶν· πρῶτα μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμαρ, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδασκεν πρὸς γάμον· ὁ πατήρ τις ἐπιχώριος τινα νεανίσκου, Ἀνδροκλείου τοῦνομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἦρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰν παραφάσμα ἐποιεῖτο, ἀναβαλλομένη τὸν γάμον· ἐπὶ ταῦτα δὲ, δυνάσθαια ἐπ' αὐτῷ μοι γενέσθαι, συντίθεται σὺν τῷ ἐξελθεῖν Λακεδαιμόνιος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἰσχυρίσασθε ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκρινε δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης. Ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτὶ ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως ἦν

μεν εἰς Ἄργος καὶ Κορινθόν, κἀκείθεν ἀναγόμενοι ἐπλευσάμεν εἰς Σικελίαν· Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διηγούμεν ἀπορία μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δεκνοῦντες, ὅτι ἡμεῖς μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελεξιδῆς, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθλαται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετ' ἑμαυτοῦ, καὶ αἶψα φίλῳ, καὶ σύνεμι. Καὶ ἄρα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβρακόμην εἰς τὸ ἐνδοξέτερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελεξιδῆν, γυναικὰ κραιβάτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενναίην· ἔτι δὲ ἡγιαστὴ κόρη· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐπέθλατο εἰσαγγὴ Ἀργυκλῆ· ἦν γὰρ καὶ ποῦθεν ἑμπαρῆς ὁ γέρον. Ταύτην αὖν, ἔφη, ὁ τέκνον Ἀβρακόμην, αἰεὶ ὡς ζῶσθι λαλῶ καὶ συγκατάκειμαι καὶ συνουχοῦμαι· κἂν ἴδω ποτὲ ἐν τῆς ἀλείας κεκμηῖας, αὐτὴ με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ οἶα γὼν ὄραται σοι, τοιαύτη φαίνεται μοι· ἀλλὰ ἔνοσῳ, τέκνον, οἶα μὲν ἦν ἐν Λακεδαίμονι, οἶα δὲ ἐν τῇ φυγῇ· τὰς κενυχεῖδας ἄνωσῳ. Ἐτι λέγοντος τοῦ Ἀργυκλέως ἀπεθόρετο ὁ Ἀβρακόμης, ἃ δὲ, λέγων, ὦ πατρὸν δυστυχιστάτη κόρη, ποῦς ἀπεθόρησεν κἂν σκερᾶν; ἡγιαστὴ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τῷ Θελεξιδῆς· καὶ τὸν ἀληθῶς μεμύθηκα, ὅτι ἔρωσ ἀληθινῶς ὄρον ἡλικίας οὐκ ἔχα. Ἐγὼ δὲ κλεινῆμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δὲ δύνημαι δὲ οὐδὲ ἀνοῦσαι περὶ σεῦ. Ὁ μαντεύματα δυστυχῆ, ὃ τὰ πάντων ἡμῖν Ἀπολλών χρησῆς χαλκαστάτα, οἴκτειρον ἤδη καὶ τὰ τέλη τῶν μεραντευμένων ἀποδίδω. Καὶ ὁ μὲν Ἀβρακόμης περὶ κωποδοξόμενος, κραιβηθόμενος αὐτὸν Ἀργυκλέως, διῆγεν ἐν Συρακούσῃσι, ἤδη καὶ τῆς πένης ἡγιαστὴν κωπομένην.

II. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰακώδοτον μέγα μὲν ἤδη τὸ λυσιτεροῦς κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπείρων Ἀθιοκίας καὶ μείζονος ἤδη προέγχεσθαι ἐπιπέθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει τῷ Ἰακώδωτῳ αὐταρξίας εἶναι, ληστέειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κόμισαι καὶ κόλλασαι ἐκταβίλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς ἀντὶν, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντας· ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποθήματα καλλὰ καὶ κάρμιοι οὐκ ὀλίγα· Ἀθιοκίαν μὲν κατέλειπε, ἦτοι δὲ ἐπ' Ἀθυσπῶν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενοίει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν· τὴν δὲ Ἀνθίαν προεσθόνα τειθημένην. Ὁ δὲ Ἀμφιπόλιος, ὁ φρονεῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῆς, ἐρατικῶς διαμισμένος, οὐκ ὑπομείναν ἀπορροασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν καὶ

τῶν ἐπιχειρήσεων συμφορὰν, Ἰσποθόρ μὲν οὐκ ἔπειτο, λαυθά-
νει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποιρῶνται ἐν ἄντρον τινὶ
σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γεναμένης οἱ
περὶ τὸν Ἰσποθόρον ἐπὶ κώμην ἐληλύθησαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρσί-
ων καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφινόμος ἀνορού-
σαι τὴν κώμην, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίον, καὶ θαρσύνει παρακά-
λει· τῆς δὲ ἑι φοβουμένης καὶ ὑποκτενούσης, τὸν ἥλιον ἐπό-
μωσαι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσεις, γάμων ἀγνῆν,
μέγας ἂν καὶ ἀντὶ ποτε πεσοῦσα θελήσῃ συγκατατίθειαι.
Πείθεται τοῖς ὅμοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἔπειτα αὐτῇ· οὐκ
ἀπτελείπωτε δὲ οἱ κύνας, ἀλλ' ἔσπερον συνέθεις γινόμενος.
Ἔρχονται δὲ εἰς Κοπτόν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν,
μέγας ἂν προίλθωαι οἱ περὶ τὸν Ἰσποθόρον τῆς ὁδοῦ· ἐπεμ-
λοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτηδεῖα. Οἱ δὲ περὶ τὸν
Ἰσποθόρον, προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρσίῳ, πολλοὺς μὲν τῶν
ἠικισσόντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐτέρησαν, καὶ κα-
τήσαν ἐσὶ τὴν ἀντὶν ὁδόν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νεῖλου· κἀντα γὰρ
τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν ἀκώφῃ συλλεξάμενοι, ἐπιβάντες ἔκλειον
ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ . . . κἀνταῦθεν ἐβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ
Νεῖλου διώδενον τὴν ἄλλην Αἰγύπτου.

III. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέκτιστο μὲν τὰ
περὶ τὴν Ἀρσίαν καὶ τὸ Ἰσποθόρον κρατήριον, καὶ ὅτι ἀπ' Αἴ-
θιοπίας ἔρχονται· παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ
ἔρχοντα τούτοις ἐκιστήσας τῶν ἀσχυρῶν τῶν αὐτοῦ Πολέδ-
δου, στανίσκου ὀρθῆρας προίεντα, δούσαι γενναῖον, ἐπεμφεν
ἐπὶ τοὺς κρητάς. Οὗτος ὁ Πολέδδου, παραλαβὼν τὸ στρατεύμα,
ἀπήγα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἰσποθόρον, καὶ ἐσθῆς
παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται, καὶ κίπτοντες ἐκεί-
ρων πολλοί· νυκτὸς δὲ ἐπιγνομένης τρέπονται μὲν οἱ ἄρταλ,
καὶ πάντες ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν φοιτῶνται· εἰδὼ δὲ ὅτι καὶ
εἴθετος ἐλήφθησαν. Ἰσποθόρος μόνος, ἀποφύξας ἐπὶ Σαλα,
ἔφυγε τῆς νυκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀκείθεν, συ-
νηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναρπάξῃ κλοῖψ, ἐκνήχθη. Ἐν δὲ
αὐτῷ ἡ κώμα ἐπὶ Ἐπιλλαν ὄρη· ἐπὶ γὰρ ἔδεικε μάλιστα δια-
λεγεσθαι τε καὶ διαπραγμάτεσθαι· ἤκουε δὲ τῆς σῆσον εἰσα-
μυγίλῃν καὶ ἐσθαιμωσα.

IV. Ὁ δὲ Πολέδδου σὺν κληρῶν εἰσαὶ ἐνόμισε κρατήσαι τῶν

συμβαλλόντων ληστῶν, ἀλλ' ἔγωγε δεῖν ἀνερωτηῆσαι τε καὶ ἐκ-
 καθάραι τὴν Ἀγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἰππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐ-
 τῷ τινα ἀνεύρωι. Παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικῆς
 καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν ληστῶν, ἐν', εἴ τις φάσκειτο, οἱ μητύ-
 σεϊαν, ἀνέπλεε τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρῆσα, καὶ ἐνενόεε
 μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἐρχονται δὲ καὶ εἰς Κοπτον, ἐνθα
 ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ μὲν ἔτευξεν ἐκ τῆς οἰ-
 κίας· τὸν δὲ Ἀμφινόμον γνωρίζουσιν οἱ τῶν ληστῶν εἰλημμέ-
 νοι, καὶ λέγουσι τῷ Πολυτίδῳ· καὶ Ἀμφινόμος λαμβάνεται, καὶ
 ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διαγγέται. Ὁ δὲ ἀκούσας
 κελύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεκυνθάνετο ἥτις
 εἶη καὶ πόθεν· ἢ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Ἀγυ-
 πτία εἶη, καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν εἰληπτο. Ἐν ταύτῳ ἔρχεται καὶ ὁ
 Πολυτίδης Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρῶν· ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 γυνή. Ἐρασθεῖς δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο κείθειν, μεγάλη
 ὑπισχνόμενος· τελευταῖον δὲ, ὡς κατήσασεν εἰς Ἀλεξανδρείαν,
 ἔγένοντο δὲ ἐν Μίμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολυτίδης βιάσασθαι τὴν
 Ἀνθίαν· ἢ δὲ, ἐκφυγεῖν ὀθνηθεῖσαι, ἐκ τὸ τῆς Ἰσίδος ἱερὸν
 ἔρχεται· ἰκέτις γενομένη, σὺ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Ἀγυπτου,
 πάλιν σῶσον, ἢ ἐβοήθησας πολλάνκις· φησάσθαι μου καὶ Πο-
 λυτίδης, πῆς διὰ σε σώφρονος Ἀφροζόμῃ τηρουμένης. Ὁ δὲ Πο-
 λυτίδης ἔφα μὲν τὴν Θεάν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἦρα τῆς Ἀνθίας,
 καὶ τῆς τύχης αὐτῆν ἠέλει· πρόσκειται δὲ τῷ ἱερῷ μόνας, καὶ
 δυνύσει, μὴ ποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, μηδὲ ὑβρίσασθαι τι εἰς
 αὐτὴν, ἀλλὰ τηρεῖται ἀγνήν, ἐς ὅσον αὐτὴ θάλησει· ἀσκαρῆς
 γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἔδοκε εἶναι, κἂν βλέπει μόνον καὶ λαλεῖν
 αὐτῇ. Ἐπεισθὲν τοῖς ἄρχοις ἢ Ἀνθίαν, καὶ κειμήλιον ἐκ τοῦ ἱεροῦ.
 Καὶ ἐπεισθὲν Ἑρασθεῖς, ἡμέραις τῆσι τούτοις ἀφελθεῖν ἐν Μίμ-
 φει, ἔρχεται ἢ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἀπίδος ἱερὸν. Δεισημύδατος δὲ
 τοῦτο ἐν Ἀγυπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις ματαίους. Ἐ-
 πεισθὲν γὰρ τοῖς προσελθόντων εὐχεται, καὶ θεῶν τοῦ θεοῦ, ἀφ' ὧν
 μὲν ἔξειται, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεῦ τοῦ θεοῦ Ἀγυπτίας· ὁ μὲν κατα-
 λυγᾶσθαι, ὁ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγασθαι τῶν ἐσομένων· ἔτασται. Ἐλ-
 θούσα δὲ καὶ ἢ Ἀνθία προσπίπτει πρὸ Ἀπίδος· ὁ θεὸς, ἔφη,
 φιλοφροσύνετέ, ὅ πάντας ἀπειρεσίαν ἔτασται, ἔλεησεν κἀμα τῆν
 κηκοδαίμονα, καὶ μοι μαντείαν ἀληθῆν περὶ Ἀφροζόμου πρόσκειτε·
 εἰ μὲν γὰρ αὐτῶν, ἐτι ὄψασθαι καὶ ἄνδρα λήψασθαι, καὶ μετ' αὐτῶν

ζήσονται· εἰ δὲ ἐκεῖνος τίθνηται, ἀπαλλαγῆναι καὶ καλῶς ἔχει τοῦ πανήρου τούτου βίου. Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῆγε τοῦ ἱεροῦ, κὰν ταῦτα οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἄμα ἐξεβόησαν, www.libtool.com.cn

Ἄνθια Ἄβρουμόμη ταχὺ λήψεται ἄνδρα τὸν αὐτῆς.

Ἀκούσασα ἐθύματέρα ἐγένετο, καὶ προσεύχεται τοῖς θεαῖς· καὶ ἄμα μὲν ἀπήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

V. Ἐπέγνωτο δὲ ἡ Πολυίδου γυνή, ὅτι ἔχει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα, μὴ πως ἡ ξένη αὐτὴν παρενδοκμήσῃ, Πολυίδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὐτῆς, ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολυίδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γεγόμενα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διφκει, τὰ τῆς ἀρχῆς ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία, ταῦτο γὰρ ἐκαλεῖται ἡ τοῦ Πολυίδου γυνή, μεταπέμπεται τὴν Ἄνθιαν, ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περιφόγγυσσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα, ὡς πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυίδῳ καλῆ, οὐ γὰρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ παιθεῖν ληστὰς ἐθύμασο, καὶ σωμαθεύειν νεανίσκοις μεθύσασαι πολλοῖς· τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνήν οὐποτε ὑβρίσεις χαίρωνσα. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδοῦσα οἰκίῃ τινι πιστῷ, Κλυτῷ τούνομα, κειλεῖται ἐμβιάσαντα εἰς νῆον, ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδοῦναι πορνοβοσκῷ τὴν Ἄνθιαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἦγεο δὲ ἡ Ἄνθια ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίονσα καὶ ὀδυρομένη, ὡς κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ θρασυτῆς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἰτία, πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δεσμὰ, τὰ ληστῆρια, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέγρι νῦν Ἀβρακάμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκῶς ἀναγκάσει με λύειν; ἀλλ', ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεος τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μὴ μὲ ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμαρίαν ἄμα προαγάγῃς, ἀλλ' ἀπόκτεινέην, με αὐτός· οὐκ αἶσω πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφροεῖν, πίστευσον, εἰδίμεθα. Ταῦτα ἔδειτο· ἤλει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἰδόντι τῷ Πολυίδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἄνθια κακείτος ἐκ τῶν ἤδη πεπωγμένων ἐπιστρυν αὐτῆς. Ἡ δὲ Ἄνθια

κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐταῦθα δὲ ὁ Κλυτός, δεδοικώς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολάς, ἀποδίδοται αὐτῆν περνοβραχῶ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὐκ αἰ πρότερον ἐτεθείτο, μέγα κέρδος ἔβλεπε τὴν παιδα ἐνόμιζε, καὶ ἡμέραις μὲν τισιν αὐτὴν ἀνέλαβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεμηκυῖαν καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασιάνων· ὁ δὲ Κλυτός ἦγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ.

VI. Ὁ δὲ Ἰαπόθοος, διανύσας τὸν πλοῦν, κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐξήτει καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἔξει· τῷ δὲ Ἀφροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυρία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μὴδὲ Ἀνθίαν εὐρίσκει, μὴδὲ εἰς τὴν παρτίδα ἀνασάξοιτο. Διέγνω οὖν, ἀποκλεύσας ἐκ Σικελίας, εἰς Ἰταλίαν ἀελθεῖν, κάκειθεν, εἰ μὴδὲν εὐρίσκει τῶν ζητουμένων, εἰς Ἐφεσον πλεύσαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἦδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἑσέσιοι πάντες ἐν πολλῷ κένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλους παρ' αὐτῶν ἀφιγμένον, οὔτε γραμμάτων· ἀπέκμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ἐκὸς ἀθυρίας δὲ καὶ γήρας οὐ δύστην τε ἀντιχεῖν οἱ γονεῖς ἐκατέρων ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου. Καὶ ὁ μὲν Ἀφροκόμης ἦει τὴν ἐκτὸς Ἰταλίας ἑδόν· ὁ δὲ Λεύων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ ἐντραφοὶ τοῦ Ἀφροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τυθνηκότος αὐτοῖς ἐν Πάρθῳ τοῦ δεσπότου καὶ τὸν κληρὸν, ἦσαν δὲ πολὺς, ἐλευνοῖς καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον κλεῖν, ὅς, ἦδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἑκαστὸς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθήμεροι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηλ, ἀνήγοντο εἰς Ἐφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλὰς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν, ἦγον εἰς Ῥόδον, κάκει μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀφροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιτο, τεθνήκασιν δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον μὴ κατελθεῖν, χρόνον δὲ τινα ἐκεῖ γενέσθαι, μέχρις οὗ τι περὶ τῶν δεσποτῶν κούθωνται.

VII. Ὁ δὲ πορνοβραχὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ἀνηγάμενος, χρόνον διελθόντος, ἠγάγασεν αὐτὴν οὐκ ἡμέρας προεστάναι. Καὶ θῆ πορνήσας καλῆ μὲν ἐσθῆτι, πολλῶ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς προστησεμένην τέγους· ἡ δὲ μεγάλη ἀνακλήσασα, φεῖ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δευρῶν; τὰ ληστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ἢ κάλλος θανάτου ἔβρισμένον, εἴ γὰρ ἡμῖν ἀκατῶς παρκαμένεις; ἀλλὰ

τί ταῦτα φερνῶ, καὶ οὐχ εὐρίσκει τινα μηχανή, δι' ἧς φυλάξω τῶν μέγρι νῦν σωφροσύνην τῆσφι μὲν; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἶκον τοῦ πορνοβοσκῶ, τὰ μὲν δεομένου θαφθεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. Ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη, κληθεὶς ἐπιέρχεται τῶν τεθναυμακώτων τὸ κάλλος· οἳ γε πολλοὶ ἦσαν ἔταιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχανῶ γενόμενῃ κακῶ, εὐρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς· πίκται μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρεῖται τὸ σῶμα, καὶ ἐμμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον· ἦν δὲ τῶν παρόντων ἕλεος ἅμα καὶ φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμῆν ἀντροναίως ἀπειλοῦντο, ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν· ὁ δὲ πορνοβοσκός, συνεῖς οἱ κακῶν ἐγεγόνει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρησ, ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε, καὶ ὅς ἔδοξεν αὐτῆσ γεγονόςαι, ἀνεκυνθάνετο τὴν αἰκίαν τῆσ νόσου. Ἡ δὲ Ἀνθία, καὶ πρότερον, ἔρη, δέσποτα, εἰσὶν πρὸς σε ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἀμῆν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβῆντα, ἀλλὰ ἀπέκρηκτον αἰδομένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰσὶν πρὸς σε, πάντα ἤδη μαμαθηκότα γὰ κατ' ἐμέ. Παις ἔτι οὖσα, ἐν ἑορτῇ καὶ κυννεχιδὶ ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆσ, ἦκον πρὸς τινα τάφον ἀνδρὸσ νεωατὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάση μοὶ τις ἀναθροῶν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχειν ἐκτεράτο· ἐγὼ δὲ ἀπίφηνγον καὶ ἐβόων· ὁ δὲ ἀνδραπος ἦν μὲν ὀφθηῖναι φοβερός, φωνῆν δὲ κολλῶ εἶχε χαλεπωτέραν· καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγένετο· ἀφῆε δὲ με ἐκλήξέ τε κατὰ τοῦ στήθουσ καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβλημένα. Ἐμῶθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλωσ ὑπὸ τῆσ συμφορῶσ κατέχομαι. Ἀλλὰ θέομαι σοι, θέσποτα, μηδὲν μοὶ χαλεπήσῃσ· οὐ γὰρ ἐγὼ πούτων αἰτία. Ἀνήσῃ γὰρ με ἀποδόσθαι, καὶ μηδὲν ἀπολίσει τῆσ δοθείσῃσ τιμῆσ. Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸσ ἠνιάτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡσ οὐχ ἐνοήσῃ ταῦτα παροχόσῃ.

VIII. Καὶ ἡ μὲν ἐθεράπευετο ὡσ νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ· ὁ δὲ ἀφροκίμῃσ ἀπὸ τῆσ Σικελίασ ἐπαναρχεῖσ, κατέφη μὲν εἰς Νουσίριον τῆσ Ἰταλίασ· ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τε ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιήει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν· αὐτῇ γὰρ ἦσ αὐτῷ τοῦ βίου παντός καὶ τῆσ κλάσῃσ ἡ ὑπόθεσισ· ὡσ δὲ οὐδὲν ἠύρισκεσ, ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ, αὐτὸν ἀπειλοῦσασ τῆσ τοῦσ λίθουσ

ἐργαζομένοις. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίκουρον, ἐπὶ γὰρ συνί-
θιστο τὸ σῶμα, οὐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτότοις καὶ
ἐκλήροις· διέκειτο δὲ πονήρας, καὶ πολλάκις κατορθόμενος
τῆν αὐτοῦ τύχην, ἰδοὺ, φησί, Ἀνδρία, ὁ σὸς Ἀφροκόμης ἐργάτης
τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτίθειμα δουλείᾳ· καὶ εἰ μὲν
εἶχόν τινα ἐλπίδα εὐρήσειν τε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκραταβιώσα-
σθαι, ταῦτο πάντων ἄμεινόν με παρεμυθεῖτο· νυνὶ δὲ ἴσως
κἀγὼ δυστυχῆς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα ποσῶ, καὶ σὸ πόν τεθνη-
κας πόσῳ τῷ πρὸς Ἀφροκόμην· Πέπεισμαι γὰρ, φιλιότη, ὡς
οὐκ ἂν ποτε, οὐδὲ ἀποθανοῦσα, ἐλάθωίδ' μου. Καὶ ὁ μὲν ταῦ-
τα ἀδύρετο, καὶ τοὺς λόγους ἔραρεν ἀλγευσῶς· τῇ δὲ Ἀνδρία
ἄρα ἐπίστη ἐν Τάραντι κοιμηρόνῃ· ἔδοκει δὲ αὐτῇ εἶναι
μετὰ Ἀφροκόμην, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν
πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρατος αὐτοῖς χρόνον· φανῆναι δὲ τινα ἄλ-
λην γυναῖκα καλῆς, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἀφροκόμην, καὶ
τέλος ἀναβρωῶντος καὶ καλόντος θρομασθῆ, ἐξαναστῆναι τε καὶ
πεύσασθαι τὸ ἄρα. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθύς μὲν ἀπέ-
θορε τε καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν·
οἴμοι τῶν κακῶν, λέγουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόρους ὑπομένω πάν-
τας, καὶ ποικίλων πειρῶμαι, δυστυχῆς, συμφορῶν, καὶ τέχνας
σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὐρίσκω Ἀφροκόμην· σοὶ δὲ ἴσως
ἄλλη που θέδοκται καλῇ· ταῦτα γὰρ μοι σημαίνει τὰ ὄνειρα-
τα. Τί σὺν ἔτι ζῶ; τί ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον σὺν ἀπολεί-
σθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονήρου τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι
δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισηλοῦς δουλείας. Ἀφροκόμης
μὲν εἰ καὶ τοὺς ὄρκους παραβέβηκε, μὴδὲν οἱ θεοὶ τιμωρή-
σαιντο τούτων· ἴσως ἀνάγκη τι εἰργαστῆναι ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν
καλῶς ἔχει σωφρονοῦσθαι. Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχακῆν
ἔζητε τελευτῆς.

IX. Ὁ δὲ Ἰαπόδοος ὁ Περίσθιος ἐν τῷ Ταυρομασίῳ τὰ
μὲν πρῶτα θῆγε πονήρας ἀπορία τῶν ἐπιτηδείων· χρέονο δὲ
προϊόντος ἠγάσθη πρεσβύτες αὐτοῦ, καὶ ἔφημ' ἐπεὶ ὑπ' ἀνάγκης
τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τῆς πρεσβύτην, καὶ ἄλλῳ συγγνώμενος
χρόνον, ἀποθανούσης αὐτῆς, κλοῦτόν τε διαδέχεται πόλιν· καὶ
εὐδαίμονίαν· πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπή, πολλὴ δὲ τῶν
ἐσθῆτων ὑπαρξίς καὶ πνευσῶν πολυτέλεια. Διέγω δὲ κλυθῆναι
μὲν εἰς Ἰταλίαν, ἀνήσασθαι δὲ οἰκέτας ἀρχίους καὶ θεραπεί-

νας και ἄλλην σκευῶν περιβολῆν, ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐ-
 δαίμονι· ἐμέμνητο δὲ αἰα τοῦ Ἀφροκόμου, και τούτων ἀνευ-
 ρεῖν ἠΰχετο, ~~περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωῆσαι~~ τε αὐτῷ τοῦ
 βλου παντός και τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κα-
 τήρην εἰς Ἰταλίαν· εἶπετο δὲ αὐτῷ μειράμιον τῶν εἰς Σικελίαν
 εὐγεγονότων, Κλεισθένης τούνομα, και πάντων μετείχε τῶν
 Ἰπποθόδου κτημάτων, καλὸς ἂν. Ὁ δὲ πορνοβοσκός, ἤδη τῆς
 Ἀνθίας ὀγκυαίνειν δοκούσης, ἐνενοεῖ ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται,
 και δὴ προήγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγοράν, και τοῖς ἀνησομένοις
 ἐπεδείκνυεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἰπποθόος περιήρει τὴν πόλιν τὴν
 Τάραντα, εἴ τι καλὸν πώησασθαι ζητῶν· και ὄρᾳ τὴν Ἀν-
 θίαν, και γνωρίζει, και ἐπὶ τῷ θυμβάντι κατακλήσεται, και
 πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλούζετο· οὐχ αἴτη ἡ κόρη, ἦν ἐγὼ ποτὲ
 ἐν Αἰγύπτῳ, τιμωρῶν τῷ Ἀγγιᾶλον πόνῳ, εἰς τάφρον κα-
 τάρουξα, και κόνας αὐτῇ συγκαθεύουσα; τίς οὖν ἡ μεταβολή;
 πῶς δὲ σώζεται; τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἡ παράλο-
 γος σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὡς πώησασθαι θέλων,
 και παραστὰς αὐτῇ, ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἰγυπτον οὐκ οἶδας;
 οὐδὲ λησταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκεί-
 νῃ τῇ γῆ πέπονθας δεινόν; εἰπέ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε
 ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἰγυπτον ἀκούσασα και ἀναμνηθεῖσα
 Ἀγγιᾶλου και τοῦ ληστηρίου και τῆς τάφρου, ἀνάμωξέ τε
 και ἀνωδύρατο· ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν Ἰπποθόον, ἐγνώρισε
 δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς, πέπονθα, φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ὦ
 ξένη, και δεινὰ, ὅστις ἂν ποτε ἂν τυγχάνεις, και λησταῖς πε-
 ριπέπτωκα· ἀλλὰ σὺ πῶς, εἶπε, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα;
 πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐμὰ τὴν δυστυχίην; διαβόητα μὲν γάρ
 και ἔνδοξα κεκόνθαμεν, ἀλλὰ σὲ ὅσ' γινώσκω τὸ σύνολον.
 Ἀκούσας ὁ Ἰπποθόος και μᾶλλον ἐξ ἂν ἔλεγε ἀναγνωρίσας
 αὐτὴν, τότε μὲν ἠσυχίαν ἤγαγεν, ἀνησάμενος δὲ αὐτὴν πα-
 ρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ, ἔγει πρὸς ἑαυτὸν, και θαρδύειν παρεκε-
 λεύετο, και ὅστις ἦν λέγει, και τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων
 ἀναμνησθεῖ, και τὸν ἑαυτοῦ κλυτὸν διηγέεται και τὴν φυ-
 γὴν. Ἡ δὲ ἤτετο συγγνώμην ἔχειν, και αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο, ὅτι
 Ἀγγιᾶλον ἀπέκτεινε μὴ ἀφοροσούντα, και τὴν τάφρον και
 τὸν Ἀμφίνομον και τὴν τῶν κυνῶν πραότητα και τὴν σω-

τηρίαν διηγείται. Κατόπταιρεν αὐτήν ὁ Ἰκπόθοος, καὶ ἦεις μὲν ἦν ἐπέκυστο οὐδέκω· ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτη εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἰκπόθοος ἔρχεται, καὶ συναλθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχενέται αὐτῇ· ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντίειπεν αὐτῷ, ἀναξία εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποικῆς· τελευταῖον δὲ, ὡς ἐνέκειτο Ἰκπόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπαῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόρρητα ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἀβροκόμην, τὴν Ἔφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὄρκους, τὰς συμφουὰς, τὰ ληστήρια, καὶ συνεχὲς Ἀβροκόμην ἀνωδύροτο· ὁ δὲ Ἰκπόθοος ἀκούσας ὅτι τὴν Ἀνθία εἶη καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλάτου, ἀσπάζεται τὴν αὐτήν, καὶ εὐθυμῶν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβροκόμην φίλιαν διηγείται. Καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἀβροκόμην αἰδούμενος· αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεῖνα, εἴ που τὸν Ἀβροκόμην ἀνεύροι.

X. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο, τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς κόπους, διέγνω νεῶς ἐπιβάς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι· καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν ἐπιτυγχάνει πλοῖον ἀναγομένον, καὶ ἐπιβάς ἔπει τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε καὶ Κύπρον καὶ Ῥόδον ἀφιζόμενος, πακείθειν εἰς Ἔφεσον γενησόμενος· ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πνθίσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὐρίσκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα· ἐπένεγκας δὲ αὐτῷ χοῆς καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεὶς πάλιν καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατριψας ὀλίγας καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίδι Κυπρίῳ θεῷ, ἀνήγετο, καὶ ἦκεν εἰς Ῥόδον· ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος εἰσφασίσατο. Καὶ ἤδη τε ἔγγυς ἐγένετο Ἐφέσῃ, καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δαιδῶν εἰσῆρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οἰκετῶν· καὶ ἀναστενάξας, φεθ', ἔφη, τῶν κακῶν· εἰς Ἔφεσον ἔξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ἀφθῆσομαι τοῖς ἑμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεῦσομαι πλοῦν ὁ δυστυχῆς κενόν, καὶ διηγῆσομαι διηγῆματα

ἰσως ἄπιστα, κοινωσὸν ὧν πέπονθα οὐκ ἔχων· ἀλλὰ καρτέ-
 ρησον, Ἀβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ, τοσοῦτον ἐπι-
 βίωσον χρόνον, τάσθον ἔγειρον Ἀνθία, καὶ θορήνησον αὐτῆς,
 καὶ χοῶς ἐπέσειγμαι, καὶ. σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτῆς ἄγρ. Ταῦ-
 τα ἔλεγε, καὶ πέριγχει τὴν πόλιν ἁλύων, ἀπορία μὲν τῇ κατὰ
 τὴν Ἀνθίαν, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Ὁ δὲ Λεύκων ἐν
 τούτῳ καὶ ἡ Ρόδη, διατρέιβοντες ἐν Ρόδῳ, ἀνάθημα ἀνατεθεί-
 κεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἥλιου ἱερῷ παρὰ τὴν χρυσοῦν πανοπλίαν, ἣν
 Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης ἀνατεθείκεσαν· ἀπέθεισαν στήλην γράψι-
 μασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἀβροκόμον καὶ Ἀνθίας, ἀνε-
 γέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὃ τε Λεύκων
 καὶ ἡ Ρόδη· ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης ἐπιτυγχάνει, ἐλη-
 λύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. Ἀναγνοὺς οὖν καὶ γνωρί-
 σας τοὺς ἀναθέντας καὶ τὴν οἰκετῶν εὐνοίαν, πλησίον δὲ
 καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς ἐπὶ
 στήλῃ, ᾧ πάντα, ἔλεγεν, ἐγὼ δυστυχῆς· ἐπὶ τὸ τέρμα ἦκα τοῦ
 βίου, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἑμαυτοῦ συμφορῶν· ἰδοὺ, ταύ-
 την μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ'
 ἑκείνης ἀποκλεύσας Ρόδον, ἦκα νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων· εἰ
 δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ἕπιρ ἀμφο-
 τέρων τὸ ἀπάδημα, τίς σὺν γένεμαι μέγος; ποῦ δὲ τοὺς φιλά-
 τους ἀνέυρω; Ταῦτα ἐθρήνει λέγων· καὶ ἐν ταύτῳ ἐπίστα-
 ται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη συνήθως ἐσχόμενοι τῷ θεῷ, καὶ
 θεωροῦσι τὸν Ἀβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον καὶ εἰς
 τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχί, θαν-
 μάξουσι δὲ, ὅστις ὦν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένει. Καὶ
 δὴ ὁ Λεύκων ἔφη· ᾧ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασι
 οὐδέν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρη καὶ θρηναίς;
 τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων
 ποιῶνεϊ σοι; Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἀβροκόμης· ἐμὰ, φη-
 σιν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ρόδης, οὐς ἰδεῖν εὖ-
 χομαι μετὰ Ἀνθίαν Ἀβροκόμης ὁ δυστυχῆς. Ἀκούσαντες οἱ
 περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθύς μὲν ἀζανεῖς ἐγένοντο· ἀνεγγκόντες
 δὲ κατὰ μικρὸν, ἐγνωρίζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς φωνῆς,
 ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμύνητο· καὶ κίπτονσι πρὸ τῶν
 ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ' αὐτοὺς διηροῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν

εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὄρη, τὴν Ἰδοσίαν, τὴν προῖσιν τὴν εἰς Λυκίαν, τὴν τῶν δεσπότων τελευταίην, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ρόδον ἄφιεν· καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἕσθαι αὐτοὶ κατήγοτο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασιν, καὶ ἐπιμελοῦντο, καὶ ἰθευραπέοντο, καὶ θαρσύνειν παρεκάλουν· τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀσθίας τιμωτέρον, ἀλλ' ἐκείνην ἐθρήνει παρ' ἑκαστα.

XI. Καὶ ὁ μὲν ἐν Ρόδῳ διήγειν μετὰ τῶν συντρέφων, ὃ τι πράξει βουλευόμενος, ὁ δὲ Ἰππόθοος διέγνω τὴν Ἀσθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἐφεσον, ὡς ἀπεδώσων τε τοῖς γονεῦσι καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πεσοόμενος· καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφασίαν, μετὰ τῆς Ἀσθίας ἀνήγετο, καὶ διατύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν, οὐ πολλαῖς ἡμέραις ἐπὶ Ρόδῳ καταίρει νυκτὸς ἔτι, πάνταυθα παραύγει· παρὰ τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαία τὸ ὄνομα, κλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν τε Ἀσθίαν παραύγει παρὰ τὴν ἑσπέρην, καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀναπαύσασθε· τῇ δὲ ἔβη ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγένοντο, ἑορτῇ δὲ τις ἦγετο μεγαλοπρεπῆς, δημοσίᾳ τῶν Ροδίων ἀγόντων τῷ Ἠλίῳ, καὶ πομπῇ τε καὶ θυσίᾳ καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλήθος. Ἐσταυθῆα παρήσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη, οὐ ποσούτων τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες, εἴ τι περὶ Ἀσθίας πύθοντο. Καὶ δὴ ἦεν ὁ Ἰππόθοος εἰς τὸ ἱερόν, ἄγων τὴν Ἀσθίαν· ἡ δὲ ἀκιδούσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν πρότερον γενομένη, ὃ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἑφορῶν, Ἠλίε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθῶν, πρότερον μὲν ἐν Ρόδῳ γενομένη, εὐτυχῶς τέ σε προσεκύων, καὶ θυσίᾳ ἔθνον μετὰ Ἀβροκόμου, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρου, αἰχμάλωτος δὲ, ἡ δυστυχῆς, ἀντὶ τῆς ρακαρίας, καὶ εἰς Ἐφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ φρασθῆναι τοῖς οἰκείοις, Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε, καὶ δεῖται τοῦ Ἰπποθόου, ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἠλίῳ, καὶ εὐχασθῆναι τι περὶ Ἀβροκόμου. Συγγαρεῖ ὁ Ἰππόθοος, καὶ ἀπετεμεῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηδεῖου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένην, ἀνατίθειεν ἰκίρα-

φασα· ΤΠΕΡ· ΤΟΤ· ΑΝΔΡΟΣ, ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ· ΑΝΘΙΑ· ΤΗΝ· ΚΟΜΗΝ· ΤΩΙ· ΘΕΩΙ· ΑΝΕΘΗΚΕ· Ταῦτα ποιήσασα και εὐξαμένη ἄγει μετὰ τοῦ Ἴπποθόου.

XII. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τῶς ὄντες περὶ τὴν πομπὴν, ἐφίστανται τῷ ἱερῷ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ κατωδύροσσε οὕτως, ὡς Ἀνθίαν ῥέποντες· τελευταίον δὲ περιήεσαν, εἴ ποιν κἀκείνην εὐρεῖν δυνήσονται· ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνωρίζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας, κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν εὐρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἀβροκόμῳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν· ὁ δὲ ἔπαθε μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὐελπίς δὲ ἦν, ὡς Ἀνθίαν εὐρήσων· Τῇ δὲ ἐξῆς ἦεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερόν μετὰ τοῦ Ἴπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοῦς, προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκνέ τε καὶ ἐνέστενεν· ἐν τούτῳ δὲ ἐκπείρασιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τὸν Ἀβροκόμῳ καταλαπόντες ἔνδον, ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακειμενον· ἔλθόντες δὲ ὄρωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦσ μὲν εἰ ἀγνωστες αὐτοῖς, συμβαλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος· Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνωρίζον αὐτὴν· προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν, κειντο ἀγανεῖς· ἡ δὲ ἐτεθανυμῶσι, τίνας τὲ ἦσαν, καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἂν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν· Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, ὃ δέσπονα, ἔλασαν, Ἀνθία, ἡμῖς οἰκέται σοὶ Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας ποιωπήσαντες καὶ τῷ ληστῆριον· ἀλλὰ τίς ἐταῦθα ἄγει σε τύχη; θάρσει, δέσπονα· Ἀβροκόμῳ σώζεται, καὶ ἔστιν ἐνταῦθα αἰεὶ σε θρηῶν· Αποῦσα ἡ Ἀνθία ἐκπλάγη τοῦ λόγου, μόγις δὲ ἀνενεγκούσα καὶ γνωρίσασα, περιβάλλει τε αὐτοὺς καὶ ἀσπάζεται, καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμῳ μανθάνει.

XIII. Σπρίσσει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθασόμενον τῆς Ἀνθίας εὐρεσιν καὶ Ἀβροκόμου· παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἴπποθόου, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν ὅτι τινὲς εἶσι· καὶ ἦσ τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως, τὸ δὲ . . . ὅτι μηδέπω Ἀβροκόμῳ ταῦτα

ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ, ὡς
 ἤκουσεν ἑκὸς τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὐφροσύνην, διὰ
 μέσης τῆς πόλεως, βοᾶν Ἀνθία, εὐκωὺς μεμηρόντι ἔδει, καὶ
 δὴ συντηγχάνει τοὺς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἰσι-
 δος· καὶ δὲ τῶν Ῥοδίων κλήθος ἐφαίκετο· Ὡς δὲ εἶδον ἀλ-
 λήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν· τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἰ-
 ψυχαί· καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους, εἰς γῆν κατηνέχθησαν·
 κατείχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη, ἡδονὴ, λύπη,
 φόβος, ἢ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος· ὁ
 δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμησέ τε καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην
 θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἰσιν, κάλιον, λέγοντες, ὁρῶμεν Ἀφρο-
 κόμην καὶ Ἀνθίαν, τοὺς καλοὺς. Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς,
 διανασπέντες, εἰς τὸ τῆς Ἰσίδος ἱερὸν εἰσῆλθον, εὐχόμενοι,
 ὦ μεγίστη θεά, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν εἶδμεν,
 διὰ σέ, ὦ πάντων ἡμῶν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήσαμεν·
 προὔκυλλοντό τε τοῦ τεμένους, καὶ τῷ βωμῷ προσέκικτον.
 Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰ-
 κίαν, καὶ ὁ Ἰππόθοος τὰ αὐτοῦ μετσκευάζετο παρὰ τὸν Λεύ-
 κωνα, καὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ πρὸς τὸν εἰς Ἐφεσον πλοῦν· ὡς δὲ
 ἔθυσαν ἑκαύτης τῆς ἡμέρας καὶ εὐαχθῆσαν, πολλὰ καὶ ποικί-
 λα παρὰ πάντων τὰ διηγῆματα, ὅσα τε ἑκάσθ' ἑκάστος, καὶ
 ὅσα ἔδρασε, παραξέτενέ τε ἐπὶ πολλὸ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς
 ἀπολαβόντες χρόνον· Ἐπεὶ δὲ νῦν ἤδη ἐγγόνει, ἀνεπαύστο οἱ
 μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἰππό-
 θοος δὲ καὶ τὸ μειράμιον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθήσαν
 εἰς Ἰταλίαν ἴοντι αὐτοῖς, ὁ Κλεισθένης δὲ καλός· ἢ δὲ Ἀνθία
 ἀνεπαύετο μετὰ Ἀφροκόμον.

XIV. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, ἡδυ-
 χία δὲ ἦν ἀκρίβης, περιλαβόνσα ἢ Ἀνθία τὸν Ἀφροκόμην ἑκλαεν,
 ἀνεγείρουσα, λέγουσα, καὶ δεσποτά, ἀπέλληφά σε, πολλὴν γῆν κλαση-
 θῆσα καὶ θάλασσαν, ληστῶν ἀπειλὰς ἐπέφυγούσα, καὶ πύρα-
 τῶν ἐπιβουλὰς καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις καὶ δένδρα καὶ τὰ
 φρούρα καὶ ξύλα καὶ φάρμακα καὶ τὰ φύσος· ἀλλ' ἤνω ὅσα
 τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἀφροκόμη δεσποτά, οἷα τὸ πρῶτον
 ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρον· ἔκεισε δὲ με ἀμαρταῖν σὺ-
 δεῖς, οὐ Μοῖρῆς ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν

Αἰγύπτῳ Φάμμισ καὶ Πολύιδος, οὐκ Ἀγχιάλος ἐν Αἰθιοπία, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης· ἀλλ' ἀγνή μὲν σοι, πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη· σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας, ἢ με τις παρεσδοκίμησεν ἄλλη καλή, ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὄρκων τε κάμου; Ταῦτα ἔλεγα καὶ κατεφίλει· συνεχῶς· ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ἀλλὰ ὀμνύω σοι, φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν ἐδρημένην, ὡς οὕτε παρεθένος ἐμοὶ τις ἔδοξεν εἶναι καλή, οὐτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρασε γυνή, ἀλλὰ τοιοῦτον εἰληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμοτηρίῳ. Ταῦτα δὲ ὄλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπέλογοῦντο, καὶ ῥαδίως ἐπειθον ἀλλήλους, ἐπέ τοῦτο ἦθαιον.

XV. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεῶς, πάντα ἐνθήμενοι τὰ αὐτῶν, ἐπανήγοντο, παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ροδίων κλήθους· συναπῆει δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος, τὰ τε αὐτοῦ πάντα ἐπαρόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη· καὶ ἡμέραις ἑλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν, κατῆραν εἰς Ἐφέσον. Προσπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα· ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθύς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος ἦσαν, καὶ πολλὰ ἠθῆσαντο, καὶ θύσαντες ἄλλα ἐπέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀπέθεσαν, πάντα δσα τε ἔκαθον, καὶ δσα ἔδρασαν· καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, τοῖς γυνεῦσιν αὐτῶν τάφους κατεσκευάσαν μεγάλους· εὐχετο γὰρ ὑπὸ γῆρας καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες· καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διήγον, ἐσπρὴν ἔχοντες, τὸν μετ' ἀλλήλων βίον· καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη κοινῶν πάντων τοῖς συστράφοις ἦσαν. Διέγνετο δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον, καὶ ἤδη Τικράνθους τάφον ἤμικρον κατὰ Λέσβον μέγαν γενόμενον· καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἰππόθοος διήγειν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

ANNOTATIO CRITICA

IN XENOPHONTEM EPHESIUM.

L

I, 1. p. 3, 3. ed. nostr. μέγα δὲ τι χρῆμα, Cod. non male: *Lycocomedi nascitur filius, sed insignis pulchritudine:* (non quales vulgo esse solent.) praeterea commate distinguendum post *ὑπερβαλλούσης*, ut genitivus κάλλους revocetur ad καὶς Ἀφρον. et verba μέγα δὲ τι χρῆμα ἀραιώθητι σώματος ὑπερβαλλούσης iungantur. μέγα δὲ τι χρῆμα, Hemst. Locell. Peerk. solita quidem structura.

I, 1. p. 3, 5. ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν, similiter Anonymus apud Suid. T. III. p. 27. et 34. Kust. οὐκ ἔα καὶ καθ' ἡμέραν, add. Bast. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 169. C. G. Iacob. Luc. Tozar. 49. p. 137. In probato tamen scriptore Attico vix tolerares καὶ illud, Plat. Legg. II. p. 664. A. Polit. p. 295. B. Phileb. p. 21. B. 22. B. Phaedr. p. 75. D.

I, 1. p. 8, 10. μεγάλην εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐκτίδας, improbante Hemsterhusio, qui praefert ἐκ' αὐτοῦ. Sed meminimus nos in Xenophonte Ephesio versari, cuius Graecitas, quamvis proba atque elegans, non est tamen exigenda ad auream illam Xenophontis Atheniensis, Platonis, Thucydidis, Demosthenis, ut ait Locella. Attamen neque Atheniensis Xenophon respuit μεγάλην ἐκτίδας ἐν τινι, Cyrop. I, 4, 25. memor. II, 2, 28. de rep. Ath. II, 15.

I, 1. p. 8, 19. ὅτι ἐν καλῷ αὐτός, Cod. ἐν, Riccard. δὲ, marg. Riccard. sed εἰς καλῷ αὐτός, Cocch. Loc. Peerk. Recepti ἐν καλῷ αὐτός. Paulo ante, πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ἕσα δὲ εἰλέγετο καλὰ. I, 2. p. 4, 30. οὐδὲν ἄλλο τι ἢ Ἀθῶν εἰλεγεν. I, 4. p. 5, 31. οὐν οὐδὲν ὄντα θεῶν τιμήσαι μὲ δαί.

I, 1. p. 8, 21. ὡς οὐδένα ἠγούμενος, suspicatus est Blomfield. ad Aesch. Pers. gloss. 504.

I, 1. p. 3, 22. εἰ δὲ πον ἰσθόν, siue causa idonea εἰκόνα coniecit Caes. Lucchesin. saggio d'osserv. sopra un' opera pubbl. col titolo Feste della Grecia, p. 21. FR. OSANN.

I, 1. p. 3, 23. Ἐρωτος παντός καλλίονα cum Hemsterh. in κρείττονα mutare satis quidem expeditum, sed minus pro more Xenophontis nostri: vide modo I, 4. p. 5, 30. οὐ κατεργήσω ὦν; οὐ μὲν ἄ γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἐρωτος; nam in his quoque non de pulchritudine Amoris, sed de vi eius et potentia agitur: alter igitur locus alterum tueatur.

I, 2. p. 3, 23. ἐξήτει, cum Cod. non ἐξήτει, quod praebent edd. ante Loqell., v. Bast. epist. crit. p. 237. et nos ad Parthen. XVIII, 2. frequentissima est permutatio inter ζ et ξ. conf. I, 13. p. 12, 33.

I, 2. p. 3, 30. περιβαλούμενος, recte Peerlk. ex Cod. περιβαλλόμενος, Loc.

I, 2. p. 3. ult. ἤμετα δὲ τῆς Ἀρτέμιδος κτλ. haec verba sic distinguenda suspicor: ἤμετα δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτή· ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν (στάδιοι δὲ εἰσὶν ἑκτά) ἔδει παραπέμψαι κτλ. Quis enim δὲ illud post στάδιοι collocatum ferat? et fortasse etiam δὲ post ἔδει retineri potest. Non multum discedit a nostra ratione Peerlkamp. FR. OSANN.

I, 2. p. 4, 1. Hemsterhusio praeunte colon posui post ἰσθόν, sustuli post ἑορτή.

I, 2. p. 4, 7. ἔθες ἦν ἐπιπέτῃ τῇ πανηγύρεσι, Cod. ἐν ἐπιπέτῃ τῇ π. placuit Locellae, iure vituperante Peerlk.

I, 2. p. 4, 11. καὶ σκεῖν κωνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ πλείστα εἰρηνικά. Vix intelligas, quo sensu instrumenta venatoria partim bellica dicantur, partim pacalia: fortasse post κωνηγετικά supplendum καὶ ὄπλα.

I, 2. p. 4, 18. ἡ πολλὴ καθειμένη, articulum delendum esse ad Philem. lex. p. 56. monuit Osann. infra I, 13. p. 12, 23. κόμη ἦν ἀπὸ ἀόχμησά καθειμένη.

I, 2. p. 4, 27. περιποιημένην, Cod. Forma ne recentioribus quidem scriptoribus satis usitata, quod statuisse Coraen ad Hesiod. p. 6. miror: vix περιποιημένην a Xenophonte perfectum putem, siquidem exempla, quae proferuntur, aut ipsa sunt vitiosa correctuque facillima, aut e talibus scriptoribus petita, quorum nulla in his auctoritas: sunt ex eorum numero, quae laudat Dorvill. ad Charit. p. 553. quam ob rem nunc diplomasiuum praetuli. Sed suspicor, aliud quid magis reconditū adhuc latere eam fere in sententiam, quam expressit Locella, aliam quamdam a dea sibi adsimilatam.

I, 2. p. 4, 33. Post verba, ἔρρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτόν, distinxi commate, sequentia continuavi, ita tamen u

rursus virgulam post *ἐκτεπληγμένοι* inseruerim, post *λέγοντες* austeriorim.

I, 2. p. 4, 84. ἀπό τῆς θείας, Palaireto adstipuler, ὑπό corrigenti. FR. OSANN.

I, 2. p. 4. ult. καὶ τὰντα ἦν πρώτα, fortasse τὰ πρώτα. FR. IACOBS.

I, 3. p. 5, 6. Post *παρθένοι* minor ponenda distinctio: apodosis incipit ab *ἐνταῦθα*. FR. IACOBS.

I, 3. p. 5, 21. ἐν αὐτοῖς ἐνεκαίτερο reponendum videtur pro vulg. ἐν ἑαυτοῖς ἀνεκαίτερο, prius ex coniectura necessaria, posterius ex Cod. Praepositionis enim iterationem in verbis compositis neque Graeci, neque Latini reformidant, Huschk. ad Tibull. I, 10, 60. Ceterum de permutatione pronomini adiectivorum et reflexivorum v. nostrum I, 5. p. 7, 5. 10. p. 10, 7. II, 12. p. 24, 4. III, 1. p. 26, 15. 4. p. 29, 15. 5. p. 30, 25. 9. p. 33, 8. V, 1. p. 40, 10. 12. 3. p. 43, 24. 5. p. 45, 10. 6. p. 46, 26. 8. p. 48, 4. 9. p. 50, 13. 10. p. 52, 5. 11. p. 52, 12. 13. p. 55, 14. 16. 15. p. 58, 16. Achill. Tat. II, 18. extr. VIII, 17. p. 192, 11. Heliod. I, 20. p. 40. V, 5. p. 212.

I, 4. p. 5, 25. λαβῶν δὲ τῆς κάμην, fortasse βαλῶν δὲ τὴν κόρην, ut Epigr. adesp. 272. φιλοῦν γηραιῶ χειρὶ βαλῶν ἀρέταρον. FR. IACOBS.

I, 4. p. 5, 25. Post *σπαράξας* addunt Hemst. Loc. Peerlk. *περιβήξασθαι* τε, quasi sollempnis loquendi mos *σπαράττειν κόμας* reposuit vel *δήξασθαι ἐσθῆτα*, respuit *σπαράττειν ἐσθῆτα*. Sed unus sufficit Lucian. *Asin. 22. παρθένον κατεσπαράγμενην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην*. Addunt Basil. T. II. p. 67. E. *τὴν ἐσθῆτα κατασπαράττειν*.

I, 4. p. 5, 30. ὡ πάντα ἀνανδρός ἐτι καὶ πονηρός, vehementer displicent propter languidum ἐτι adverbium: praestat ἀνανδρός ἐγὼ καὶ π. Compara nostrum III, 5. p. 29, 30. ὡ πάντα ἄδικος ἐγὼ καὶ πονηρός.

I, 4. p. 5, 31. Etiam post verba, *νῦν οὐδὲν ὄντα θεῶν σικῆσαι* με δεῖ, interrogavi.

I, 4. p. 5, 34. οὐκ ἂν Ἔρωσ κοτὲ μου κρατήσῃ, Cod. neque aliter III, 8. p. 32, 12. οὐ γὰρ ἐντεῦθεν μὲ τις ἐξέλαιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδομι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι. Locella *κρατήσαι*, nihil monito lectore: sequutus est Peerlk.

I, 4. p. 5, 35. ἀντικίλοντα, an fort. ἀντιτόκοντα? FR. OSANN.

I, 4. p. 6, 1. *ἰκέτην ἔχεις ἕσων σόν*, frustra vulgata defenditur. Verum vidit Hemst. Fortasse praeterea scribendum: *ἰκέτην ἔχεις· ἀλλὰ οἴσων τὸν ἐπὶ σε κατακτενεύοντα*. FR. IACOBS.

I, 4. p. 6, 1. Nulla distinctio placet neque ante *ἄσωτον*, neque post. Si tamen mutatione opus, scripserim: *ἐκέρην ἔχεις ἄσωτον τὸν ἐπὶ σε καταπεφωγῶτα τῶν πάντων δεσπότην.*

I, 4. p. 6, 14. *τὶν πάντα κοινώσομαι*; rectius scripsisset *τάμ' αὐτ ταῦτα*. FR. IACOBS.

I, 5. p. 6, 19. *ἦμι μὲν Ἀβροκόμης* —, *ἦμι ἡ παρθένος* —, Cod. sed Abresch. *ἦμι δὲ ἡ παρθένος*, quocum faciunt Loc. et Peerlk. Equidem codicis lectionem servavi, sed comate tantum post *τῆς θεοῦ* interpunxi, ita ut *ἦμι μὲν Ἀβροκ.* et *ἦν δὲ αὐτοῖς* sibi respondeant.

I, 5. p. 6, 25. *τοσοῦτο δέ, ἐστὲναξεν* — sic distingue. FR. IACOBS.

I, 5. p. 6, 29. *ἑώρων δὲ ἄπασαι Ἀβροκόμην*, Cod. *εἰς Ἀβροκ.* Loc. Peerlk. Eieci praepositionem sine necessitate illatam.

I, 5. p. 6. ult. *καὶ Εὐίππη*, Cod. articulum addidit Loc. et cum eo Peerlk. Sed prorsus ut hic I, 10. p. 10, 14. *ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη*, et I, 16. p. 14, 19. *ὁ Κόρουβος καὶ Εὐξείνος*, quamvis utroque loco articulum suppleant editores.

I, 5. p. 7, 1. *καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας*, κατ' abesse malis. FR. IACOBS.

I, 5. p. 7, 12. *ἀνῶν τὴν συμφορὰν, suum utrimque malum*: Cod. quidem *αὐτῶν*, sed in apicibus ne nimium ei tribuas cavendum. Vide quae ad I, 3. p. 5, 21. monuimus.

I, 6. p. 7, 21. sq. In oraculo v. 2. fort. *ἀμφοτέρους μί' αὐτοῦσος ἔχει* λύσις *εὐ μὲν ἀρεστή· δεινὰ δ' ὄρω* — v. 9. *θάλαμος*, fort. *βάσανος*. v. 10. *Νεῖλον* ob verba *χαρὰ δὲ ὁ θεός* sincerum esse, recte dubitatur. Fort. *πόταμου δίου*. est enim *διυπετής Νεῖλος*. Ex sequentibus me non expedit. FR. IACOBS.

ibid. v. 2. *ἀμφοτέρους μί' αὐτοῦσος ἔχει*, κτλ. eodem utriusque morbo tenentur, (amore) ex quo ipso medicina oriri solet: *horrenda vero iis pericula imminere videntur*. v. 4. *λυσοδιώκτοι*, nunc ego, nunc aliorum amore furibundo perciti. v. 5. *δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι*, vincula patientur, Valck. ad Eur. Phoen. 704. v. 8. ante v. 6. 7. collocandus et levi mutatione, *παριστάσ' ἄλβια δῶρα*, restituendus videtur: *sed post mala meliore adhuc fato fruuntur, et ad undas Nili Ioidi servatrici exin fellicia dona dicant.*

I, 7: p. 8, 8. *μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤθετο μὲν*, ab Abr. Loc. Peerlk. varie sunt tentata, sed frustra: *accepto de nuptiis nuncio gavisam est Anthia, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμόν καὶ τὸν γάμον.*

I, 8. p. 8, 16. *καὶ εἰσάγοντες κατέκλιον*. Scrib. *εἰσαγαγόντες κατέκλιον*, ut infra *κατέκλιον τὴν Ἀνθίαν*, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκ. FR. IACOBS.

I, 8. p. 8, 17. *Θάλαμος πεποιημένος* idem est, qui *Homero ποιητός, εὖ πεποιημένος, τεικτός et τετυγμένος*, Eust. ad *Iliad.* p. 679, 21. 803, 19. 1074, 26. Quod vero pro *αὐτοῖς* rescribi iubebat *Hemst. οὐτός*, abhorret a scriptoris sententia: *κλίνη* enim et *σκηνή* differunt a *θαλάμῳ*, Boettig. nupt. Aldobrand. p. 148.

I, 8. p. 8, 25. *ὥκ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ* probabiliter coniecit Peerlk.

I, 9. p. 8, 29. *ἀλλήλοις* ex Cod. revocavi: *ἀλλήλων*, Loc. Peerlk. pro consueta verbi *προσειπεῖν* structura. Mihi *dativus* excusationem habere videtur in verbo *ἀντιβλέψαι*.

I, 9. p. 8, 32. *ἀνευγκών*, II, 1. p. 16, 5. 3. p. 18, 6. V, 10. p. 51, 33. 12. p. 53, 29. *Demosth.* pro *Megalop.* 31. p. 210, 15. *Schaeef. appar.* T. I. p. 861. *Villois.* ad *Long.* p. 210. *Buttm. Lexil.* T. I. p. 265.

I, 9. p. 8, 33. *περιέλαβε*, an *περιέβαλε*? conf. II, 8. p. 21, 3. *FR. OSANN.* adde III, 7. p. 31, 34. 10. p. 34, 4. sed ex contrario V, 14. p. 54, 29. *περιλαβοῦσα ἡ Ἄνθια τὸν Ἀβροκόμην.*

I, 9. p. 8. ult. *τῶν πόποτι γαμομένων*, conl. *Orell.* post *Isocr.* de *permut.* p. 463.

I, 9. p. 9, 5. *καί*, perrara vocabuli significatione: hic enim et *Achill.* *Tat.* II, 5. p. 29, 29. in eo interrogationis genere positum est, quod certam quandam rei persuasionem continet: nolim igitur cum *Iacobsio* in *Achillis* loco laudato quicquam immutare.

I, 9. p. 9, 9. *πόμα*, quin in *Atticorum* *πόμα* mutarem, parum absuit, *Pors.* ad *Eur. Hec.* 396. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 456. certe *ἐκπωμα* est III, 7.

I, 9. p. 9, 10. *συμφόντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν*, ex sententia veterum haec pro puella minus pudica dicta sunt: stantebant scilicet mulierum in coitu decuplo vehementiorem esse stimulum quam virorum, *fragm. Melampodiae* apud *Apollod.* III, 6, 7. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 683. *Anon.* apud *Huschk.* anal. crit. p. 247. et *Anthol. Pal.* X, 120. (est *Nönn. Dionys.* XLII, 210.) *Phleg. Trall.* 4. aliter sentit *Hippocr.* de *genit.* VI, 13.

I, 9. p. 9, 15. *συνεξόφημι* restitui cum *Bast.* append. ad *epist. crit.* p. 55. *συνηξαφήμι*, Cod. quod monstrum vocabuli dicens, *συνεξόφαι* parum feliciter correxit *Loc.*, quem sequutus est *Peerlk.*

I, 9. p. 9, 15. *διὰ τῶν χειλέων καί*. tautologiam a *Locella* observatam tolles, scribens: *διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς καὶ εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν* —, excidit *καί* ob praecedens *ῥ*. *FR. IACOBS.*

I, 9. p. 9, 23. ταῦτα dedi ex Cod. ταῦτά, Hemst. Loc. Peerlk.

I, 9. p. 9, 26. τῶν Ἀφροδίτης ἔργων non inepte coniecit Peerlk. nam ~~Ἀφροδίτης ἔρωτες~~ unquam dixisse veteres, quis credit?

I, 10. p. 9, 31. χρόνων, Cod. Amplexus sum, quod suscit Hemst. ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν χρόνω καλῶν, fruebantur alter alterius pulchritudine, quod diu expetiverant, χρόνω, per longum tempus, III, 8. p. 28, 3. V, 1. p. 40, 21. Iacobsius tamen pro χρόνων καλῶν suspicatus est χρόνον οὐκ ὀλίγον, et Orell. post Isocr. de permut. p. 463. χρόνων πολλῶν.

I, 10. p. 10, 5. εἶχαί τοῦ δήμον παντός, articulum cum Peerlk. ex Cod. addidi.

I, 10. p. 10, 14. Articulum ante Εὐπίκη cum Cod. deleti, v. ad I, 5. p. 6. ult. Statim post correxi ἐκπρόθησαν. Loc. et Peerlk. ἐπεκόνθησαν, vitiose.

I, 10. p. 10, 22. ἐνάλει μέγα conjungit Orell. post Isocr. de permut. p. 463.

I, 11. p. 10, 33. πολλὰ ἀνανοῦντες, vocabulum rarissime obvium: hinc πολλὰ ἅμα νοοῦντες aut ἅμα ἐννοοῦντες proposuit Jacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 38. et ad Philostr. imag. II, 23. p. 527. ut I, 10. p. 22, 7. et III, 5. p. 29, 27. ἐννοεῖτο δὲ ἅμα πολλά, v. III, 1. p. 26, 3. 3. p. 28, 36. Peerlk. ad V, 13. qui item in priorem Iacobsii emendationem incidemat. Nunc tamen bene monet, extare vocem ἀνανοεῖν etiam in Theod. Prodr. VIII. p. 350.

I, 11, p. 11, 8. ἂν δ' ἄρα τι εἴη πεπρωμένον παθεῖν, Cod. Dedi, quod locus postulare videbatur, ἂν δ' ἄρα τι καὶ ἡ πεπρωμένον παθεῖν.

I, 11. p. 11, 9. δρόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἀγνή, — ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἄλλη γυναικὶ συνοικήσαιμι, Cod. οὐκ ἂν ἄλλη γυν. Hemst. Loc. Peerlk. Sed emendatione vix erat opus, nisi haec quoque putes corrigenda, III, 5. p. 29, 36. οὐ γὰρ ποτε ἐκούσα ἀδικησαιμι σε, et similia, de quibus consule Herm. de partic. ἄν. III, 5. p. 154. sqq.

I, 11. p. 11, 13. περὶ ἀνδρός ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψη, v. Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 39. ubi corrigit, ἔτι καὶ γάμον σκέφομαι, sive quod deinceps per litteras mecum communicavit, σκεψαίμην.

ibid. Locus desperatus, sine mutatione vix sanandus. Iacobsii coniecturam ἔτι καὶ γάμον σκέφομαι, Arntzen. diss. crit. iur. p. 15. occupaverat. Lenior videtur haec emendandi ratio: εὐ καὶ ἐμοῦ σκέψις. FR. OSANN.

I, 12. p. 11, 29. ἄλλοι μὲν ἔλεγον, scribendum procul dubio: ἀλλ' οἱ μὲν ἔλεγον. FR. IACOBS.

I, 12. p. 11, 30. προσεποιούοντο, Cod. quod quam sensu carere animadvertent omnes, προσεπόοντο placuit Hemst. Loc. Peerlk. Sed προσεπιπνέοντο proposuit Elsner. quod ut facillimum simul et exquisitissimum amplexus sum.

I, 12. p. 11, 31. ἐπύχονται δὲ αὐτοὺς δημοσίᾳ, quamvis habeat Cpd., tamen inde ab Hemst. spreverunt editores, praetuleruntque αὐτοῖς. Attamen Aristaeon. II, 2, quoque verbum ἐπύχασθαι quarto casui iunxit, cognatumque προσεπύχασθαι, quod vulgo dativum regnat, haud secus interdum construitur cum accusativo, v. interpp. ad Aristoph. Plat. 953.

I, 12. p. 12, 4. ἦν αὐτοῖς ὁ κλύος ἀσμενοῖς, coni. Blomfield. ad Aesch. Prom. gloss. 23. frustra.

I, 12. p. 12, 8. Haec ita transponit Orell. post Isoer. de perm. p. 464. — καὶ πόρος καὶ μέθη. Ἐν τούτῳ καὶ (ἡ) ἀρχὴ τ. μ.

I, 12. p. 12, 10. ἐπιστάσα δὲ τὴν ναῦν ἔδοκει καίεν, haec solito negligentius tractavit Locella, post ναῦν commate distinguens et ἐπιστάσα potestate transitiva accipiens, sistens navim. Participium vero non ad navim pertinet, sed ad Habrocomem, (τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐπιστάται γυνή,) neque unquam transitivè usurpatur hic aoristus. Comma igitur rectius post ἐπιστάσα δὲ locum habet, supplendusque est dativus: plene loquitur noster, II, 8. p. 21, 5. 13. p. 24, 19. III, 3. p. 28, 23. V, 8. p. 48, 12. 12. p. 53, 4. Sensus igitur hic est: postquam ad Habrocomem per somnium accessit mulier, quod eam fecisse visam esse ex prioribus novimus, navim apparuit incendere.

I, 13. p. 12, 16. παρώμονον ex Hemst. coniectura dederant Loc. et Peerlk., sed προσώμονον, quae Cod. lectio, aptius esse postea ipse intellexit Loc. In editione nostra προσώμονον expressum errore typographico.

I, 13. p. 12, 18. ἐν τῇ νηί, Hemst. Loc. Peerlk. sed praepositionem non agnoscit Cod.

I, 13. p. 12, 27. ἐπιστάνται δέ, Cod. recte adstipulante Peerlk. δῆ, Hemst. et Loc.

I, 13. p. 12, 29. τριήρης ἦν, parenthesi inclusit Mitscherl. τριήρης δὲ ἦν, Peerlk. Sed verum vidit Mitscherl. Apparet nunc, quo modo etiam per malaciam velociter navigare potuerit Corymbus: tunc ἐλανομένη ναὺς non de Habrocomis, sed de piratarum navi capienda, σὺν δέσυνῃ κολλῆν vero cum ἐλανομένη τῇ νηί capulanda et pleniore distinctione a sequentibus separanda. Longe aliam tamen viam tentavit Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 40. δι' ἀσπίαν reponens pro τριήρης ἦν.

I, 13. p. 12, 29. Locellae adscriptor, verba *τριήρης ἦν* ex margine irrepsisse suspicato. FR. OSANN.

I, 13, p. 12, 32. *ἀπισφάζοντο*, Herm. de emend. Graec. gramm. rat. p. 235. Bast. epist. crit. p. 237. Peerlk. Levi corruptela *ἀπισφάζοντο*, Cod. unde *ἀπισφάζαντο* contra linguae praeccepta effecit Locella.

I, 14. p. 13, 12. *ὁ μακάριοι μέλλοντες ἀποθνήσκειν ἐν-
τυχῶν*, Cod. *οἱ μέλλοντες*, Hemst. Loc. Peerlk. Participium sine articulo exclamationis cassam addit.

I, 14. p. 13, 32. *τοῦ πλοῦς*, recentiore genitivi formam restitui ex Cod., qui in accentu tantum depravatum exhibet *πλόος*, conf. III, 8. p. 32, 29. V, 13. p. 53, 15. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 687. Lobeck. ad Phryn. p. 453. Locella maluit *τοῦ πλοῦ*, assentitur Peerlk.

I, 14. p. 13, 34. *συνήθεια*, scrib. cum Abresch. *ἡ συνή-
θεια*. praeterea fortasse *ἀεὶ* in hac *ῥήσει* excidit. FR. IACOBS.

I, 14. p. 13, 35. *ἐν μὲν τῷ πόνῳ. ἀν τῷ πόνῳ?* FR. IACOBS.

I, 15. p. 14, 13. *ὧν ἐκτησάμεθα πόνων*, revocavi ex Cod. *πόνοι* sunt laboribus parta et comparata: ita Latini *laboribus frui*, iis uti, quae laboribus sunt acquisita: similiter *ἡμέ-
τερος κάματος*, Odyss. XIV, 417. Hemst. vero et Loc. *πόνῳ*, Peerlk. *μετὰ πόνων*, neutrum probabilius.

I, 15. p. 14, 16. *κατὰ ταῦτα*, recte Cod., *ποιήσασθαι πόνους*, idem: *κατὰ ταῦτά* et *ποιήσασθαι λόγους*, Hemst. Loc. Peerlk.

I, 16. p. 14, 19. Articulum repudiavi, antè *Εὐξείνου* a Locella sine idonea causa invecum, v. ad I, 5. p. 6. ult. et 10. p. 10, 14.

I, 16. p. 14, 26. *τῇ τύχῃ*, ex Hemst. emendatione adoptavi cum Peerlk. q. v.: *τῇ ψυχῇ*, Cod. Loc.

I, 16. p. 15, 6. *τὸν ἔρωτα Εὐξείνου*, Cod. *τοῦ Εὐξεί-
νου*, Loc. Peerlk. *τὸν Εὐξείνου* malui cum Mitscherl. sic *ἡ
θυγατὴρ ἡ Ἀψύρου*, II, 4. p. 18, 12. *τοῖς κόνας τοῖς Ἀ-
ψύρου*, II, 10. p. 21, 33. *τὸ σῶμα τὸ Θελεϊνόης*, V, 1. p. 48, 19. sed etiam *τὸν ἔρωτα τοῦ Μοίριδος*, II, 11. p. 22, 24.

II.

II, 1. p. 16, 6. Geminatum illud *πειρατῶν* diligenter ser-
vavi: tales repetitiones non sine vi frequentat noster, v. Loc. Blomfield. ad Aesch. Agam. 175. quæ ita jungit: *ἐν γῆ βαρβά-
φων, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέντες*; altero *πειρατῶν* omisso.

II, 1. p. 16, 13. *Ἀσθίας* sine articulo scripsi, Cod. sequutus.

II, 1. p. 16, 17. *ταχέως δὲ τὰ τῶν ὄρων ἀναγκαζόμε-*

θα, *celeriter cogimur ad efficienda ea, ad quas nos iurisdictione adstrinximus*, coniecit Iacobs. ad Philostr. iun. imag. 10. p. 646. de quo usu v. Heind. ad Plat. Phaedr. 41. Heusd. spec. crit. p. 33.

II, 2. p. 16, 25. *πυθόμενος*, quod in contextu exhibui, certa est emendatio Erfurdii, anno 1811 mecum communicata, v. Seebod. horreum philol. et paedag. I, 4. p. 820. II, 1. p. 156. postea idem, sed dubitanter, proposuit Peerlk. ἡγούμενος corrupta est Cod. lectio: *κατηγούμενος* coniecit nimis audacter Hemst.

II, 3. p. 17, 16. *ὕπελειπετο*, Cod. et edd. ante Loc. vocabulum e stadio sumtum, *Mante Habrocomis pulchritudine multum est superata: ἀπελείπετο*, Hemst. Loc. Peerlk.

II, 3. p. 17, 18. fort. *ἠπόθει δ τι ποιήσει*, Orell. post Isocr. de permut. p. 463. conf. II, 4. p. 18, 34. II, 13. p. 24, 31. V; 8. p. 47, 33.

II, 3. p. 17, 22. *τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὐσαν ἡλικιωτέην καὶ κάρην*, comma vulgo post *οὐσαν* collocatum ante participium ponere malui.

II, 3. p. 17, 35. *ἐξαιρέτως. ἐξ ἔρωτος*, Hemst. vid. ad Ach. Tat. p. 500. FR. IACOBS.

II, 3. p. 18, 2. *εἰ μὴ τύχοι*, formarum errore: scr. *τύχη*.

II, 4. p. 18, 11. *ἔφη post τι ποιούμεν* sine causa inseruit Loc. conf. II, 14. p. 25, 6. III, 4. p. 29, 16. 9. p. 33, 25.

II, 4. p. 18, 11. *τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκίται; fort. συνοικείται*, sensu τῶν συνδούλων.

II, 4. p. 18, 14. *ὅπως σοι δοκεῖ βουλευόμενος*, nulla iam Habrocomis supererat facultas consultandi, *ut ipsi videretur*: necessitati erat parendum. Quare legerim: *ὅπως θεοῖς δοκεῖ βουλ.* FR. IACOBS.

II, 5. p. 19, 1. *Μαντῶ ἐρᾷ σὺν, μηκέτι φέρειν δυναμένη*, aut *καὶ μηκέτι φ. δ.*, aut *Μαντῶ ἐρώσα, μηκέτι φ. δ.*, vid. ad Ach. Tat. p. 828. FR. IACOBS.

II, 5. p. 19, 2. post *φιλοσση* excidit colon.

II, 5. p. 19, 3. *μὴ με παρίδης*, fort. *περιδης*, II, 4. p. 18, 15. Long. III, 16. IV, 19. Achill. Tat. IV, 8. init. Helioid. IV, 7. p. 174. eodem tamen modo *παριδεῖν* apud Helioid. II, 33. p. 121.

II, 5. p. 19, 5. *συνουίσαι* vere correxisse Hemst. docet Parthen. II, 3.

II, 5. p. 19, 6. *-ἐννοεῖ μὲν οἷα πείση*, restitui e Cod. *ἐννοεῖ οἷα μὲν π.* Loc. Peerlk.

II, 5. p. 19, 8. Ante *ποιωνοὶ* comma inserui. In seqq. quoque elegantius foret *καὶ σύμβουλοι γεν.*, sed contra codicem quicquam mutare nolui.

II, 5. p. 19, 27. ἐπιβούλευσε δὲ καὶ σοὶ λέγων ἐρᾶν μου, quo modo Habrocomes dici potuit insidiari Apsyrtō, eo quod se filiam eius amare prae se ferebat? nec respondent verba Apsyrti, manifestō ad hanc filiae accusationem spectantia: ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι. Num igitur Xenophon verbo usus est Homericō, ὕβρεως significationem habente: ἐπὶ λῶβειναι δὲ καὶ σοὶ —. Vid. Schol. ad Odys. β. 322. FR. IACOBS.

II, 6. p. 19. ult. οὐδὲ λόγον ἀκούσαι, in lacunae suspicionem vocavit Loc. frustra: μηδὲ φωνήν ἀνάσχησθε, Demosth. de cor. 10. p. 228, 16.

II, 7. p. 20, 16. Ἀνθία δὲ πάντα κύνθος ἦν, Cod. Peerlk. bene, conf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 411. 648. Ἀνθία, Abresch. Loc.

II, 7. p. 20, 30. ὡς ἐγὼ μὲν σὴ, καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ. vulgo quidem duplex καὶ sibi respondet, sed ita ut utroque loco participium aut quaecunque alia sit pars orationis repetatur: hic vero transitus ex participio in coniunctivum transitum quoque particularum καὶ et κἂν effecit. Reisigius quidem coniect. in Aristoph. p. 44. scripsit: αἶς ἐγὼ μὲν σὴ καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δεή σὴ. sed molestior est pronominis σὴ iteratio.

II, 8. p. 21, 7. Ἰκπον ἄλλην θήλειαν, offensioni fuit Palalreto, qui Ἰκπον καλήν θ. volebat, temere, v. ad Parthen: I. p. 50.

II, 9. p. 21, 17. οἰκέτη συνουσιάζειν, fort. συνοικίζειν, FR. IACOBS. Mihi praestare videtur, tollere comma post ἐνευόει, reponere ante αἰκόλω, neque in infinitive συνουσιάζειν cum Loc. Peerlk. et aliis haesi: apud animum statuit Manto, Anikiam consuescere cum servo eoque ex vilissimorum numero, cum agresti caprario. Caprarii enim prae ceteris pastoribus insignes erant morum feritate et lascivia, ut bubulci iactatione quadam et ὑπερηφανείᾳ, Theocr. I, 87. Long. I, 19.

II, 9. p. 21, 24. τηρῆσαι, servare sc. intactam, neque aliter absolute positum φυλάττειν ἐαυτήν, sc. ἀγνήν, IV, 5. non igitur necessarium, quod fecit Loc., ἀγνήν supplere ad τηρῆσαι. Plene ἔχραντον τηρῆσαι, τηρῆσαι παρθένον et similia, de quibus Peerlk. te mihi servet Amor, i. e. fidam et pudicam praestet, Tibull: I, 6, 76. Wunderl. in obs. p. 153.

II, 10. p. 21, 34. πόσηρα, v. Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 100.

II, 10. p. 22, 8. εἰ δὲ πλοῦτων, divitiarum, de hoc plurali v. Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 365. et Peerlk.

II, 11. p. 22, 21. πολλὰ ὑπισχεῖτο συγκρούσαντι, scrib. συγκρούσαντι, Iacobs. ad Achill. Tat. p. 451.

II, 11. p. 22, 28. ἐπὶ τῶν ἐν Τύρῳ, Tyrii graviora, cum de poenis, quae Tyri perpressus erat Habrocomes, tum de Anthiae ab Habrocome separatione: utroque vero durior erat mors.

II, 11. p. 22. ult. ὡς μέχρι τῶν εὐσέβησας; Cod. ὅς μέχρι τῶν εὐσ. Hemst. Loc. Peerlk. ut satis elegans, ita minus necessarium.

II, 11. p. 23, 6. ἀποκτεῖναι, Cod. cur deseratur nulla idonea est causa: ἀποκτείνας, Hemst. Loc. Peerlk. hoc quoque recte dicitur, sed alteri non est quod praeferatur.

II, 11. p. 23, 20. ἐκ' αἰγιαλοῦ τινος, Cod. τινος, Koen. Loc. Peerlk. quum in incerto relinquatur litus, quod exceperit naufragos, neque de singulis tantum sospitibus dictum sit, sed de universis, nihil novandum duxi.

II, 12. p. 23, 33. ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγγῶ. Post verba ἐλθὼν οὖν nonnulla excidisse videntur, v. c. εἰς τὴν Συρίαν, ἐρευνήσων ἐν τῷ ἀγγῶ. In seqq. pro ἀγῆι δὴ — requiritur εὐρεῖ, ἀθροῖ, aut simile quid. FR. IACOBS.

II, 12. p. 24, 1. δεῖ καὶ Ἀνθία, noli in dubium vocare καὶ coniunctionem, quam simili abundantia habet Cod. III, 3. p. 28, 30. ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφηνε; III, 12. p. 35, 9. δευῆ καὶ ἐρασθῆναι.

II, 12. p. 24, 4. ὁ δὲ αὐτόν, Cod. dedi αὐτόν, v. ad I, 3. p. 5, 21.

II, 13. p. 24, 10. ξύλα bene habent; lignorum enim in sacris apparandis maxime opus erat, ita ut neque σκῦλα, neque ξύλα, neque ξύστα placeant.

II, 13. p. 24, 18. ἀνῆλθε τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλ. δυν., omnia sana esse docent Wessel. ad Herodot. VI, 100. et Hemst. ad Luc. Tim. 35. quamvis transpositio in promptu foret, τῶν τὰ πρῶτα ἐν Κιλ. δυν., I, 1. p. 3, 1. III, 2. p. 26, 17. III, 9. p. 33, 15. V, 1. p. 40, 16. Heliod. IV, 6. p. 169.

II, 13. p. 24, 20. πάντας ἔτε ἀπέκτευνεν καὶ. Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 78.

II, 13. p. 24, 25. ἡ δὲ συνήθεια αὐτῶ τῆς κόρης ὄψεως εἰς ἔρωτα ἤγαγε, Cod. αὐτόν, Loc. et Peerlkamp. consuetus Perilao ad aspectus Anthiae in amorem eum induxerat, solenni adiectivi συνήθης usu.

II, 13. p. 24, 35. καὶ στήκεται. Fortasse mutata distinctione scribendum: καὶ ἔχρατον τηρήσαι, καὶ εὐχὴν αὐτῷ εὐχόμενος στήκεται. (vetum, quo se adstrinxerit, praetextens.) Ὁ δὲ Περίλαος κείσεται — FR. IACOBS. Sed facilius fortasse Orell. post Isocr. de permat. p. 463. καὶ ἡ μὲν στήκεται, ὁ δὲ —

II, 14. p. 25, 3. ἐπεκρίθητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ τῷ

θὺ ὄδῳ, procal dubio servandum: *Habrocomes hanc viam atque Hippethos rectissima ibat via per aspera sylvarum. ἀνεκλάνητο*, Homot. Loc. Peerk. Locella tamen in notis merito iam aspernatus est Hensterhansii coniecturam, sed verba καὶ αὐτὸς minus recte explicuit, quemadmodum *Antheia*.

II, 14. p. 25, 6. ἔφη post ὅρα γάρ se de suo addidit Loc. temere: conf. ad III, 4. p. 29, 16.

II, 14. p. 25, 15. τοὺς ἵκτους, Cod. τὸν ἵκτον, Salvin. Loc. Peerk. Habrocomes equo vectus Hippethos pediti obviam factus erat: sed hic quoque equum habebat, quamquam eo in sylva abscondite tunc non utebatur: quum vero uterque ad antrum latronis pervenisset, et se et equos suos reficiendi erat tempus.

III.

III, 1. p. 26, 12. καὶ ὅς — ἔφη, offenderet pronomem demonstrativum ὅς, nisi certa exempla antiquorum scriptorum extarent non Homerici tantum ἢ δ' ὅς, quod apud Platonem quoque est frequentissimum, sed etiam Herodotei καὶ ὅς, unde interdum transit ad Atticos, a quibus mutuatus est Xenophon noster.

III, 1. p. 26, 13. ἔδειξο reposui pro Ionico ἐδείξο, quod ab hoc dicendi genere alienum.

III, 1. p. 26, 14. καθ' αὐτὸν dedi pro vulg. κατ' αὐτὸν, conf. quod modo praecesserat, τὰ καθ' αὐτὸν διηγῆσθαι, et διηγῆσατο τὰ καθ' αὐτὸν, (vulgo male κατ' αὐτὸν, sed recte ibidem, ἀρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.) V, 1. p. 41, 12. τὰ καθ' αὐτοῦς διηγούνται, V, 10. p. 51. ult.

III, 2. p. 26, 25. ὁδοποιεῖ scripsi cum Schaefero: ὁδοποιεῖ Cod. et edd.

III, 2. p. 26, 28. ἀλλήλοισ ἀνύπκτοισ, fort. ἄλλοισ, FR. IACOBS.

III, 8. p. 26, 32. τὸ τῆς ἡλικίας ἄλλοισ ἀνύπκτοισ, conl. Orell. post Isocr. de permut. p. 463. conf. II, 14. p. 25, 7. ἄλλοισ ἀνύπκτοισ. Achill. Tat. II, 13. καὶ ἄλλοισ ἐρωῶντα.

III, 2. p. 27, 3. Comma post ἀλίσσεται praetuli, III, 11. p. 34, 24. etsi genitivus verbo ἀλίσσεται iunctus per se minime est rarus, v. IV, 6. p. 40, 7. ibique Peerk.

III, 2. p. 27, 5. sq. ἀλλὰ γὰρ μαστροποῦς τῷ μισρακίῳ προσέειπεν· ὡς δὲ ἀνήνυτον ἦν αὐτῷ — coniecit Iacobs ad Achill. Tat. p. 839. αὐτῷ, Aristomacho.

III, 2. p. 27, 22. ἐπαγόμενος καὶ τὸν Τριάνθην, ac curatius certe dixisset ἀπαγόμενος, abducens mecum: sic III, 5. p. 30, 2. ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημα.

III, 2 p. 27, 25. ἡμῖν post κατὰ Διέβρον habet Cod. agnoscuntque edd. fere omnes, ut apud Loc. negligentia tantum excidisse videatur: reduxi igitur.

III, 2 p. 27, 25. Epitaphium sic scribendum arbitrabar:

Ἰακώθου κλεινῶ τέτρην τόδε σῆμ' Ἐπιτάφιον,
 οὗ φατὸν ἐκ θανάτου κείων ἱεροῖο πολιτοῦ,
 ἐς βάθος Αἰγείης ἄνθος κλυτὸν ὄκνοτε δαίμων
 ἤσκασεν, ἐν κελύξει μεγάλου πνύσαντος ἀήτου.

FR. IACOBS. Verus admodum salebrosi et nulla fortasse manu critica sanandi: mihi tamen haec in mentem venerant:

Ἰακώθου κλεινοῦ τέτρην τόδε σῆμ' Ἐπιτάφιον
 καὶ τάφος ἐκ θανάτου ἀγατὸν ἱεροῖο πολιτοῦ,
 ἐς βάθος ἐκ γαίης ἄνθος κλυτὸν ὄν ποτε δαίμων
 ἤσκασεν, ἐν κελύξει μεγάλου πνύσαντος ἀήτου.

Hippothous perfecit hunc tumulum mirandumque post mortem sepulcrum clari Hyperanthis, sancti civis, quem, inclytum florem, deus aliquando ex terra in profundum abripuit, procella gravi in pelago flante. — Codex habet κλεινῶ τ. τ. σ. Ἐπιτάφιον, (quod fortasse ferri possit, dummodo leve anacoluthon statuamus.) ἀν τάφος, ἀγατὸν, post κολίτων denique nulla distinctio, sed comma post γαίης. De singulis, quas fecimus, mutationibus pauca sunt, quae moneamus: τάφος καὶ σῆμα iunxit Hesiod. scut. Herc. 477. στήλη καὶ γῶμα τάφος, Simonid. Anth. Pal. VII, 24, 4. ἦσλον αἰκῶ τε σῆμα, Theocr. I, 136. et τάφος ἀγατὸς eodem prorsus modo dictum est, quo σῆμα μονάρισσιν ἀγατὸν, Theocr. I, 127. plura de hoc adiectivo v. apud Ruhnk. epist. erit. p. 26.

III, 2. p. 28, 2. εἰς μὲν Πέριπτον ἐλθεῖν, scrib. ἀνελεθεῖν, FR. IACOBS.

III, 3. p. 28, 22. Interpunctionem post παρῆλθον sustuli.

III, 3. p. 28, 32. ἐστὶ ante κόρῳ reduxi: ἔσται conlectura est Hemst., quem sequuntur Loc. et Peerlk.

III, 3. p. 28, 32 seq. πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχῆν Ἄ. Cod. et Loc. πρὸς αὐτοῦ σου ψυχῆς Ἄ. Hemst. πρὸς αὐτοῦ σε ψυχῆς Ἄ. Peerlk. quod recepi: de interposito σε pronomine eiusque usu elliptico v. Valck. Eur. Phoen. 1659. Pors. Eur. Med. 825. Reisig. Soph. Oed. Col. enarr. 241.

III, 3. p. 29, 1. τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερσεῖα, καὶ κατήγετο — Cod. equidem cum Abreschio verba ἱερσεῖα καὶ sedes suas mutare iussi.

III, 4. p. 29, 15. περὶ τῶν αὐτῆς dedi pro valg. αὐτῆς, v. ad I, 8.

III, 4. p. 29, 16. ὁ δὲ [ἔλεγεν] ὅτι οὐδὲν ἐπίστατο addidit Hes. Loc., quod uncinis inclusi: itidem sine necessitate scriptorū obtrusum est ἐφη, II, 14. p. 25, 6.

III, 4. p. 29, 19. παρ' ἑκάστη, V, 10.

III, 4. p. 29, 21. ἐνὶ ἄρα καὶ π. coni. Orell. post Isocr. de permut. p. 464.

III, 5. p. 30, 5. ξυμπράξει revocavi ex edd. ante Loc. conf. V, 4. p. 44, 24. Long. II, 39. Achill. Tat. V, 14. extr. Heliod. II, 30. p. 114. Lobeck. ad Phryn. p. 749. 750. ξυμπράξει, Loc. Peerlk.

III, 5. p. 30, 14. φάρμακον ἐφρών, ποθὲν δ' κακῶν με ἀπαλλάξει. vulg. At verum viderunt Peerlk. et Jacobs. φάρμακον ἐφρών ποθεν, ὃ κακῶν με ἀ. Sic optime indicatur, medicarum rerum prorsus imperitam esse Anthiḗm, neque scire eam, utrum tale venenum dari possit nec ne: pertinet huc III, 9. p. 83, 6. εἴ τις ἐπίσταιτο πορην ποθὲν ξένην, et paullo infra p. 33, 20. de eodem hoc veneno, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν.

III, 5. p. 30, 23. δοῦναί τι τὸ φάρμακον, pro ἀλλὰ δοῦσαι, Schaefer. appar. Demosth. T. I. p. 645.

III, 5. p. 30, 24. περιδέρατά τε αὐτῆς dedi pro vulg. αὐτῆς.

III, 5. p. 30, 35. πολλὴν γνοῦσα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμψει, Hemst. Loc. Peerlk. sed πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτῆ, ἀποπέμψει. Cod. et edd. ante Loc. quod unice esse verum ostendunt Villois. anec. Vol. II. p. 80. et inprimis Bast. epist. crit. p. 173. 174. conf. Charit. III, 2. bñ. 8. VIII, 5.

III, 6. p. 31, 2. ἐξάγοντες dedi ex felicissima Peerlkampii coniectura: vulgo ἐξαίροντες.

III, 6. p. 31, 7. καὶ ὑμέναιος ἦγετο, Cod. sed ἦδετο, Hemst. Loc. Peerlk. innumeris sane veterum locis, Longi praecipue et Heliodori, in loquutionem ὑμέναιον ἄδειν conspirantibus. Tamen de nostris Xenophontis verbis dubito adhuc: ὑμέναιον ἄγειν in Achill. Tat. V, 16. libri omnes agnoscunt: consimilia alia praebet Jacobs. ad Achill. p. 795. in quibus tibiās agere, apud Appuleium. Etsi igitur bis legitur ὑμέναιον ἄδειν apud Xenophontem nostrum, I, 8. p. 8, 17. III, 5. p. 29, 34. hic tamen codicis auctoritatem sequi malui, cui favet analogia dictionum ἐορτὴν ἄγειν, παννυχίδας ἄγειν, ἱερά ἄγειν, Ὀλυμπία s. Ἀπατούρια ἄγειν, Herodot. I, 147. 148. 183. VIII, 26. Schaefer ad schol. Par. Apoll. Rhod. III, 1244. etc.

III, 6. p. 31, 14. σιηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ, fort. σιηψαμένη δ' ἐν τῇ ἀγ. quum in illo angore esset, consilium agitans de veneno sumendo. FR. IACOBS.

III, 6. p. 31, 15. ὡς δὲ πιομένη, fort. πιομένη.

III, 7. p. 32, 4. κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας, Cod. et edd. ante Loc., etiam Mitscherl., neque consulto omisiisse videtur Loc. Nihil de loci scriptura monuit Peerlk.

III, 8. p. 32, 10. πάντα καινά, scribendum videtur Iacobso ad Achill. Tat. p. 880. παντάλαινα.

III, 8. p. 32, 13. οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι, Herm. de part. ἄν. I, 8. p. 37.

III, 8. p. 32, 29. ἐν δὲ τῷ πλοῖ dedi pro mendosa codicis scriptura πλοῦ. Salvin. Loc. Peerlk. πλοῖφ, Loc. in annot. πλω. Vid. ad I, 14. p. 18, 32.

III, 8. p. 33, 1. ἡμεῶς οὐκ ὀλίγαις, Cod. Locella tamen negativam particulam in dubium vocavit, et Peerlk. haud cunctanter eam eiecit. Cursus quidem Tyro Alexandriam longior esse non poterat navigatione inde a Rhodo usque Tyrum, et hanc diebus quinque absolutam fuisse, scimus ex superioribus, I, 12. 13. 14. Sed his in re nostra nihil probatur: cursus enim celeritas non a longitudine tantum itineris pendet, sed a multis praeterea aliis, a ventis magis minusve secundis, tempestate et malacia, piratarum insidiis et quaecumque navim cursu suo depellere possunt. Servavi igitur negationem, etiam alias Xenophonti adamantam, v. c. οὐκ ὀλίγαι, IV, 1. p. 36, 17. V, 2. p. 42, 33. οὐ πολλὰί, V, 11. p. 52, 14. etc.

III, 9. p. 33, 8. δείπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἰππόθουον παρεσκευάσαν, minime cum Loc. mutandum erat in αὐτοῖς. Habrocomi scilicet et Hippothoo coenam parant socii huius.

III, 9. p. 33, 11 sq. Diu est, quod emendavi: προῖδουσι δὲ τοῦ πότον εὐκαιρῶς τοῖς περὶ τὸν Ἰππόθουον παροῦσά τις —. FR. IACOBS. in idem incidit Osann. προῖουσα δὲ τοῦ πότον ἀκαιρῶς —, Herm. Tollius apud Bredov. epist. Paris. p. 101. καιρῶς, Peerlk.

III, 9. p. 33, 24. ὄψῃ δὲ καὶ ἀναθορῶν, Cod. ὄψῃ δὲ καὶ μόλις ἀναθ. Peerlk. sed praestat ὄψῃ δὲ δὴ ἀναθ. cum Iacobso ad Achill. Tat. p. 738. tamen de emendationis necessitate mihi nondum persuasum, vid. ad II, 12. p. 24, 1. serb vel exsurgens, non tantum exurgens.

III, 9. p. 33, 29. τῇ κόρη καλαικώρη, scrib. τῇ κόρη τῇ ταλ. FR. IACOBS.

III, 10. p. 34, 10. κατὰ κίτων πάντας, scr. κ. πάντα. FR. IACOBS. Ceterum nimius in modestia est Locella: similitudinae enim absentiarum caussae et ab Achille Tatio et ab Heliodoro finguntur.

III, 10. p. 34, 12. τοὺς ἐολήσαντας πάντα, fort. τ (τοὺς) ἄνθ' αὐτ. FR. IACOBS.

III, 11. p. 34, 80. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι, Cod. Suspiciabar fuisse: καὶ ἔλεγεν, ἔκειον χρόνον ἔτι αὐτῇ τίθεσθαι. FR. IACOBS. Fort. καὶ ἔλεγεν, ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτοῦ δεῖσθαι.

III, 12. p. 84. ult. Nihil mutandum videtur, nisi cum

Hemst. Παρατόνιον pro Παράτιον, et cum Peerlk. και φωνι-
κῆς (ἐκβολῆς) ἔλη παραθαλάσσια pro και Φοινίκης ὄση πα-
ραθαλάσσιος.

www.libtool.com.cn

IV.

IV, 1. p. 36, 1. ἐπὶ τὴν Σουλαν retiani cum Loc. et
Peerlk. quamquam solet noster τὴν ἐπὶ — II, 12. p. 24, 3.
III, 10. p. 34, 14. V, 10. p. 50, 21. tamen ipso hoc capite legi-
mus: τὴν Φοινίκης ἐτάκοντο κάκειθεν ἐπ' Ἀγυπτον, quae
serte codicis est scriptura. De simili hapaxlegomeno v. ad II,
13. p. 24, 18.

IV, 1. p. 36, 6. πόθεν — δυνήσεται ex Cod. revocari,
posthabito εἰ πόθεν —, quod voluerunt Hemst. Loc. Peerlk.

IV, 1. p. 36, 8. τὴν Φοινίκης Cod. et edd. ante Loc. v.
Valcken. Kur. Hipp. 1197. Seidl. Kur. El. 161. Schaefer. ad
Lamb. Bos. p. 382. τὴν ἐπὶ Φοιν. Hemst. Loc. Peerlk.

IV, 1. p. 36, 22. και πάντα καταστησάμενοι, Peerlk. in-
généiose quidem, sed IV, 3. p. 38, 19. ἦγεν εἰς ἄντρον.

IV, 2. p. 36, 27. Vulgaris distinctio haec erat: μαθῶν
οὐν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πᾶθ. Sed recte iunxit Peerlk. μα-
θῶν οὐν ἕκαστα οὐκέτι, οὐδὲ πᾶθ. neque aliter II, 6. p. 19, 32.
ἠεὺνθησε τὸ παραθὲν οὐκέτι. A sensu tamen longe aberrat, ita
enim venit: singulis non dum cognitis. Aegypti praefectus
singula non ultra s. non amplius sciscitatus, neque quae facta
erant edoctus, ad crucem abduci iussit Habrocomem.

IV, 2. p. 37, 6. τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τῆς
ἐκεῖ, Cod. recte: τοῖς ἐκεῖ, Loc. Peerlk. Mos suspendii in Ae-
gypto usu recepti hic erat: nam aliis regionibus aliter suffige-
bant homines, et iure igitur distinguebant ἀνασταυρώσειν τὴν
ἐνθα και τὴν ἐκεῖ.

IV, 2. p. 37, 12. Scr. cum Higlio: ἐπὶ τῆς σῆς. Ὁ μὲν
ταῦτα ἠόξατο —. FR. IACOBS.

IV, 2. p. 37, 16. φερόμενος δὲ, εἰς τὰς ἐμβολὰς δέχεται
ταὶ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου, Cod. et edd. (praeter Loc. et
Peerlk. hi enim ἐμβολὰς scripserunt.) sed praecul dubio vitiose,
quum passivus verbi δέχεται usus nulla ratione neque explicari,
neque defendi possit: cave enim passive accipias Iliad. XIX,
290. ὡς μοι δέχεται κανὼν ἐν κανοῦ αἰεῖ, de quibus verbis v.
Eustath. p. 1185, 17. Iam ut dicam quod sentiam, mihi usa
tantum voce leviter mutata tetus locus sanandus videtur: scrib.
φερόμενος δὲ, εἰς τὰς ἐμβολὰς νήγεται ταὶ εἰς τὴν θάλασσαν
τοῦ Νείλου, undis delatus, natat ad ostia Nili, per quae in
mare influit. Nam neque correctione ἐμβολὰς opus esse vide-
tur, quamvis haec sit facilissima, et idem vocabulum mox redeat,

conf. Guil. Bud. comm. ling. Graec. p. 231. Steph. thes. Graec. Ling. Vol. I. p. 679. G.

IV, 3. p. 38, 6. *χρυσίον*, Cod. bene: *χρυσού*, Loc. et Peerlk. propter *ἀργύρον*, quod sequitur: sed haec causa nulla est.

IV, 3. p. 38, 16. *ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιοπίων ὄροις*, media verbi forma admodum est suspecta.

IV, 4. p. 38, 32. *ἐκτὶ πευσόμενος*, fort. *ἐκτὶ κειράμενος* *εἰ μαθεῖν*. FR. IACOBS.

IV, 5. p. 39, 8. *γυνή μείναι*. Ceteris coniecturis missis, quas certatim ad hunc locum protulerunt critici, nisi malimus transitum statuere in orationem rectam, simpliciter correxerim: *γυνή μείναιμι*. In idem incidisse se significavit mihi FR. IACOBS.

IV, 6. p. 40, 1. *ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι*, haec Cod. In quibus aliquid ad orationis integritatem desiderari videntur. Loc. et Abr.: veram emendandi rationem perspexerunt Peerlk. et Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 44. *ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ οἱ κύνες· οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι*.

IV, 6. p. 40, 12. *οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτῇ ἐργάζοντο*, frustra sollicitatum a Peerlk., qui *οὐδέν τι δεινὸν* tentavit: sed lectionem codicis probam sanamque esse ostendit Iacobs. ad Achill. Tat. p. 728. collato Paus. I, 26, 6.

IV, 6. p. 40, 16. *κύνες καθειργμένοι*, Cod. *συγκαθειργμένοι*, Hemst. Loc. Peerlk. certe elegantius ob V, 9. p. 49, 15. *κύνας αὐτῇ συγκαθειρξια*.

V.

V, 1. p. 41, 10. *καῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ*, Cod. *dedi αὐτοῦ*, v. ad I, 3. p. 5, 21.

V, 1. p. 41, 12. *τὰ κατ' αὐτὸν* Cod. *dedi τὰ κατ' αὐτὸν*, v. ad IH, 1. p. 26, 14.

V, 1. p. 41; 15. *οὔτε Σικελ. οὔτε ἐπιχώριος*, rescripti cum Mitscherl., *οὐδὲ ἐπιχώριος*, vulg.

V, 1. p. 41, 17. *περιουσίαν ἔχων πολλήν*, Cod. *edd.* ante Loc. Peerlk. recte: nunc quidem, quam in Sicilia degeret Aegialeus, *πένης μὲν ἦν καὶ ξένος*; olim vero, dum Spartanus esset τῶν τὰ πρῶτα *ἐκτὶ δυναμένων*, iam satis apparet, cum pauperem fuisse non potuisse, temporumque rationem accurate esse discernendam: errat igitur Loc. qui *ἐχόντων* temere recepit, neque melius Orell. post Isoer. de permut. p. 464. *περιουσίαν εἶχον πολλήν*.

V, 1. p. 41, 19. *ἀνθρώπων* ex Cod. restitui: cur praesenti sproto cum Loc. et Peerlk. *ἀνθρώπων* emendaremus, nulla fuit

caussa: quum Thelxinoen amare coepisset Aegialeus, *statim eius amori respondet puella.*

V, 1. p. 41, 22. *ώμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἤξειν, iuravimus saepe nos invicem nobis venturos esse, Cod. Laur. ex collat. Osanni: antea ex eodem libro afferebatur ἀλλήλους πολλάκις ἔξειν, quod per edd. propagabatur: male. Verum iam sunt subodorati Hemst. et Abr.*

V, 1. p. 41, 25. *ἐπιχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ, Cod. Laur. ex collat. Osanni, quem v. in Auctar. lexic. Graecor. p. 49. 50. idem iam prius suspicatus erat Albertinus. In edd. omnibus hactenus legebatur διαχωρίῳ τ. v. Vocabulo ἐπιχωρίος saepe usus est noster, διαχωρίος ignorant omnes.*

V, 1. p. 41. ult. *ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτι κτλ. Nihil mutavi praeter distinctionem, plenam collocans ante ἐν αὐτῇ etc., nullam post νυκτι, neque aliter Peerlk.*

V, 1. p. 42, 3. *ἐν ἀπορίᾳ vulg. et marg. Riccard. ἀπορία, praepositione omissa, Cod. Laur. ex collat. Osanni, quam sequutus sum.*

V, 1. p. 42, 6. *μετ' ἐμαντοῦ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. μετὰ ἐμαντοῦ.*

V, 1. p. 42, 9. fort. *καλὴν δὲ καὶ εὖν ἐτι γενομένην Αἰγιάλει κόρην, v. mox p. 42, 14.*

V, 1. p. 42, 17. *σὺ δὲ, λέγων, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. σὺ δὴ, λέγων.*

V, 1. p. 42, 20. *ἔρον ἡλικίας, revocavi ex Cod. ἔρον ἡλικίαν, Hemst. Loc. frustra, Peerlk. quoque iure refragante.*

V, 1. p. 42, 22. *οὐδὲ ἀκούσαι, Cod. quem sequutus sum: οὐδὲν ἀκούσαι, Hemst. Loc. Peerlk.*

V, 2. p. 42, 29. *ἰδοῦσι τῷ Ἰπποθόῳ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: articulus desideratur cum in Riccard., tum in edd. omnibus.*

V, 2. p. 43, 7. sq. *τὸν ἥλιον ἐκόμνυσι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν, — emend. Orell. post Isocr. de permut. p. 464. ἡ μὴν τηρήσειν —.*

V, 2. p. 43, 8. *γάμων ἀγνήν, haec verba fortasse debentur glossatori, FR. IACOBS.*

V, 2. p. 43, 12. *ἔρχονται δὴ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. ἔρχονται δὲ.*

V, 2. p. 43, 12. fort. *ἡμέρας τινὰς, quemadmodum III, 1. p. 26, 9. V, 5. p. 46, 4. Hellod. V, 22. p. 241. Peerlk. p. 344. Vide tamen V, 6. p. 46, 26.*

V, 2. p. 43, 19. *Lacunae signum, quod in Cod. liquido conspicitur, ita fortasse non inepte expleres: καὶ δὴ κἀντεῦθεν ἐκβάντες —.*

V, 3. p. 43, 24. *τῶν αὐτοῦ, rescripsi: vulg. τῶν αὐτοῦ, conf. I, 3. p. 5, 21.*

V, 3. p. 43, 36. *μεγάλην τε καὶ εὐδαίμονα*, debebam restituere ex Osanni collat. Cod. Laur. Vulg. omittitur *τε*.

V, 4. p. 44, 1. 2. *ἐκκαθάραι*, ex Cod. revocavi, v. Lobeck. ad Phryn. p. 25. 26. *ἐκκαθαίρει*, Loc. Peerlk.

V, 4. p. 44, 4. *οἱ μηνύσειαν*, habet quidem Cod., sed fort. οἱ expungendum.

V, 4. p. 44, 6. *ἔρχονται δὴ*, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. *ἔρχονται δὲ*.

V, 4. p. 44, 16. Codex et edd. ita: *τελευταῖον δὲ, κατήσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μίμωρι, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύιδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν*. Sed facili transpositione succurrendum visum est loco: *τελευταῖον δὲ, ὡς κατήσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐγένοντο δὲ ἐν Μίμωρι, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύιδος κτλ.* quod eo minus in ordinem recipere dubitavi, quum in eandem mutationem inciderit etiam Peerlk.

V, 4. p. 44, 19. Collocavi maiorem interpunctionem post verba, *ἐπὶ τῷ τῆς Ἰσιδῆς ἰσθμῶν ἔρχεται*, idem praebentibus edd. Lond. et Luc.

V, 4. p. 44, 24. *μηδὲ ὑβρίσαι*, utique scribendum erat propter antecedens *μη ποτε βιάσασθαι*: fluctuat praeterea lectio, nam Cod. Laur. ex collat. Osanni habet, *ἀν δὲ ὑβρίσαι*, margo vero Riccard. *οὐδὲ ὑβρ.* unde venit in edd.

V, 4. p. 44, 32. *πρὸ τῶν νεῶ*, marg. Riccard.

V, 4. p. 44, 34. *προσπίπτει*, confirmatur Cod. Laur. apud Osannum.

V, 4. p. 44, ult. *καὶ μινῶ*, magis placet Orellio post Isocr. de permut. p. 464. *καὶ ἀγνὴ μινῶ*.

V, 5. p. 45, 10. *ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὐτῆς*, habet marg. Riccard. Vulg. *κατ' αὐτῆς*.

V, 5. p. 45, 11. *τιμωρήσεται*, marg. Riccard.

V, 5. p. 45, 15. *ἐπὶ τῆς οἰκίας*, Riccard.

V, 5. p. 45, 19. *νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς, πολλὰς ῥοδυστικαί*, quod ad incontinentiae crimen facit. Si *νεανίσκοις* abesset, scriberem sine haesitatione: *καὶ συγκαθύνειν μεθύουσιν αἰπόλοις*. Antip. Thess. epigr. IV. de puella deformi: *αἰκόλος ἢ μεθύων οὐκ ἂν ποτε, φασί, σὺφύσει*. FR. IACOBS.

V, 5. p. 45, 32. *μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ὡς μακροπέος ἀγάγης*, comiecit Iacobs. in Wolfii anal. litter. III, p. 40.

V, 6. p. 46, 11. *ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο*, cum Hemst. hand dubie *ὡς χρόνος* scribendum, vid. IV, 3. p. 38, 7. V, 4. p. 44, 16. 17.

V, 6. p. 46, 26. *τὰ αὐτῶν νηλ*, ita scribendum, conf. V, 11. p. 52, 12. 13. p. 54, 18. Vulg. *τὰ αὐτῶν ν*.

V, 7. p. 47, 5. *οὐ γὰρ πολλοὶ ἦσαν ἔτοιμοι ἀγγύριον καταλθεῖσθαι.* Scr. *οὐ γὰρ πολὺ ἦσαν ἔτοιμοι* d. FR. IACOBS.

V, 7. p. 47, 7. *ἀπὸ φωνῆς,* Riccard.

V, 7. p. 47, 11. *οὐ κακῶν,* Riccard.

V, 7. p. 47, 19. *ἀποκλαηθεῖσα,* Cod. quod revocavi, v. V, 14. p. 54, 30. sed *ἀποκλαγγθεῖσα,* Loc. et Peerlk.

V, 8. p. 47, 35. In promptu fuisset, *αὐτῇ γὰρ ἦν αὐτῶ,* sed *αὐτῇ* retinere malui: frequens enim est usus pronominis adiectivi pro demonstrativo, v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 925. 958. ad Philostr. imag. I, 1. p. 201. II, 23. p. 581. et ad Aelian. hist. anim. Vol. II. p. 159. 514.

V, 8. p. 47, 36. *ἦν γὰρ ἐν Τάραντι,* dedi e Riccard. unde enotavit Osann. ut sit veri simile, non aliter scriptum extare in Cod. Laur. Vulg. *ἦν δὲ ἐν Τ.*

V, 8. p. 48, 4. *τῆν αὐτοῦ τόχην,* praestuli, v. I, 3. p. 5, 21. vulg. *τὴν αὐτοῦ τόχην.*

V, 8. p. 48, 6. *εὐρήσειε σε,* reponendum esse cum Hemst. plurimis erat visum: equidem cum Horreo te servavi.

V, 8. p. 48, 7. *παρμυθεῖτο,* dedi e Riccard. *παρμυθεῖτο* ed Luc. unde *παρμυθεῖτο* exculpit Loc.

V, 8. p. 48, 10. *οὐκ ἄν ποτε, σὸδὲ ἀποθανοῦσα,* sic scripsi cum Palaireto: *οὐτε ἀποθ.* ed. Luc. et Mitsch., prorsus omisit secundam negationem Loc. parum probabiliter.

V, 8. p. 48, 24. *μὲν post καὶ ἀπαλλαγῆναι,* cum Abr. Loc. et Peerlk. restituere minus erat necessarium.

V, 8. p. 48, 25. 26. *Ἄβροχ. μὲν εἰ —* Cod. *Ἄβροχ. μὲν γὰρ εἰ —* ed. Luc. et Loc., illud bene defendit Peerlk.

V, 9. p. 49, 5. *εἶπετο δὲ αὐτῶ μισράκιον εἰς Σικελίαν εὐ γεγονότων,* haec facile quidem transponi possunt, *εἶπετο δὲ αὐτῶ μισράκιον εἰς Σικελίαν τῶν εὐ γεγονότων,* sed praestat frequentissimum *εἰς* praepositionis usum nostro quoque loco statuere, ut pro *ἐν* adhibitum sit: praeter multa alia exempla v. Locellam ipsam p. 162. 235.-279. et Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 80. 81.

V, 9. p. 49, 9. *ὀκνησομένοις,* Riccard. correctum in marg.

V, 9. p. 49, 26. *εἶπε,* ex Cod. et edd. ante Loc. restitui: ut hic *φησιν* et *εἶπε* paucis interiectis repetuntur, ita *ἔφη* et *ἔλεγεν* statim se excipiant I, 15. p. 14, 11. 13. Locella *εἶπέ,* quod in ordinem recipere non debebat.

V, 9. p. 49, 26. *διηγῆματα,* quum de narrationibus Anthiae hic sermo esse nequeat, sed de infortuniis, (*πέπονθα κολλὰ καὶ δευρά*) praeferendum videtur *δυστυχήματα.*

V, 9. p. 50, 6. *τέλεον,* ab Hemst. Loc. et Peerlk. in *τελευταῖον* mutatum, defendi poterat: pertinet enim ad *ἐνέκειτο,* prorsus, omni vi instabat Hippothous.

V, 9. p. 50, 18. *τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἄβρ. φιλίαν* δ. sic dedi: vulgo, *τὴν αὐτοῦ*, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 10. p. 50, 23. *ἐν Κύπρῳ γενόμενος*, v. Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 81.

V, 10. p. 50, 31. *εἰσφύλακτο*, in Riccard. quoque scriptum extat.

V, 10. p. 51, 5. *ἀπορία μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν*, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων, Cod. et edd. *ἀθυμία μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν*, ex emendatione Hemsterh.: sed magis, ut videtur, pro more Xenophontis, *ἀπορία μὲν τῶν κατὰ τὴν Ἀνθίαν*, *inops consilii de Anthia*, *inops necessarium omnium*.

V, 10. p. 51, 9. *ἀνέθεσαν*, confirmat Riccard.

V, 10. p. 51, 15. *παραιαθεσθεῖς*, de hac passivi forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 269. Butt. gramm. Graec. copios. T. II. p. 154. ita *ἐκαθέσθη*, Long. III, 8. init. 18. IV, 23. extr.

V, 10. p. 51, 18. *μετὰ Ἀνθίας*, pro μετ' Ἀνθίας, Riccard.

V, 10. p. 51, 19. *εἰ δὲ αὐτῇ*, confirmat Riccard.

V, 10. p. 52, 2. *τὴν προῶσιν*, *τὴν Λυκίαν*, poterat quidem tolerari: sed quum in Riccard. scriptum sit, *τὴν προῶσιν τὴν εἰς Λυκίαν*, non dubitavi, quin exquisitiorem hanc lectionem praeferrem.

V, 10. p. 52, 2. *τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτήν*, Cod. τοῦ δεσπότου, Abr. Loc. Peerlk., quum etiam V, 6. p. 46, 22. de solo hero sermo sit: sed idem est pluralis pro singulari V, 10. p. 51, 21. *ποῦ δὲ τοὺς φιλάτουσ ἀνεύρω*; ubi de una Anthia loquitur Habrocomes.

V, 10. p. 52, 5. *τὰ κτήματα αὐτῶν*, ita scripsi pro vulg. *αὐτῶν*, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 11. p. 52, 12. *πάντα τὰ αὐτοῦ*, praefendum videbatur vulgato *αὐτοῦ*, conf. V, 6. p. 46, 26. 13. p. 54, 21.

V, 11. p. 52, 13. sq. Comma posui post *πλεῦν*, delevi post *ἡμέραις*.

V, 11. p. 52, 14. *παράγεται*, Cod. sed admodum placet coniectura Hemsterhusii, *κατάγεται*, a Loc. et Peerlk. recepta.

V, 11. p. 52, 25. *τῶν πρότερον γενομένη*, cum Riccard. praefendum duxi: vulgo *τῶν προτέρων*. In talibus codices unice sunt audiendi: hinc *τῶν προτέρων* iure servarunt Wellauer. ad Aesch. Choeph. 401. et Wex. ad Soph. Ant. 102.

V, 11. p. 52, 33. *τῆς αὐτῆς*, scripsi pro vulg. *τῆς αὐτῆς*, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 12. p. 53, 6. *ἐσπίασαντο*, marg. Riccard.

V, 12. p. 53, 7. *οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντας*, adde I, 2. p. 4, 12. Schwebel. ad Onesandr. p. 62. Bast. epist. crit. p. 220.

V, 12. p. 53, 12. *τὴν ψυχὴν*, iure recepit Locella, habet etiam Riccard.: male omiserunt articulum Luc. et Mitscherl.

www.libtool.com.cn